

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAST BOY

THE PUCK BOYS OF BROOKS UNIVERSITY
HANNAH GRAY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

[çalma](#)

[listesi](#)

[prolog 1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[Bana Yalan Söyle Ön](#)
[Gösterim Teşekkür Hannah](#) .
[Gray'in Diğer Kitapları](#)
[yazar hakkında](#)

çalma listesi

Post Malone'dan "I Had Some Help", Morgan Wallen ile birlikte

Luke Combs'tan "Where the Wild Things Are"

Benson Boone'dan "Güzel Şeyler"

Shinedown'dan "A Symptom of Being Human"

Shinedown'dan "Simple Man (Rock Version)"

Billie Eilish'ten "What Was I Made For?"

Verve Pipe'tan "The Freshman"

Miley Cyrus'tan "Jaded"

Papa Roach'tan "No Matter What"

Halsey'den "Nightmare"

Benny Blanco, Halsey ve Khalid'den "Eastside"

Bad Omens'den "Just Pretend"

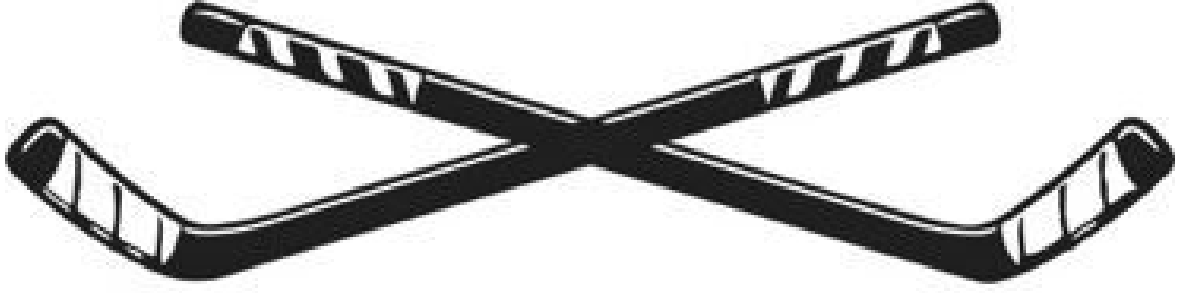
Sadie Jean tarafından yazılan "WYD Now?"

"kendimden nefret ediyorum" yazan Tate McRae

James Arthur'dan "Say You Won't Let Go"

Jimmy Eat World'den "Over"

önsöz

Poppy

Dizlerimi göğsüme çekerek evimin yıpranmış merdivenlerinde oturuyorum. Walker'ın omzuna yırtık pırtık spor çantasıyla ön bahçeye çıkışını izliyorum. Bir zombi gibi hareket ediyor, asla bana bakmıyor. Bir kez bile. Bana üzgün bir bakış atan ve acınası, minik bir el sallayan ablası Briar'ın aksine.

Walker şu anda nasıl hissederse hissetsin, onlara olanların tamamen benim hatam olduğuna inanacak kadar saf değilim. Öyle değil. Ama şu anda bana kızgın olduğu için onu suçlayabilir miyim? Hayır, sanırım suçlayamam. Ne de olsa babam ailesine uyuşturucu satarak hayatlarını sonlandırdı ve çocuklarını yetim bıraktı. Şimdi o ve Briar taşınmak ve amcalarıyla yaşamak zorundalar.

Ama bardağı taşıran damla bu değildi ve bana bakmak istememesine neden oldu. Bu benim hatamdı. Çünkü polise ölümcül ilaçları satanın babam olduğunu söyleme zamanı geldiğinde yalan söyledim ve hiçbir şey bilmediğimi söyledim. Buna mecburdum. Kardeşim Jake'i güvende tutmanın tek yolu buydu.

Jake benim kahramanım. Ve bu ne kadar adaletsiz olsa da, Down sendromlu bir çocuk olarak, toplumun ona farklı davranmasıyla zaten yeterince uğraştı.

Eğer gerçeği söyleseydim, babam hapse girecek, beni ve koruyucu aileye vermek zorunda kalacaktı. Eğer ayrılırsak, bu demek oluyor ki

Jake'in onun avukatı olması ve bana her zaman yardım ettiği gibi ona da yardım etmesi için. Walker'a göre, babama olan sadakatimden dolayı ona ihanet ettim. Bu gerçeklerden daha uzak olamaz. Bana kalırsa Ron Wilson yarın ölüp gitse de bana bir olmaz. Ama Jake daha fazlasını hak ediyor. Ve biz Ayrılmak ona bunu sağlamayacak.

Ama en büyük kardeşimi korumak Walker ve Briar'ı arkadaş olarak kaybetmek anlamına geliyor. Van'ın-ikiz kardeşim-Jake'in ve benim Walker ve Briar'ı küçüklüğümüzden beri en iyi arkadaşlarımız, neredeyse ailemiz olarak görmemiz önemli değil. Bizim yaşımızdaki diğer çocukların gözetim olmadan dışarı çıkmasına izin verilmezken biz hepimiz mahallede dolaşıyorduk.

Her zaman birbirimizin arkasını kollayacağımıza dair yemin etmiş olmamız bile önemli değildi. Böyle felaket bir şey olduğunda... tüm bu saçmalıklar pencereden dışarı çıkar çünkü her zaman suçlanacak biri vardır. Walker'a göre o kişi de benim. Sanırım Vanla benim aramda, ona asla karşı gelmeyeceğimi düşünüyordu. Ben de hiç planlamadım.

O ve kız kardeşi bildikleri her şeyden koparılıyorlar ve şimdi zengin amcalarıyla yaşayacaklarına göre, artık yolun yanlış tarafından gelen çocuklar olarak anılmayacaklar. Kardeşlerim ve ben bu unvanı taşımaya devam edecek miyiz? Elbette taşıyacağız. Bu cehennem çukurundan asla çıkamayacağız. Ama beşimiz - Sunset Drive'ın fakir çocukları - artık birbirimizin ailesi değiliz.

Ve hâlâ kardeşlerim olmasına rağmen, hayatım hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Briar, Walker'dan bir yaş büyük. Ve o tanıdığım en tatlı insan. Her şeyde bir olduğunu düşünür. Hayatı boyunca, sadece gülümsemesi ve büyüleyici kişiliğiyle bu boktan sokağı aydınlattı. Sekiz yaşındayken kapı kapı dolaşarak ev yapımı kartlar dağıtmaya başladı ve daha sonra kartları fırınlanmış ürünlere dönüştü. Ama aynı zamanda sevdiklerine karşı son derece korumacı. Ve tanıdığım en zeki insanlardan biri olmalı. Sadece kitap zekası değil, sokak zekası da var.

Ben mi? Walker James'e, on yaşındayken uyuyamadığı için penceremden gizlice girdiği ilk andan beri aşığım. Babamın evimizdeki bazı kaba saba tiplerin bana zarar vereceğinden çok endişeleniyordu. Bu beş yıl önceydi ama yıllar önceymiş gibi geliyor çünkü o gecedan beri çok şey yaşadık.

Ailesi uyuşturucu bağımlısıydı ama kimsenin çocuklarına zarar vermesine izin vermezlerdi - sadece kendini ve uyuşturucularını önemseyen babamızın aksine.

Derin camlar yüzünden arabanın içinde kimin olduğunu göremesem de Walker'ın cipin kapısını açışını izliyorum ve bir an için olduğu yerde sabitlenmiş gibi dümdüz karşıya bakarak öylece duruyor. Nefesimi tutuyorum.

Belki, sadece belki... bana doğru bakar. Son bir kez, dün gece onun için öldüğümü söylemesine rağmen beni hala önemsedğini söyler.

Koltuğa tırmanıp kapıyı arkasından kapattığında sahip olduğum tüm umutlar benden alındı. Kalbim daha çok acıyor. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Araba uzaklaşmaya başladığında, ayağa fırlayıp onu kovalamayı düşünüyorum. Ben böyle bir insan değilim. Kalbimi hiçbir zaman koluma takan biri olmadım; bunun yerine onu dünyadan saklıyorum. Kalbinizi kilitli tuttuğunuzda, yaralanmaya karşı güvende olursunuz. En azından ben hep böyle düşünmüşümdür.

Bugün... Kalbimin her iki şekilde de incinebileceğini öğreniyorum.

Araba kaldırımdan uzaklaşıp Sunset Drive'a doğru ilerlerken ayağım zıplıyor. Yakında sonsuza dek gitmiş olacak. Zengin amcasıyla -bu gizemli amca her hayatına devam edecek. Beni unutacak. Briar da öyle.

Ayaklarım vücudumu yerden itiyor ve beynim bana durmamı söyleyemeden arabanın arkasındaki kaldırımda koşmaya başlıyorum. Sonunda arabanın yanına geldiğimde, uzanıp karanlık cama bir tokat atıyorum ve araba aniden duruyor.

Walker kapıyı açıyor, arka koltuktan fırlarken gözleri kızgın.

"Ne halt ediyorsun, Poppy? Ezilmeye mi çalışıyorsun?" Ayaklarımın sadece bir santim önünde durdu ve ters ters baktı. "Ha?"

Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Briar'a da. Ne de olsa o benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Ama Walker? Ben ona aşığım. Umutsuzca, tamamen, sonsuzca... aşığım. Ve kulağa ne kadar klişe gelse de... o benim ruh eşim. Göz göze geldiğimiz andan beri bunu biliyorum.

Çünkü birine bakıp ağzınızı bile açmadan karşılıklı konuşabildiğinizde... ruhlarınızın iç içe geçtiğini bilirsiniz.

"Özür dilerim," diye . "Çok üzgünüm, Walker."

"Yaptığın şey için seni asla affetmeyeceğim." Sesi alçak ve mavi gözleri kararıyor. Bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde bakıyor. "hakkında gerçeği söyleyerek aileme adalet sağlayabilirdin. Bunun yerine, sen

Bir katil olmasına rağmen kendi kanının yanında durmayı seçtin." Nefes alıyor, burun delikleri alevleniyor. "Cehenneme git, Poppy. Sen benim için öldün."

Arkasını dönmeye başladı ama ben elini tuttum.

"Gitmeyin! Lütfen," diye hıçkırıyorum. "Anlamıyorsunuz! Hayır-"

Bana doğru dönerek bileğimi kavradı ve sıktı. "Ne yaptın? Başka seçeneğin yok muydu?" diye tısladı. "Bunu duymak istemiyorum. Git hadi. Lanet karavanına geri dön. Hiçbir işe yaramazsın, tıpkı desteklediğin adam gibi. Sen sandığım gibi bir kız değilsin. Ve artık benim için hiç kimsesin. Her zaman da hiç *kimse* olacaksın."

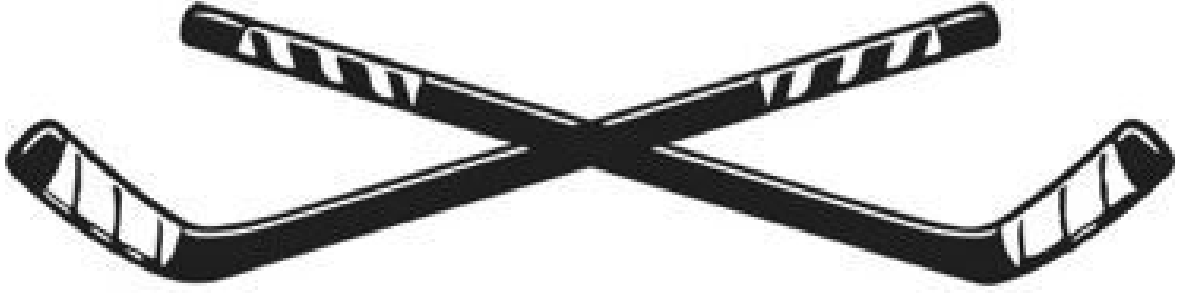
Tutuşunu kuvvetle bıraktığında, birkaç adım geriye doğru tökezliyorum. Ve sonra beni en kötü bitirdi.

"Hayatım boyunca seni korudum. Ve şimdi, . Ben gidiyorum ve sen başınasın." Gözleri beni kesiyor, iliklerime kadar ürpertiyor çünkü haklı olduğunu biliyorum. "Ve benim korumam olmadan karşılaşacağın gazap için suçlaman gereken tek kişi... kendinsin."

Benden uzaklaşıyor, arabanın arka koltuğuna tırmanıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor. Göğsümden keskin bir acı nefesimi keserken ve çaresizce nefes almaya çalışırken ciyaklamama neden olurken tüm dünyam dönüyor.

Walker ve Briar'ı sonsuza dek benden alan arabanın gidişini izlemek zorunda değilim.

Bunun yerine, kaldırımında bir yığın halinde çöküyorum ve kendime soruyorum... *Burada mı öleceğim?*

Walker

Üç Yıl Sonra

Kaskımı kafamdan çıkardım ve soyunma odasına doğru yürüdüm. Kendimi takım arkadaşlarımdan beni eski pivotları olmadığım konusunda eleştirmelerini dinlemeye hazırlıyorum.

"Bugün çok özensizdin James," diye sesleniyor Link Sterns, beni hiç şaşırtmadan. "Hardy bu pisliği buzunda görse çok sinirlenirdi."

Kaskımı yere bırakıp bankın üzerine oturdum ve patenlerimin bağcıklarını çözdüm. Hiçbir şey söylememeliyim. Ben yeni çocuğum - buraya gelen ve ilk pivot olarak seçilen birinci sınıf öğrencisi.

Yapmamalıyım, ama kendime engel olamıyorum.

"Neyse ki artık onun buzu değil," diye mırıldanıyorum sessizce.

Kaptanımız Link'e çok saygı duyuyorum. Ama adam çok gergin. Bu kadar basit. Ayrıca Cam Hardy'nin gittiği gerçeğinin üstesinden gelmesi gerekiyor. Profesyonellerde. Boston'da. Brooks değil. Sonra görüşürüz.

"O da neydi?" Link tersledi.

"Hiçbir şey," diye . "Kesinlikle hiçbir şey."

Sterns'ün bana saldıran sert bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırıyorum. Oflayıp pufluyor, belli ki kızgın.

"Üzgünüm." Omuz silkiyorum. "Ama bugün orada özensiz görünen tek kişi ben değildim ve bunu sen de biliyorsun."

"Hayır, yurt arkadaşların da çok özensiz görünüyordu. Ama bil bakalım ne oldu. Bu sezon başlaması gerekenler arasında ayak uyduramayan tek kişi sensin."

Elias ve Nixon birbirlerine bakar ve kaşlarını çatarlar.

"Biz bu işe nasıl bulaştık?" Elias başını sallayarak suratını asıyor.

Yurt arkadaşlarımdan ikisi de birinci sınıf öğrencisi ve çok iyi oyuncular ama yedekler. Elias bir defans oyuncusu ve Nixon da bir kaleci.

Link bana eğlenen bir bakış atarak, "Seni bu işe oğlun soktu," diyor.

Elias'ın bu sezon Nixon'dan daha fazla süre alacağı garanti çünkü Wolves'un zaten bir kalecisi var, Watson Gentry. Ve bu sezon sakatlanmadığı sürece, Nixon'ın birinci kaleciliğe itilme şansı pek yok. Nixon iyi ama öğrenmesi gereken çok şey var. Gentry kalenin önünde tam bir canavar.

Cade Huff bankta yanıma oturdu ve patenlerinin bağcıklarını çözmeye başladı. "Sterns için endişelenme. O ve Hardy arasında özel bir ilişki var. O gittiğine göre Linky artık Huysuz Gus oldu." Çenesini Sterns'e doğru sallamadan önce sırtıyor. "Sorun yok, Linky Winky. Cam Hardy'den yoksun olduğun bu sıkıntılı dönemde senin yanıdayım."

"Siktir git." Link başını sallar. "Ona bebek muamelesi yapmanın bu takıma hiçbir faydası olmayacak. Çocuğun açılış maçına hazır olması gerekiyor. Eğer değilse, sezona L ile başlamak nasıl hissettirecek?"

"Negatif Nancy olma. O hazır olacak," diyor Cade. "Değil mi, James?"

"Oh, hazır olacağım." Gözlerimi Sterns'e dikerek başımı sallıyorum. "Ben her zaman hazırım."

"Sanırım göreceğiz," diyor Link dolabını kapatıp duşlara doğru yönelmeden önce.

Giysilerimi çıkarıp ondan en uzaktaki duşa doğru yöneldim ve duşu açtım. Derimi yakacak kadar ısındığında içine giriyorum.

Cam. Hardy.

Defalarca duyduğum bir isim. Ve tekrar tekrar. Ve tekrar. Ve bu yaz antrenmanlara başlamak için Brooks'a geldiğimden beri tekrar tekrar. Georgia'daki D1 kolejlerinden biri olan Brooks Üniversitesi'nden tam burs kazandığım ve Wolves'un ilk pivotu seçildiğim için takım arkadaşlarımdan eski pivotları hakkında konuşmayı bırakacakları düşünülebilir.

Kahretsin, hayır, yapmadılar. Aslında, *sürekli* onun gölgesinde yaşama lüksüne sahibim. Ve bunu anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. O harika bir oyuncu. Buz üzerinde bir silah ve bulunduğu her takım için büyük bir değer. Arkasında doldurulması gereken büyük bir boşluk bıraktı. Ama mesele şu ki, ben bir sonraki Cam Hardy olmak istemiyorum. Ben Walker James'im. Ve tıpkı Hardy gibi, ben de NHL'ye gidiyorum.

Altı yaşımdan beri hokey oynuyorum. O zamanlar, boktan gerçekliğimden bir kaçıştı. Yaşım ilerledikçe daha çok fark edildim. On beş yaşımdayken ailem aşırı dozda uyuşturucudan öldü ve ben de boktan mahallemden sürüklenerek ünlü bir yıldız olan yüklü amcamla yaşamaya başladım. Bazıları bunun başıma gelen en iyi şey olduğunu söyleyebilir.

Ve o insanlar... amcamla tanışmadılar.

Açgözlü kıçının beni onunla yaşamam getirmesinin tek nedeni daha da ünlü olabilmektir. Bir gün profesyonel olacağımı ve beni kurtardığını kabul edeceğimi umuyordu. Bu saçmalık gerçeklerden daha olamazdı çünkü profesyonel olduğumda bunu ondan saklayacağım ta ki herkes öğrenene kadar.

Gençken beni soktuğu süslü hokey kliniklerine rağmen, benim sayemde bu kadar ilerledim. Geldiğim boktan yerden fazlası olma açlığım sayesinde. Onun yüzünden ya da parası ve bağlantıları yüzünden değil.

Burada, Brooks U'da olduğum için ondan bir şekilde kaçmış gibi hissediyorum - kız kardeşimden çok daha fazla. Briar'la son konuştuğumda, amcam Beckett ve karısı Natasha ile farklı ülkelere seyahat ediyordu. İstemesi gereken yaşam tarzının bu olduğunu düşünmesi için beynini yıkamışlar. Ve şimdi, birlikte büyüdüğüm kız kardeşim tamamen farklı biri.

Ama Brooks'a gelerek ondan uzaklaştığımda, bir nevi geçmişime geri döndüm. Burası ilk tercihim olmaktan çok uzaktı. Ülkenin en iyi üniversite hokey koçlarından birine sahip harika bir program. Ama aynı zamanda çocukluk evime de yakın. Büyüdüğüm sokak ve ailemin öldüğü yer sadece birkaç mil ötede.

Saatler anıları unutmak daha kolaydı. Ama bir sıçrama, atlama ve zıplama uzakta olması, ayrılmadan önce aynı mağazaların önünden geçmek ... şey, benimle dalga geçiyor.

Ama daha da kötüsü, hâlâ o sokakta yaşayıp yaşamadığını merak ediyorum. Ya da daha kötüsü, burada okula gidip gitmediğini. Brooks'ta.

Poppy Wilson, onu o kaldırımda ağlarken bıraktığım andan beri rüyalarım . Bu üç yıldan fazla zaman önceydi.

Şimdi Brooks'tayım ama neredeyse onun varlığını *hissede biliyorum*. Bu da ona daha çok kızmama neden oluyor.

Poppy

"Bayıldım." Kardeşim Jake'in yeni dairesine bir tabureden bakarak sırtıtıyorum. "Burası harika bir yer, J. Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkür ." Yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamıyor.

Şu anda ne kadar mutlu ve heyecanlı olduğum çok açık. Ve kalbim ısınıyor.

"Ben de beğendim."

En iyi insanların başına iyi şeyler geldiğinde, işte bu benim günümü güzelleştiriyor. Ve kardeşim tanıdığım en nazik, en hak eden ruhlardan biridir.

Down sendromlu birinin neler yapabileceği ya da yapamayacağı konusunda herkesin farklı bir fikri var gibi görünüyor. Hedeflerinin ne olması gerektiği ve neyin asla gerçekleşmeyeceği. Kardeşimin misyonu her zaman aklına koyduğu her şeyi yapabileceğini hem dünyaya hem de kendisine kanıtlamak oldu. Ve her zaman hayalini kurduğu sabit bir işe sahip olduktan ve kendi evini aldıktan sonra, tam da bunu yaptığını söyleyebiliriz.

"Belki Van yeni evimi görmeye gelir," diyor düşünceli bir şekilde.

Van'ın gelmeyeceğini söyleyecek yüreğim yok çünkü gelmemesini ben söyledim. Eğer Van buraya gelirse, Jake'ten para isteyecektir. Jake de çok iyi biri ve parayı ona verir. Ve para sadece Van'ın kafayı bulması olurdu. Tekrar söylüyorum.

"Belki. Asla bilemezsin." Omuz silkiyorum. "Olmasa bile çok mutlu olmalısın. Bu senin için çok büyük bir şey! Yıllardır bunun hakkında konuşuyorsun!" Taburemden sıçradım. "Koşmam lazım. Dans birazdan başlayacak ve benim hâlâ

Eşyalarımı almak için otobüsle eve gideceğim." Kollarımı ona dolayarak sıkıyorum. "Seninle gurur duyuyorum, dostum!"

Onu bırakıp kapıya doğru arkamdan seslendi: "Seni görmek güzeldi. Bir dahaki sefere... Ryann'ı da getir."

Döndüğümde kardeşimin bana kaşlarını oynattığını görüyorum.

Başımı sallayarak kapıyı açıyorum. "Böyle bir şey olmayacak, dostum. O benim kardeşim için fazla vahşi!" Ona sevimsiz bir öpücük gönderiyorum. "Seni seviyorum! Yeni evinizde parti vermeyin!"

Kapıyı arkamdan kapatmadan hemen önce, "Söz vermiyorum," diye karşılık veriyor.

Jake en çok Ryann'a aşık. Yine de her erkek hoşlanır. Etrafına yeni insanlar toplamak beni hep tedirgin eder. Onlar için değil ama her zaman kardeşime bir şekilde saygısızlık edeceklerinden korktuğum için. Her insan benim gibi Down sendromlu birinin yanında yetişmiyor ve insanlar kardeşimin aptal ya da bebek olmadığını anlamakta cahil olabiliyor. Bu yüzden, insanların onunla konuşurken seslerinin değiştiğini duyduğumda, bu beni savunmaya itiyor. Ryann ise ona her zaman normal bir insanmış gibi davranıyor.

Çünkü o öyle. Sadece çok daha havalı.

Apartmandan çıkarken komşularından birinin yanından geçiyorum, taşındığından beri onu sık sık ziyaret eden bir kız.

"Merhaba Poppy," diyor elini kaldırarak.

"Merhaba Bonnie!" El sallıyorum ama yürümeye devam ediyorum.

Bonnie çok tatlı biri ama Tanrım, sohbet etmeyi çok seviyor. Çoğu gün durup onun istediği kadar konuşuyorum. Bugün zamanım çok az.

Bonnie ve kardeşim aslında babam hapse girdikten kısa bir süre sonra aynı evde kalmaya başladılar. Jake'in planı her zaman tek başına yaşayabilecek kadar bağımsızlık kazanmaktı. Ama yakın zamana kadar buna hazır değildi. Bu yüzden, birkaç yıl önce, kendisi gibi Down sendromlu olan diğer kadın ve erkeklerle birlikte bir evde yaşamaya başladı. Evdeki herkesin oradan ayrılma yeteneği ya da isteği yoktu ama Bonnie ve kardeşim kendi başlarına yaşamaya hazırlanmak için yardım istediler. Şimdi, evden biri her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için günde bir kez onları ziyaret ediyor, ancak bunun dışında özgürlüklerine sahipler. Ve ikisinin de işi var.

Jake bir yıl önce yerel bir sağlık kliniğinde temizlik görevlisi olarak çalışmaya başladı ve bu işi kesinlikle seviyor. İnsanları görüyor, sosyalleşiyor ve önemlisi çok çalışkan biri.

Otobüs durağına kadar yürüdükten sonra yaşlı bir adamın yanındaki banka oturup otobüsü bekliyorum.

"Güzel bir gün, değil mi?"

Gülüşüyor. "Kesinlikle öyle,"

diye karşılık veriyorum.

Ve gerçekten de öyle. Güneş parlıyor ve hava yetmişlerde, mutlak mükemmel sıcaklıkta.

Ama şimdi dansa gitmem ve dans koçum Jolene'in en yeni dansçımız Sutton Savage'a yaltaklanmasını dinlemem gerekiyor.

Babası Tennessee senatörü. Buraya gelmek için Juilliard'ı bıraktı. *Juilliard*. Ulaşamayacağımı bildiğim için başvurmayaya bile tenezzül etmediğim, hayallerimin okulu.

Yani, kız bana şahsen bir şey yapmamış olsa da, beni yanlış yola itiyor.

Bu da bu muhteşem günü gölgelemeye yetiyor.

Jolene, yeni düşmanımın pistteki dansını izlerken, "Muhteşem, Sutton," diye fişkırıyor. "Bacaklarını uzatmanın ve ayaklarını göstermenin yolu." Odaya bakan Jolene bize daha az coşkulu bir bakış atıyor. "Bugün iyi iş çıkardınız millet. Biraz sakinleşin ve sonra gitmekte özgürsünüz."

Sutton iyi bir dansçı. Bu doğru. Yani, Tanrı aşkına, Juilliard'dan buraya transfer oldu. İyi *olmalı*. Hayır, harika.

Ki öyle. Düşünürken bile gözlerimi devirmek istesem de, son derece yetenekli ve inanılmaz bir tekniği var.

Ama o buraya gelmeden önceki aylar boyunca diğer dansçılarla birlikte çok çalışmıştık. İlk haftadan itibaren Jolene'in bir numaralı dansçısı olarak görülüyordum. Ve birinci sınıf öğrencisi olarak kendimi harika hissediyordum. Ama sonra o ortaya çıktı ve tüm o kör edici, sinir bozucu ışıltısıyla parlattı söndürdü.

Daha da kötüsü, oda arkadaşı olmak zorunda kalmamız. Tanrıya şükür Ryann ve Lana bizimle birlikte yaşıyor. Kahvesine müşil koyma isteği duymadan Sutton'la yalnız yaşayabilmemin imkanı yok.

Bir yanım, yurttta geçirmem gereken zorunlu birinci sınıfı atlamamın teklif edilmemiş olmasını diliyor çünkü o zaman hayatımın her gecesi rakibimin evine gidip onun en iyi köpek olduğu için böbürlenmesini izlemek zorunda kalmazdım.

Pekala, tamam. Pek böbürlenmiyor ama yine de onu sinir bozucu buluyorum. Saçlarım her zaman her yerde rastgele kıvrıcık parçalara sahipken onun mükemmel topuzuyla. Ve aşırı düz bacakları, sanki onları böyle germek ikinci doğasıymış gibi.

Sutton Savage benim olmadığım her şey. Hiçbir zaman da olamayacağım. Zengin bir aileden geliyor. Ve eminim her zaman istediği her şeye sahip olmuştur. Ben yardım amaçlı dans dersleri ve elden düşme bale terlikleriyle büyüdüm. Benim için süslü dans kampları ya da inanılmaz koreograflar yoktu. Ama ben her zaman bana verilenle yetindim. Ama hala merak ediyorum, eğer daha fazla fırsatım olsaydı ya da yetiştirilme tarzım farklı olsaydı... şu anda Juilliard'da olur muydum?

Beni en çok kızdıran şey, Juilliard'ı bırakıp buraya gelmiş olması. Brooks'ta. Okulumuz 1. Lig'de olmasına rağmen, dans programımız kesinlikle ülkenin en iyisi değil - futbol ve hokey programlarımızın aksine.

Bundan vazgeçti. Hayatım boyunca istediğim ama asla sahip olamayacağımı bildiğim bir şeyden. Sadece uygun eğitime sahip olmadığım için değil, aynı zamanda Jake ya da Van'ı asla geride bırakmak istemediğim için. Sonuçta, hepimiz birbirimizin sahibiyiz.

Ne zaman dansçı arkadaşlarım ailelerinin onları mükemmel olmaya zorladığından yakınsalar, ben de genellikle ailemin en iyi olma açlığının arkasındaki güç olduğunu söyleyerek katılırım. Doğrusu, bu kadar çok çalışmamın bir nedeni de onlar. Ama beni zorladıkları için değil, hayatım için büyürken gördüklerimden daha fazlasını istediğim için.

Soğumamı bitiriyorum ve odanın köşesindeki çantama doğru yöneliyorum. Bale terliklerimi çıkarmaya başladığımda başımı kaldırıp Jolene ve Sutton'ın sohbet ettiklerini görüyorum. Sutton'ın dudaklarından dökülen her kelimeye kilitlenen Jolene'in tüm yüzü aydınlanıyor.

Ryann yanımda belirerek, "Kaltak, kulakların tütüyor," diye mırıldandı. "O kötü biri değil, biliyorsun."

"Evet, tamam." Ayakkabılarımı çantama tıktırıyorum, çakma Birkenstock'larımı ayağıma geçiriyorum ve ayağa kalkıyorum. "Üzgünüm, Ry. Prensesler benim arkadaş tipim değil."

Başını geriye atıyor ve gülüyor. "O bir prenses değil. Aslında ben o hatundan çok daha prenses statüsündeyim." İç çekerek yaklaşıyor. "Düşündüğünden çok daha iyi biri. Ve hayatı da mükemmel değil."

"Ne? Babam ona son model bir spor araba almadı mı?" Homurdanıyorum. "Lütfen, Ryann. Bırak artık. Bazı insanlar arkadaş olmak için yaratılmamıştır."

Vücudunu tamamen bana doğru döndürerek ellerini omuzlarıma koyuyor ve bakışlarını indiriyor. "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun. Şirretlik ve her şey, sen benim arkadaşımsın. Ama hadi ama baba. Sırf hayatları mükemmel görünüyor diye birileri hakkında en kötüsünü düşünme." Başını yana eğiyor. "Çünkü *kimsenin* hayatı mükemmel değildir, bebeğim. Sana söz veriyorum."

Omuz silkerek ondan uzaklaşıyorum. "Aylardır buradayım. Ve burada olmak için fiziksel olarak burada *yaşamak* zorundaydım. Bunun ne biliyorsun. Geçen bahar Jake'e taşınacak bir yer bulmak ve karavandan buraya taşınmadan önce yerleştiğinden emin için çabalamam gerektiği anlamına ."

Nefes veriyorum. "Beni yanlış anlama; her şey yolunda gitti. Van'dan ve onun... işinden uzaklaştım. Jake de dört ay boyunca The Birches'de yaşadı ve orada onu kendi başına kalmaya hazırladılar. Ama her halükarda, birkaç hafta boyunca tam bir kaos vardı ve kardeşimi fiziksel olarak terk etmem gerektiğini ya da bu yaz buraya taşınıp antrenmanlara başlamazsam Brooks'un bursumu iptal etme riskiyle karşı karşıya kalacağımı düşünmek beni hasta ediyordu."

Kapının yanında ayakkabılarını giymekte olan Sutton'a başımla selam veriyorum. "Juilliard'ın *-hayalimdeki* okul- yeterince iyi olmadığına karar verdi. Hepimiz Ağustos'tan beri eğitim görürken, okul yılının bitmesine iki hafta kala buraya geliyor, ama Jolene'in baş kızmış gibi davrandığı kişi o." Omuz silkıyorum. "Bu saçmalık. Ve hepinizin aksine, onun sol kışını öpmeyeceğim."

"Öncelikle, Chris Pratt şu buraya gelse öpeceğim tek kalçanın bu olduğunu bilmelisin. Çünkü... nefis." Yüz ifadesi yumuşuyor. "Ve anlıyorum. Hepsini anlıyorum. Ama burada olmasının bir nedeni var Poppy. Bir gün sıkıldığına karar verdiği için oradan öylece çekip gitmedi. Bu konuda bana güven."

"Evet, tamam," diye ofluyorum, en yakın arkadaşımın Kool- Aid'i içmesine ve şimdi Sutton'ın kölelerinden biri olmasına sinirleniyorum. "Sen ne dersen o."

"Ben ne dersem o, sürtük." Göz kırıyor. "Ve bir şey daha: onu uykusunda öldürme. Ya ölürüm ya da ölürüm tarzında bir kızım ama bir cesedin gömülmesine yardım etmek istemiyorum. Bu beni iğrendiriyor ve hapisten asla sağ çıkamam." Dudaklarını yana doğru çekerek gözlerini büyütüyor. "Ve... Ondan hoşlanıyorum. Bence bir gün sen de seveceksin."

Bununla birlikte, omzunun üzerinden "Arabada olacağım," diye seslenerek neredeyse sıçrayarak uzaklaşıyor.

Arkasından ilerleyerek Jolene'e el sallıyorum ve Sutton ile Ryann'ın arabasına doluşmalarını izliyorum.

Sutton yaklaştığımı görünce kapıyı kapatıyor ve gözleri açılıyor. "Ön tarafa oturmak ister misin? Öylece ön koltuğa atlamak istememiştim."

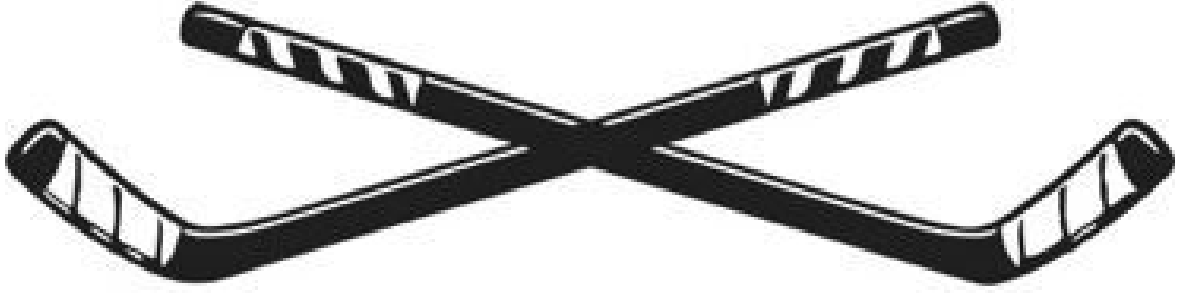
"Sen bir prensessin. Ve prensesler istediklerini alırlar." Arka kapıyı çekip açmadan ve arabaya binmeden önce sırtıyorum.

Eğer bir saat içinde işte olmam , muhtemelen huysuz kıcımlı eve yürürdüm. Ama hayatımın her günü olduğu gibi, hiç boş vaktim yok. Ve her yere yürümek ve otobüse yetişmek çok zaman alıyor. Sutton'a karşı tavrımın haklı olmadığını biliyorum. Annesi eve yeni bir bebek getirmiş ve diğer herkesin ilgisini çeken bir çocuk gibi davrandığımın farkındayım. Ama Sutton

Savage hayatta istediği her fırsata sahip olabilir. Brooks benim tek fırsatım.

Dans dünyasına bir dansçı için çalışacak kadar iyi olduğumu kanıtlamalıyım. Broadway'deki şirket.

Kötü bir kız gibi davranıyor olabilirim ama o benim yolumda.

Walker

"Söylediklerimin arkasındayım. Koç aklını kaçırıyor," diyor Link dans stüdyosundan çıkarken. "Açılış maçına hazırlanıyoruz. Yani, içimizden biri sakatlanırsa ne olacak ki?"

Haftanın başında bir bağış toplama etkinliğine katılacağımızı öğrendik. Ekip her zaman iyi bir amaca destek olmaya hazırdır, ancak bu sefer durum biraz farklı.

Süslü bir etkinlikte balerinlerle dans etmek zorundayız. Cade dışında hepimiz bu oldukça rahatsızız. Ders yükümüzü ve yorucu hokey programımızı dengelemek zaten çok fazla. Bir de dans antrenmanını mı ekleyelim? Düşünmekten bile yoruldum.

Elias başını binanın yan tarafına doğru sallayarak, "Şuna bakın," diyor. "Bu ikisi arasında her türlü seksi gerilimin yaşandığını hissediyorum."

Bakışlarını takip ettiğimde, kanat oyuncularımızdan Hunter Thompson'ın balerinlerden Sutton Savage ile hararetli bir sohbet içinde olduğunu görüyorum. Genelde isimlerle aram pek iyi değildir ama Tennessee senatörünün kızıyla her gün karşılaşmıyorsunuz.

Sutton güzel ve küstah. Thompson ve onun arasında bir tür geçmiş olduğunu hissediyorum. Hepimiz bu bağış toplama eşleşmesini öğrendiğimizde kimse onun kadar . Ve şimdi, onunla ortağı arasındaki gerilimi yirmi metre öteden hissedebildiğimde nedenini anlıyorum.

Dans partnerimin adı Lana. Yeterince iyi birine benziyor. Ve kesinlikle çok da güzel. Ama balerinler benim için hassas bir konu. Dürüst olmak gerekirse, bale terliklerinin görüntüsü bile beni kızdırıyor ve bana *onu* hatırlatıyor. Poppy'nin büyürken yaptığı tek şey her kaldırımında ve her odada dans etmektir.

"Çok sessizsin James," diyor Cade, yumruğunu omzuma vurarak. "Sakın bana bu anlaşma için de tuzlu bir kaltak olduğunu söyleme. Yani, lanet olsun, siz... dansçılarsınız!"

Cade hiçbir şeyi ciddiye almayan bir adam. Her şey bir şakadan ibaret ve sessizliğe ya da derin bir şeye katlanabildiğinden emin değilim. Her şeyi içkiyle maskeliyor gibi görünüyor ve hatta daha önce rehabilitasyona gitmiş olmasına rağmen başka şeylerle de uğraşmayı sevdiğine dair bazı söylentiler var. Ama takımdaki tüm çocuklar arasında en sevdiğilerimden biri çünkü altın gibi bir kalbi var.

"İyiym," diye mırıldanıyorum, dans ve bale ile ilgili her şeyden nefret ettiğim gerçeğine dalmak istemiyorum.

"Öyle misin?" Nixon şapkasını daha da aşağı çekerek soruyor, şapkanın altından birkaç kahverengi parça kıvrılıyor. "Normalden daha huysuz görünüyorsun."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Cade yine konuşmaya dahil olur. "Çünkü ben buradayım. Ve iyi bir dinleyiciyim, bilgin olsun. Seninle bir mum yakmaktan ya da bir piliç filmi izlemekten de korkmuyorum. Erkekliğime bu tür şeyler için yeterince güveniyorum." Watson Gentry'ye doğru başını sallıyor. "Gentry'nin annesi dolabımızı mumlarla dolduruyor. Her gün bir tane yakarım, dostum."

"Çocuk Hardy'nin yerini almak için burada. Muhtemelen Wolf olarak ilk sezonu başlamadan sakatlanma riskini almak, sizi soytarılar," diyor Link. "Şu anda sakatlanmak istemediğimi biliyorum."

Sterns'ün mezun olduktan sonra profesyonellerde onu bekleyen bir pozisyonu var. Bu yüzden şu anda dans etmek gibi bir şey yaparak sakatlanma riskini almak istemediğinden eminim. Ama bahse girerim kız arkadaşları da bu dans partneri anlaşmasından pek memnun değildir - muhtemelen balerin değil de uzay ineği falan olduğu için.

"Ne kadar da gün ışığı saçıyorsun, değil mi?" Cade, Link'in meme uçlarını çimdiklemeden önce ona sırtıyor. "Şu çatık kaşlarını ters çevir!"

Link sonunda bir kıkırdamayla savaşıyor ama Cade'in onu çimdiklediği göğsünü ovuşturuyor. "Sik," diye mırıldanıyor.

Kamyonlarımıza doluşurken kendime bugün olan tek iyi şeyi hatırlatıyorum. Bu bağış kampanyasını ilk öğrendiğimde, Poppy'nin Brooks' katılma ve balerin olma ihtimali beni çok korkutmuştu. Onu görmeye henüz hazır değilim. Onu bir daha asla görmek istemiyorum. Artık burada olmadığını bildiğim için daha rahat nefes alabiliyorum. Çünkü o kız Brooks'a gitmiş olsaydı, burada dansçı olmamasına imkan yoktu.

Ama sinir bozucu bir şekilde, burada olmadığı için rahatlamış olsam da, merak etmekten kendimi alamıyorum... *Hangi cehennemde o?*

Poppy

Van'ı kefaletle hapisten çıkarmak bugün yapmayı planladığım şeyler listesinde yoktu. Yine de , hapishanenin dışında onun salak kışının kapıdan çıkmasını bekliyorum.

Bu her olduğunda, kafede biriktirdiğim tüm parayı kaybediyorum. Bu da her seferinde kardeşime daha çok kızmama neden oluyor. Ama o benim ailem. Ve kardeşlerim ve ben her zaman birbirimizin arkasını kollamalıyız.

Tutuklanmasının zamanlamasının iyi bir yanı, beni bağış kampanyasına katılmak üzere seçilen hokey oyuncularını ve dansçıları arasındaki zorunlu eşleşmenin dışında bırakmış olması. Bugünkü toplantıda olamayacağım için bağış toplama etkinliğinden tamamen uzak kalacağım, bu da benim için iyi oldu çünkü kendisinden gizli kalmak istediğim biri var.

Walker James. Çocukluk arkadaşım ve ilk aşkım. Bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim biri çünkü üniversite için Brooks'a geleceğini hiç hayal etmemiştim. Ancak birkaç ay önce dedikodular başladı ve hayatımdan çıkan ve bir daha arkasına bakmayan biriyle aynı kampüsü paylaşmak zorunda biliyordum.

Walker artık Wolves'un en gözde pivotu. Gittiğim her yerde insanların ondan bahsettiğini duyuyorum. Takım arkadaşlarım onun ne kadar seksi olduğu hakkında konuşuyor. Ve şimdi, dansçı arkadaşlarımdan biriyle ve ben de bunu dinlemek zorunda kalacağım.

Kapıların açıldığını duyuyorum ve Van dışarı çıkıyor. Onu her gördüğümde biraz daha zayıflıyor, cildi daha kötü görünüyor ve gözleri daha da koyulaşıp kafasının içine gömülüyor. Her zaman sahip olduğu o ışıltıyı kaybediyor ve biz büyürken okulda tüm kızların hayranlıkla baktığı o büyüleyici sırtış artık ortalıkta görünmüyor.

Ron'un ayak izlerini takip edip uyuşturucu satacağını hiç düşünmemiştim ama sanırım yanlışmışım.

Büyürken yemek yapmakla ilgili her şeyi severdi. Nazik biriydi ve insanlar onu severdi.

Aslında, o ve Walker yırtık pırtık giysili zavallı çocuklar olmaktan kurtulabilirdi. Ben mi? Ben o kadar başarılı olamadım. Kızlar benim bir sürtük olduğumu düşünüyordu. Erkekler de o kadar iyi değildi. Ta ki Walker beni dokunulmaz ilan edene kadar. kötü bir söz söylemeye cüret eden herkesi tehdit ediyordu. Ama insanlar ne düşündüklerini söylemek zorunda değildi. Burunlarını kaldırdıklarında ya da bana bir çöpmüşüm gibi yukarıdan aşağıya baktıklarında, bu da aynı derecede kötüydü.

Ama Walker beni korumaya çalıştı - gerçekten, gerçekten denedi. O gittiğinde Van devreye girdi ve zorbalığın en aza indirilmesini sağladı. Ama on altı yaşına geldiğinde, okula gitmekten çok kafayı buluyordu. Kısa bir süre sonra da okulu bıraktı. Bu Jake'i de beni de dünyanın çirkinliğine, insanların bizim gibi insanları incitecek şeyler söylemesine ve yapmasına neden olan çirkinliğe açık bıraktı.

Kendimi banktan itiyorum ve Van'a doğru yürüyorum. Şu anda çok öfkeliyim. Babamızın uyuşturucu yüzünden hayatını heba edişini izledikten sonra, biz çocukların bu yola girmememiz gerektiğini daha iyi bileceğimizi düşünmüştüm. Şimdi Van burada, eroin bağımlısı, çocukluğumuzun geçtiği evde uyuşturucu satıyor ve hırsızlıktan tutuklanıyor. Sanırım yanlışmışım çünkü babamızın hatalarından ders almadığı çok açık.

Hayatımda hiç kimse beni bu kadar hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Tamam, belki bu doğru değildir. Ama adil olmak gerekirse, beni hayal kırıklığına uğratan insanlar listem anormal derecede uzun.

Van bir sigara yakmadan önce, "Söylemen gerekeni söyle ve bitir şu işi," diye homurdandı. "Bütün gün bekleyemem."

"Oh. Tamam." Sinirli bir kahkaha attım. "Bütün gün vaktin yok mu?" Başımı sallıyorum. "Neden, Van? Gelen müşterilerin mi var?"

Hızla etrafına bakınırken bana ters bir bakış fırlattı. "Kapa çeneni. Polis karakolunun dışında böyle şeyler söyleyemezsin, biliyorsun. Beni hapse attırmaya mı çalışıyorsun?"

"Belki." Omuzlarımı silkiyorum. "Eğer bu seni temizleyecekse, belki de bir dahaki sefere kışının oraya oturmasına izin vermeliyim."

"Her neyse," diyerek sigarasından bir nefes çekiyor ve kalın beyaz dumanı burnundan yavaşça dışarı üflüyor. "Üniversiteye başladın diye benden çok daha iyi olduğunu sanıyorsun. Bil bakalım ne oldu? O karavandan geldiğini unutuyorsun, Poppy. Geldiğin yeri silemezsin. Seni sen yapan yeri."

Sigarasından uzun bir nefes daha çekiyor ve gözlerini bana dikeyyor. Otobüs durağına doğru yürümeye başladığında, ben de hemen arkasından takip ediyorum.

"Önemli olan nereden geldiğimiz değil, göt herif. Sonunda nereye gideceğimizle ilgili." Gülmeden önce bana baktı. "Tanrı . Sen kimsin ve kız kardeşim nerede? Onu bulduğunda, beni ziyarete gelebileceğini söyle. Bu Eğer bu günlerde Sunset Drive için fazla iyi değilse."

"Küf kokan bir karavanda insanların hayatlarını mahvederken uyuşturucu kullanmıyorum ve satmıyorum diye benimle alay etmeyin," diye tıslıyorum.

Ve ağızımdan çıkan kelimeler, hayatımın geri kalanında pişman olacağımı bildiğim kelimelerAma onları durduramıyorum çünkü herkesin cankurtaranı olmaktan ve herkesin iyiliği için kendimden parçalar vermekten çok yoruldum.

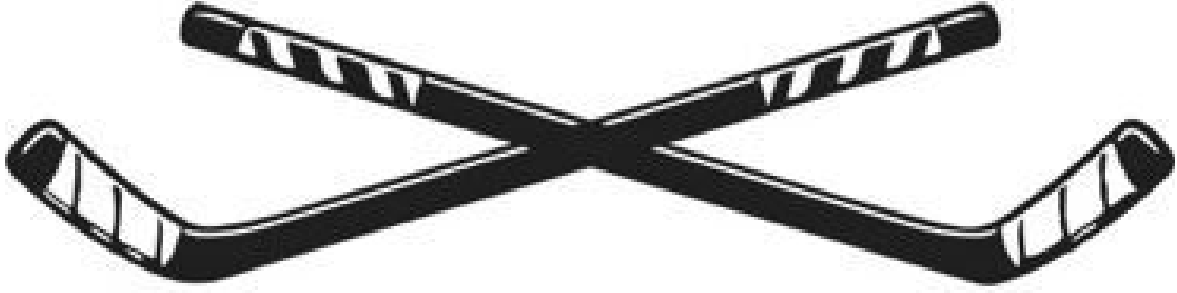
"Sen bir eziksin, Van. Tıpkı Ron gibi," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bir dahaki sefere kefaletini ödemem için beni arama. Kışını parmaklıklar ardında çürüt, tıpkı onun yaptığı gibi. Artık umurunda değilsin. Seninle işim bitti."

Yaşadığı şoku ve ardından yüzündeki acıyı tahmin etmek zor değil. Ama saniyeler içinde gözleri öfkeleniyor ve söylediklerimden dolayı kendimi kötü hissetmemi umarak bir şeyler söyleyeceğini biliyorum. Çünkü uyuşturucu bağımlısı Van hakkında öğrendiğim bir şey var... O usta bir manipülatör.

Van'ın tam tersi, temiz ve ayık olan kardeşim ve arkadaşımdı. Onun saçmalıklarından yoruldum ve bıktım, cevap vermesini beklemiyorum.

Sadece yürüyüp gidiyorum, kampüse doğru uzun yürüyüşüme başlıyorum ve her adımımın söylediğim sözler için pişmanlıkla dolu olacağını biliyorum.

Çünkü kelimeleri bir kez evrene bıraktığınızda geri alamazsınız. Yıllar önce Walker James'ten öğrendiğim bir ders.

Poppy

"Evet, bunun gibi ama daha hızlı. Ayrıca, her şey aşkına, o lanet kalçalarını itmeyi kes," diyorum Cade'i göstererek. "Burada porno çekmiyoruz."

"Yoksa öyle ?" diye kaşlarını aşağı yukarı oynatarak karşılık veriyor. "Çünkü eğer istersen, kesinlikle yapabiliriz. Bu benim ilk rodeom olmaz." Sanki seksi olmaya çalışıyormuş gibi tuhaf bir surat ifadesi takınıyor ama öyle değil. "Balerin hokey oyuncusuyla tanışır. Ve adam ona *kocaman* sopasını gösterir."

Aynı hem gülüp hem de iğrenme dürtüsünü daha önce hiç hissetmemiştim. "Dostum... hayır." Başımı sallıyorum. "Asla olmayacak. Asla. Asla." Parmağımı göğsüne sokuyorum. "Asla."

Surat asar gibi yapıyor ama ben sadece şaka yaptığını biliyorum. Bu iki gün içinde ikinci kez çalışmamız ve şimdiden ne kadar az ciddiye aldığını görmeye başladım. Ama daha kötüsü de olabilirdi. Başka biriyle eşleştirilebilirdim.

Hain pislik Walker James gibi biri.

Ama onun yerine, oda arkadaşım Lana onunla çalışıyor. Aslında bu da aynı derecede berbat.

Başlangıçta bağış kampanyasına katılmak zorunda olmamanın mutluluğu, birkaç gün önce Jolene'in beni aramasıyla çabucak yok oldu. Görünüşe göre, Cade Huff'ın ortağı kendini yaralamış ve şimdi, tartışmalı bir şekilde

en büyük erkek-fahişe, aynı zamanda lanet bir çocuğun aklına sahip. Cade antrenmanlarımızın yüzde doksan dokuzunu espri yaparak geçiriyor. Bu harika bir şey ama önümüzdeki birkaç hafta içinde bu rutini öğrenmesini istiyorum.

İyi tarafından bakarsak, oldukça iyi bir dansçı. Ama bunu ona asla söylemem. Söyleseydim, kafası stüdyoya girip çıkmak için kapıya bile sığmazdı.

"Bu hamleden sonra şuna geçeceğiz." Ona bir sonraki hamleyi gösteriyorum ve bitirdikten sonra ona bakıp başımı iki yana sallıyorum. "Hazır mısın?"

"Bebeğim, ben hazır doğmuşum." Göz kırıyor, ben de müziği yeniden başlatıyorum.

Birlikte, şu ana kadar koreografisini yaptığım rutinimizin ilk otuz saniyesinin üzerinden geçiyoruz. Dünkü çalışmaya başlarken ne tür bir müzikle dans edeceğimize dair hiçbir fikrim . Ancak antrenman başladıktan bir hafta sonra Cade ile dans etmeye başladığım için Jolene müziğimizi seçmeme izin verecek kadar nazikti - diğer çiftlerin aksine, onlar için seçti. Ve meşhur playboyla bir buçuk saat geçirdikten sonra bunun eğlenceli ve kaygısız bir şey olması fark ettim. Dün gece işten eve yürürken müzik dinlerken Flo Rida'dan "What a Night" çaldı ve şarkımızı bulduğumu .

Cade'in öyle karizmatik bir enerjisi var ki gülümsemeden edemiyorsunuz. Flört edebilir ya da seks hakkında şakalar yapabilir ama zararsızdır. Ve son zamanlarda hayatımın ne kadar karanlık ve dramatik olduğunu düşünürsek, aydınlık ve parlak biriyle vakit geçirmek güzel.

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter," diyorum ona. Çantama doğru yürüyüp içinden bir su alıyorum ve içiyorum. "Tekrar bir araya gelmek için sana mesaj atarım ve ikimizin de programı için neyin uygun olduğuna bakarım."

Spor ayakkabılarını giyip başını sallıyor. "Kulağa hoş geliyor, Prenses Poppy." Ayağa kalkar. "Hey, bırakmamı ister misin?"

Yanaklarım ısındı. Dün beni otoparka girerken gördüğünde arabam olup olmadığını sordu. Sonra, dün beni eve bırakmayı teklif etti ve bugün beni aldı. Onun sadaka vakası olmak istemiyorum.

" değil." Elimi ona doğru salladım. "Yürümek benim için sorun değil."

Başını sallamadan önce bir an parmaklarıyla çenesini ovuşturuyor. "Hayır, yanlış cevap. Kimse yürümeyi o kadar sevmez." Başını kapıya doğru sallıyor. "Hadi gidelim."

Ona utangaç bir gülümseme vererek, kapıya doğru ilerlerken arkasından yürüyorum. Ama oraya varmadan önce, gözlerim bana bakan bir adamın gözleriyle karşılaşıyor.

stüdyo penceresi. Kalbim boğazıma kaçıyor ve sanki biri göğsüme yumruk atmış gibi hissediyorum.

Walker, James'i korkutuyor.

Kampüste olduğunun farkında olabilirdim ama hiçbir şey beni bu ana, yani onu üç yıldan uzun bir süredir ilk kez görmeye hazırlayamazdı.

Ve evet... Çok büyüdü.

Walker

Arka planda gürültü varsa, duyamıyorum. Oda dumanla dolsa ve biri yangın var diye bağırса bile... Bunu bilemem. Çünkü bu koridora girdiğim ve onu pencereden dans ederken gördüğüm anda tüm dünya eriyip . Ve geriye kalan tek şey ben ve üç yıldır görmediğim kız.

Nefret etmem gereken kız.

Ama o artık bir kız değil. O lanet bir kadın. Güzel, seksi, büyüleyici bir kadın. Hâlâ sıska ama fark etmemi sağlayacak kadar doğru yerlerini doldurmuş. Yapmam gerektiğini bildiğim halde ondan ayıramıyorum. Özellikle de gözleri benimkileri bulup beni gerçekliğe geri döndürdüğünde. Ve sonra kafama dank ediyor.

Cade Huff ile dans ediyor.

Birkaç dakika önce elleri onun vücudundaydı. Ve şimdi, bir saniye donup kaldıktan sonra, onun arkasından bana doğru geliyor. Huff'ı ne kadar sevsem de, ona dokunduğu için şu anda onu öldürmek istiyorum. Çünkü ona dokunamaz.

Ne yazık , o da benim değil.

"Walker?" Lana'nın sesi boğuk, ama bunun sadece beynimden biliyorum.

Ona bakmam ve onu duyduğumu kabul etmem gerektiğini biliyorum. Ama Poppy ve Cade kapıdan içeri girip benden sadece birkaç adım uzaklaştıklarında sadece Poppy'ye bakabiliyorum. Yeşil gözleri bana bakmamak için elinden geleni yapıyor, ki muhtemelen en iyisi de bu çünkü bana doğru bakarsa nefes almayı bırakabilirim.

"N'aber James?" Cade sırtıyor. "Bana yeni bir dans partneri buldum."

Kolunu Poppy'nin boynuna doluyor ve ben arka dişlerimi birbirine geçirip sertçe yutkunuyorum. Tüm vücudum öfkeyle doluyor ama bunu harekete geçiremeyeceğimi biliyorum. Cade o kızın beni ne kadar delirttiğini nereden bilsin?

"Çok tatlı," diye mırıldanıyorum, benimle göz teması kurmaktan kaçınarak dosdoğru önüne bakan Poppy'ye ters ters bakarak.

Cade, yumruğuyla omzuma vurmada önce sinsice, "Evet, öyle," diyor. "Görüşürüz, adamım."

Dışarıda yürürken, Huff'ın kamyonetine gidip izliyorum. Onu eve götürdüğünü düşündükçe midem bulanıyor.

Siktiğimin A'sı. Bugün berbat.

"Bütün gün oda arkadaşına mı bakacaksın, yoksa prova yapabilir miyiz?" Lana tersledi. "Cidden Walker, senin derdin ne?"

Cade'in kamyoneti park yerinden çıkıp uzaklaştığında, nihayet Lana'ya dönmeden önce birkaç dakika boyunca tamamen uyuşmuş bir şekilde orada duruyorum.

"Evet. Hadi gidelim." Nefes alıyorum. "Bunun için üzgünüm."

O stüdyoya girerken, ben de arkasından yaklaşıyorum. Eğilip eşyalarını yere bırakıyor. Birlikte prova yapmaya başladığımızdan beri, her hareketi kasıtlı. Öne doğru eğilerek göğüs dekoltesini mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor, kışını kasıklarına yaslıyor ya da her fırsatta göğüslerini bana . Ve ben kendimi kötü hissediyorum çünkü bunların hiçbirini istemiyorum.

Lana muhteşem, çekici bir kadın. Ve evet, onunla takılmayı düşündüm çünkü bunu çok istiyor gibi görünüyordu ve bazen sikimi istekli bir hatuna gömerek geçmiş aklımdan çıkarmayı seviyorum. Ama şimdi Poppy'yi gördüğüme göre, tüm bu düşünceler pencereden dışarı çıktı.

At kuyruğunu sıkılaştırarak zeminin ortasına yerleşiyor. "Soruma cevap vermedin." Bir kaşını kaldırıyor. "Senin ne?" Yere bakıyor. "Onunla bir geçmişiniz var mı? Poppy ile?"

Tek teklifim "Hayır," oldu. Arkasından yürüyüp ellerimi kalçalarına koyarak alıştırma başlıyorum. "Hadi şu işi bitirelim."

"Peki," pufluyor, fena halde sinirlenmiş bir halde.

Bu antrenmanda bir halta yaramayacağım. Çünkü şu anda aklımdaki tek şey o kirli sarışın, yeşil gözlü, kayıp gözlü ve dudakları çatık kaşlarla aşağı doğru kıvrılmış güzel.

Cade Huff ve onun şu anda birlikte olmasından dolayı kendimi kötü hissediyorum.

Poppy

Cade ile dans antrenmanından eve dönerken pencereden dışarı bakıyorum. Eninde sonunda Walker'a rastlayacağımı biliyordum. Sadece bugün olacağını düşünmemiştim. Yine de hiçbir şey beni o ana hazırlayamazdı.

Bana hayalet görmüş gibi baktı ve burada Brooks'ta üniversiteye gittiğimi bilmediğini hemen anladım.

Cade ve ben onun yanından geçerken ona bakmaya dayanamıyordum. Ona uzun süre bakarsam ne olacağından korkuyordum. Eğer baksaydım, muhtemelen ayaklarına kapanıp beni affetmesi için yalvarırdım, her ne kadar her şeyi berbat eden tek kişinin ben olduğumu düşünmesem de.

Gitmişti. Yaptığımız anlaşmayı bozmayı seçti. Briar sadece onun sözünü dinledi çünkü kararları o veriyordu.

Benim o da en az benim kadar hain.

Walker James'i düşünmediğim tek bir gün bile olmadı. Onun kapüşonunu giyip yatağa girmediğim, gözlerimi kapatıp bana sarılıyormuş gibi yapmadığım. Uzun yıllar boyunca, o benim parlak zırhlı şövalyemdi. Ve sonra... o gitti.

Bugün onu görmek bir yabancıyı görmek gibiydi. Çünkü son konuşmamızda onu sandığım kadar iyi tanımadığımı fark ettim.

Sanırım hiç kimse gerçekten söylediği kişi değildir.

Cade kamyonetinin şoför mahallinden, "Çok sessizsin Prenses Poppy," diye seslendi. "Umarım şakalarım sizi rahatsız etmemiştir. Ben sadece

etrafta oynamak."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Hayır, . Sadece yorgunum sanırım."

Evimin önüne gelince kamyonu park etti. "James'le aranızda bir şeyler mi var?" Duraksıyor. "Sana bayılacakmış gibi bakıyordu. Sonra da beni camdan aşağı atmak ister gibi baktı. O herifin gözlerinin simsiyah olduğuna eminim. Normalde gözleri masmavidir." Yüzümdeki şaşkınlık ifadesini görünce omuz silkti. "Ne var? Erkekler de böyle şeyleri fark edebilir, biliyorsun."

Ellerimi birbirine kenetleyerek koltuğumda gergin bir şekilde kayıyorum. "Hayır, kesinlikle olmaz." Başımı iki yana sallıyorum. "Ne gördüğün hakkında hiçbir fikrim yok ama belli ki hayal görüyorsun."

Bana şüpheli bir bakış atıyor ama uzanıp elimi okşuyor. "Siz öyle diyorsanız, hanımefendi. Ama bilginiz olsun, bu herif tam bir kavgacı. Son birkaç yıldır zengin amcasıyla yaşıyor olsa da, aslında terk edilmiş bir hurdalıkta büyüdüğü ve taş gibi bir katil olduğu söyleniyor. Onun kötü tarafında olmak istemiyorum." Elini geri çekerek şapkasını geriye doğru döndürüyor. "Bu da bir şey ifade ediyor çünkü herkes benim buzda dövüşmeyi seven tam bir psikopat olduğumu biliyor. Ve ben bile onun beslenme çantasındaki atıştırılmalıklardan hiçbirini istemiyorum."

Tuhaf benzetmesine homurdandım. Cade Huff'ın ağzından ne çıkacağını asla tahmin edemiyorum. Ama söylediklerinin hiçbirini beni şaşırtmadı. Walker saldırmaya hazırmış gibi hareket eden adamlardan biri. Kardeşlerim dövüşçü değildi ama Van her zaman yanlış insanlara ağzını açar ve kötü durumlara düşerdi. Şanslıydı ki, Walker James her zaman onu desteklemeye hazır ve istekliydi.

Kapıyı iterek açmadan önce, "Walker'la aramda hiçbir şey yok," diye onu temin ediyorum. "Bir dahaki sefere görüşürüz. Beladan uzak dur."

"Söz vermiyorum!" Bir şeyden paçayı kurtarmış küçük bir çocuk gibi kıkırdıyor. "İyi geceler, Prenses Poppy."

Kapıyı kapattıktan sonra, ön kapıya doğru ilerlemeden önce garaj yolundan çekilirken el sallıyorum. İçeri girdiğimde Sutton ve Ryann tezgâhın tırnaklarını boyuyor, pijama partisindeki on altı yaşındaki çocuklar gibi kıkırdıyorlardı. Yani, ben hiç pijama partisine gitmedim ama öyle olduğunu tahmin ediyorum.

"Hey, baba," diyor Ryann tırnaklarına üfleyerek. "Gel. Otur. Şu küçük güdük tırnaklarını güzelleştireyim."

Tırnaklarıma bakıp kaşlarımı çatıyorum. " nesi var?"

Burnunu kıvırıyor. "Yani, demek istediğim... onları o kadar çok çiğniyorsun ki parmaklarının kalmasına bile şaşıyorum." Birkaç şişe cila tutarak gözlerini açıyor ve bana kocaman bir gülümseme veriyor. "O kötü çocukların üzerine biraz boya sürersem, onları ısırmamaktan başka çaren kalmaz. Değil mi?"

Seçtiği ojenin üst kısmını gözlerim Sutton'a kayıyor. Bana baktığında, ayağa kalkmadan önce alt dudağını çiğniyor. "Yapmam gereken bir ödev var, Ry. Tırnak malzemelerini kullanmama izin verdiğin için teşekkürler."

"Ne zaman istersen," diye mırıldanıyor Ryann, gözlerini benden ayırmadan. Sutton odadan çıktıktan sonra da bana sert bir bakış atıyor. "Kızım, odaya her girişinde herkesi korkutup kaçırmak zorunda ? Yani, Tanrım." Mutlu bir şekilde onun yanındaki koltuğa oturuyorum ve Sutton gittiğine göre elimi uzatıyorum. "Sadece bende bir etki." Omuz silkiyorum. "Bir değil. Şimdi, sen

konuşmasını dinlemek zorundayım."

"Onun konuşmasını dinlemeyi *seviyorum*." Ojenin kapağını çevirip tırnağıma götürmeden önce başını sallıyor. "Aman Tanrım, kızım. Neden bu kadar kaltak olmakta ısrar ediyorsun?"

Ryann ve ben birbirimizle böyle konuştuğumuz için isim takmayı görmezden gelerek, fırçayı tırnağın üzerinde gezdirdikten sonra tırnağa bakıyorum. "Siyah mı?" Alay ediyorum. "Şimdi de emo mu oldum?"

Bana bakarak gözlerini kısıyor. "Siyah... tıpkı kalbin gibi."

Ona kaşlarımı çatıyorum ama başka bir renk için itiraz etmiyorum çünkü dürüst olmak gerekirse siyahı seviyorum. Sinirli ve karanlık ve her şeyle uyumlu. Aralarından seçim yapabileceğim çok fazla kıyafetim yok ama yine de.

"Aynı şekilde değilmişsin gibi davranıyorsun," diyorum dudaklarımı birbirine bastırarak. "Yani, zavallı dans partnerin Watson Gentry'yle -yani Brooks Üniversitesi'nin kendi golden retriever'ıyla- şu haline bir baksana. Sizi antrenman sırasında gördüm. O sana karşı çok tatlı, sen ise o adama karşı sebepsiz yere kötü davranıyorsun." Gözlerimi devirerek ona bakıyorum. "Ama şimdi burada, Sutton Savage'ın çiçek gibi koktuğundan emin olduğum kışına sokulmadığım için bana kızgınsın. Yine de seni kırmak istemem ama zaten omuzlarına kadar batmış durumdasın, çok kalabalık!"

Tırnaklarımı boyamayı bırakmıyor. Ve bana da bakmıyor. Sadece iç geçiriyor. "Erkeklerin benim için bir tetikleyici olduğunu biliyorsun, Poppy. Golden Retriever olarak biliniyor olabilir, ama benim için o sadece beni elde etmeye çalışan bir adam.

pantolonumun içinde." Kendisiyle içsel bir tartışma yaşıyormuş gibi başını iki yana sallıyor. "Bil bakalım ne oldu. Ben buna kanmayacağım."

"Kendini koruyorsun," diyorum yüksek sesle düşünerek. "Onun tarafından incitilmekten."

"Biri yapmak zorunda," diyor. "Erkekler bir şey istediklerinde her zaman tatlı olurlar. Ama bir kez elde ettiklerinde? Pfft ... sonra görüşürüz, iyi adam. Merhaba, sik kafalı."

Ryann tanıdığım en nazik, en gerçekçi kız. Her zaman eğlenceli vakit geçirmeye hazırdır. Ama iş erkeklerle ve flört etmeye gelince bir canavara dönüşüyor. Onu takip etmeye çalışanlara karşı acımasız ve düpedüz korkutucu.

Sutton Savage gibi kızlara karşı böyleyimdir.

"Belki ben de kendimi koruyorumdur," diye karşılık veriyorum. "Bunu hiç düşündün mü?"

Gözleri benimkilere kayıyor ve homurdanıyor. "1.80'lik Sutton Savage'dan mı? Sırılsıklam ıslanmış yüz on kilo gelme ihtimali olan birinden?" Gülüyor. "Sen delisin. Seni seviyorum. Ama sen bir kaçıksın."

"Yani, dans takımındaki bir numaralı yerimi aldı. Ama... evet, önemli değil, değil mi?" Gözlerimi deviriyorum. "Benim için endişelenme. Tennessee prensesine yol açın."

"Dostum, kapa çeneni. Jolene bunu hiç söylemedi bile."

Gözlerini deviriyor. "Söylemesine gerek yoktu," diye küstahça karşılık verdim.

"Her saniye daha da deliriyorsun." Cilayı kapatırken gururla yaptığı işe bakıyor. "Ve şimdi, şirret benliğine uygun şirret tırnakların var!"

Sanırım Ryann'ın yanında kendimi evdeki diğer kızlara göre her zaman daha rahat hissettim çünkü onunla konuşmak çok kolay. Sanırım bunun nedeni onun da hayatta kendi zorluklarıyla yüzleştiğini bilmem ve belki de bu bir şekilde bizi birbirimize bağlıyor. Striptizci olarak çalışıyor ve Kanada'daki küçük kız kardeşine para gönderiyor çünkü kendi annesi iyi bir ebeveyn değil. Ryann bana bunu söylediği anda onunla aramda derin bir bağ oluştuğunu hissettim. Kız kardeşi ve annesi hakkında konuşurken kelimelerindeki acıyı hissettim. Ve haftalar önce Brooks'un yıllık *Fındıkkıran* gösterisinde birlikte dans edeceğimizi öğrendik. Sutton Savage değil de o olduğu için çok mutluyum. *Tanrı'ya şükürler olsun.*

Belki Sutton'ı tanımadığım halde onu yargılamak adil değil ama beynimde onun nasıl biri olduğuna dair bir resim var ve bunu görmezden gelmek zor.

"Oh, hey," diyor, cilasını geldiği çantaya geri koyarken. "Cade Huff ile çalışmak nasıl? Tamamen deli gibi mi? Herkes onun bazı vidaları gevşemiş seksi bir adam olduğunu söylüyor. Tıpkı şu meşhur

Brody O'Brien. Sadece Huff görünüşe göre uyuşturucu yüzünden rehabilitasyona gitmiş." Gözlerini genişletiyor. "Bu nasıl bir çılgınlık?"

Kaşlarımı çattım. Bağımlılık geçmişi olduğunu bilmiyordum. Yine de rehabilitasyona gittiğine sevindim. Ve her şeyden çok, umarım düzgün ve dar kalabilir. Bunu hak ediyor. İyi bir insan olduğunu söyleyebilirim.

"İyi," diye cevap veriyorum usulca. "Çoğu zaman aptalca davranıyor. Rehabilitasyona gittiğini bilmiyordum ama sanırım buna şaşırمامalıyım çünkü çok parti yaptığını duymuştum."

"Ama onu seksi buluyor musun?" Duraklıyor, başını sallıyor. "Ne diyorum ben? Belli ki onu seksi buluyorsun. Adama baksana. Nefis. Ama aranızda kimya uyuşması var mı?"

Burnumu kıvrımadan önce ona bakıyorum. "Hayır! Ew. Evet, çekici biri. Ama ben onu öyle düşünmüyorum." Ona meraklı bir bakış attım. "Watson Gentry ile kimyanız uyuşuyor mu? Çünkü onu son gördüğümde, o da oldukça seksiydi."

"Hayır," diyor çabucak. "Yani, pek sayılmaz. O... biz sadece birlikte dans ediyoruz! Hepsi bu."

Ryann çok sık telaşlanan biri değildir. Ve şu anda, cehennem gibi telaşlı.

Artık kurumuş tırnaklarımı tezgâha vurarak sırtıyıyorum. "Ryann'ın bir cruuushhh'u var."

"Hayır!" diye bağırıyor. "Bunu bir daha asla söyleme. İnan bana, bana kafayı takmış durumda. Yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum."

"Evet, evet." Yavaşça başımı sallıyorum. "Sen nasıl ."

"Döndüğünde Lana'ya neden partnerini sormuyorsun? Bir buçuk hafta birlikte çalıştıktan sonra adama resmen aşık oldu." İç çekiyor. "Yine de Lana bu. Tanrı onu sevsin ama kız sert ve hızlı düşüyor. Söylediğine göre, onunla takılmaya çok yakınmış. Adamın ondan daha çok hoşlandığını *hissedyormuş*." Kıkırdıyor. "Oldukça çekici, vermeliyim."

Lana sadece inanılmaz derecede erkek delisi değil. Ayrıca yakın zamanda bekâr kaldı ve hiç vakit kaybetmeden flört ya da yatma havuzuna geri dönüyor. Sadece havuza değil, derinlere de. Walker'la eşleştiklerini öğrendiğim anda ona abayı yakacağını biliyordum. Ama yine de duymak berbat.

Ayağa kalkıp nefes alıyorum ve kendime yüzümü düzeltmemi söylüyorum. Ryann'ın ya da başka birinin Walker'la aramızda bir geçmiş olduğundan şüphelenmesini istemiyorum.

kıskanç bir sürtük olduğumu gösteriyor. Gülümsemeye çalışmak ve gözlerini kaçırmak acı verici olsa da.

"Aferin ona," diyorum, umursamıyormuş gibi görünmeye çalışarak. "Hey, işe gitmek için hazırlanmam lazım." Ellerimi havaya kaldırıp oynatıyorum. "Yeni tırnaklar için teşekkürler."

"Sakın onları çiğnemeye kalkma! Siyah olduğu için dişlerinde böcek varmış gibi görünecek!" Odama doğru ilerlerken arkamdan bağıyor.

"Evet, tamam! Belki böcekler Cade Huff'ın bana asılmasını engeller!" Gülüyorum ya da gülüyormuş gibi yapıyorum.

Odama girip kapıyı arkamdan kapatıyorum ve yaslanıyorum.

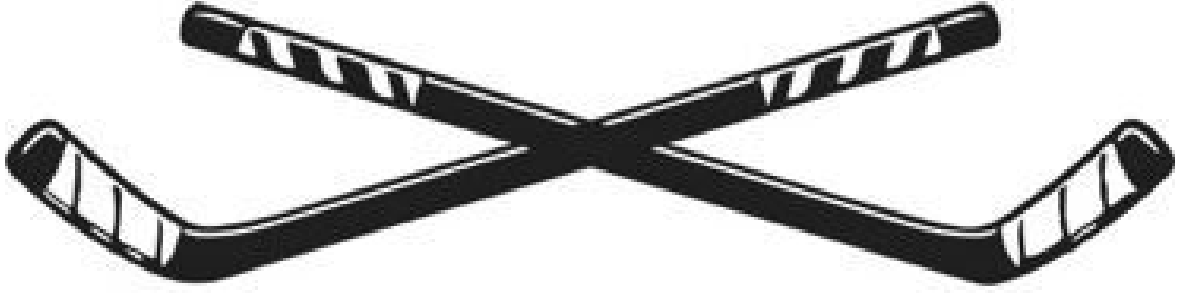
Lana ve Walker. İkisini birlikte düşünmek.. şu anda.. beni çıldırtmaya yetiyor Ve beni inanılmaz derecede huysuz yapmaya. Ya da normalden daha huysuz.

Lana çok güzel. Ve bir şey ya da birini istediğinde... onu elde ediyor. Walker herkesin standartlarına göre bir av. Tabii ki birlikte olacaklar. Ve benim de umursamaya hakkım yok. O artık benim için bir yabancı.

Ağlamayacağımı bildiğim için içimdeki duygu yumağını yutuyorum. Yıllardır ağlamadım ve şimdi de sırf Lana'nın Walker'la çalışmasını kıskandığım için ağlamaya başlamayacağım.

Uzun zamandır hayatımın büyük bir parçası olan birini görmek her şeyi rayından çıkardı. Kalbim ağrıyor sanki o kaldırıma geri dönmüşüm de beni terk edişini izliyormuşum gibi hissediyorum. Aynı acıyı tekrar hissediyorum.

Ondan sonsuza kadar kaçamam, özellikle de bu bağış kampanyası yaklaşırken. Umarım onu bir süre daha görmemeyi başarabilirim. Çünkü birbirimize rastladığımızda... bu bela anlamına geliyor.

Poppy

Koltuklarımıza yerleşirken kardeşime, "Beni buna ikna etmene izin verdiğime inanamıyorum," diye yakınıyorum. "Bunun üç yıldan uzun süredir gittiğim ilk hokey maçı olduğunun farkındasın, değil mi?"

Jake yüzünde muzip bir sırıtışla bana bakıyor. "Walker taşındığından beri demek istiyorsun." Portakallı sodasından uzun bir yudum alıyor. "Walker James Wolves'un yeni pivotu. Radyoda duydum."

Başımı arkaya yasladım. "Demek bu yüzden seni buraya getirmem için bana yalvardın?" İnanmayarak başımı sallıyorum. "İyi oynadın, hain! Buraya sadece onun için geldiğimizi düşünecek, biliyorsun değil mi?"

"Onun için buradayım," diyor düşünceli bir şekilde. "O hala benim en iyi arkadaşım."

Jake tanıştıkları günden beri Walker'a tapardı. Ben de Walker'ın kardeşime her zaman iyi davranmasını seviyordum. Okul her zaman kolay değildi. Çocuklar acımasızdı. Pek çok insan Jake'in inanılmaz derecede zeki olmasına rağmen onu kolay bir hedef olarak görüyordu. Walker buna izin vermezdi. Ve okulun müdahale etmesine gerek kalmadan, Walker bu işi halletti. Ancak Jake'in bir özelliği de bazı şeylere takılıp kalmasıydı. Briar ve Walker gittiğinde, onların gittiği gerçeğine takıldı. Başka bir şey düşünmesi aylar sürdü. Ve şimdi Walker'ın geri döndüğünü bildiğine göre, korkarım boş yere umutlanacak.

Ne de olsa yeni Walker James son üç yılını zengin amcasıyla yaşayarak geçirdi, muhtemelen en güzel , en pahalı şeylere sahipti.

Parmak uçları. O bizim tanıdığımız çocuk değil. Hepimiz gibi karnında açlık ağrıları olan ya da yıpranmış ikinci el kıyafetler giyen biri. Ve kardeşimin bu yüzden zarar görmesini istemiyorum.

"Biliyor musun, Bonnie de bizimle gelebilirdi." Onu dürtüyorum. "Ona karşı biraz tatlı göründüğünü fark etmediğimi sanma."

Yanakları kızarıyor ve o kadar sert gülümsüyor ki burnu kırışıyor. "Çok güzel bir kız."

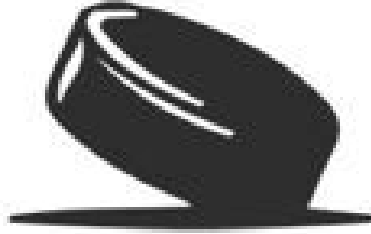
Komşusu durup onu kontrol ediyor gibi görünüyor... hem de çok. Ve ben ne zaman onun yanında olsam, yüzündeki sırtışı silemiyor.

Birden Jake oturduğu yerde ayağa kalktı ve iki elini birden manyak gibi sallamaya başladı. Aşağı baktığımda Walker'ın bize doğru kaydığını görüyorum. Bir eliyle sopasını havaya kaldırıyor, diğer eliyle de el sallıyor. Bu kadar nazik olduğu için kardeşime ne kadar kızmak istesem de, durumla ilgili olumsuz tavrımı ona yansıtamıyorum. Jake hayattaki sihre ve insanların içindeki iyiliğe inanır.

Ben mi? Bence çoğu gün bunların hepsi saçmalık.

Gözlerimi şu anda en iyi hayatını yaşayan kardeşimden ayırmıyorum. Ama tekrar oturduğunda, hâlâ sırtıyorken, birden Walker'ın bakışlarını üzerimde hissediyorum. Ona bakmıyorum. Bakmaya korkuyorum.

Belki de çocukken aşık olduğum çocuk hâlâ oralarda bir yerdedir. Ama bunu öğrenme riskini almak istemiyorum.

Walker

Buz her zaman huzur için güvenebileceğim tek yer olmuştur. Şu anda huzur, hissettiğim en uzak şey. Bu maçı kazanmak üzereyiz ve bu harika bir şey ama bu gece en iyi oyunumu sergileyemediğimi biliyorum. Bunun sebebi de tribünlerdeki o güzel dikkat dağıtıcı şey.

Dikkat dağıtıcının adı Poppy ve beni sinirlendiriyor.

Jake burada olduğu için çok mutluyum. Ve bana el sallayıp gülümsediği için daha da mutluyum. Yıllardır, hayatının nasıl sona erdiği konusunda endişeliydim. Bu gece onu görmek bana iyi olmaktan çok daha fazlası olduğunu gösterdi. Ve bence bunun büyük bir kısmı yanındaki kız sayesinde. Kız kardeşi onu en çok koruyan kişi.

Burada olmalarından memnun olsam da, onun burada olması çok dikkat dağıtıcı. Tribünde olduğu ve her hareketimi izlediği gerçeği dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum. Ve kardeşine el salladığımda bana bakmayı reddetmesine rağmen gözlerini hissediyorum. Ama şimdi, eğer onlara doğru bakarsam, bakışları üzerimde olacak.

O kadar güzel ki. Onun her zaman dediği gibi, dinlenen kaltak yüzüyle bile nefes almamı zorlaştırıyor.

Bu gece bir gol attım ve birkaç asist yaptım. Ama dikkatsizdim ve bunu biliyorum. Link Sterns bana Cam Hardy olmadığımı tekrar söylemek için can atıyor. Belki bu maçın son otuz altı saniyesinde gol atarsam, bu onu biraz daha az kızdırır. Belki.

Nefret etmem ve tamamen direnç göstermem gereken kızın burada olduğunu beynimden atıyorum. Süre dolduğunda tek yapmak oraya koşup ona nasıl olduğunu sormak ve sarılmak olduğu gerçeğini düşünmüyorum. Ama bu hiçbir şeyi düzeltmeyecek. Aramızda çok fazla şey oldu. O bana sırtını döndü ve doğru olanı yapmadı, ben de onu terk ettim.

Onu korumak için yanında olmadığımda yaşayabileceği dehşeti hayal ettiğimde hala midem bulanıyor.

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak ve onun gitmesine izin vermeliyim. Beynimden ve hayatımdan. Bunun yerine pakı aldım ve onu diğer takımın kalesine sokmayı kendime görev edindim. Görüş alanımın dışında bana doğru gelen bordo bir forma görüyorum. Ama o daha vücudunu benimkine geçiremeden, sopamı geri çekip pakı olabildiğince sert bir şekilde onların kalesine doğru fırlatıyorum.

Kalecinin topu durdurmaya çalışmasını izlerken diğer her şey arka plandaki gürültüye dönüşüyor - sağlam bir deneme, ama yine de onun için bir başarısızlık ve benim için bir zafer.

Maçı kazandık ve saniyeler kala bir gol attım. Ve ilk baktığım kişi ... o oldu.

Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, bana bakmıyor bile. Ve o hedefe ulaşmak için harcadığım her çaba artık benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ve hepsi o şeytanın suçu.

"Cam Hardy profesyonel olduğu için onun yerine geçecek kişi olarak anıldığınız herkes tarafından biliniyor. Bu konuda ne hissediyorsunuz?" diye soruyor kadın muhabir, koyu kırmızı dudaklarını bir birbirine bastırarak. "Bu daha fazla baskı mı yaratıyor yoksa ateşinizi körükleyen bir şey mi?"

Bu bana haftalardır sorulan sorunun aynısı, sadece biraz daha farklı bir şekilde ifade edilmiş hali. Dürüst olmak gerekirse, Wolves'un yeni başlangıç pivotu olduğumu açıkladığımdan beri, insanların oynadığım lanet maç yerine konuşmak istedikleri ana şey bu.

"Biliyorsunuz, Hardy Brooks için oynayan en iyi oyunculardan biri. Ve açık ara en iyi pivot. Ama bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım. Çok çalışmaya da devam edeceğim." Omuz silkiyorum ve ona küçük bir sırtış atıyorum. "Sadece Frozen Four'a katılmak için değil, aynı zamanda kazanmak için de aynı açlığa sahibim. Tıpkı Hardy gibi."

Sorusuna cevap vermediğimi biliyorum ama onlara her seferinde temelde aynı cevabı verdim ve vermeye devam edeceğim. Tüyleri diken diken etmek için burada değilim. Ama sürekli Hardy'nin ne kadar harika olduğundan bahsetmek için de burada değilim.

Bana başka bir şey sormasına fırsat vermeden omzunu okşadım. "Teşekkür ederim. İyi geceler."

Sonra da başka bir akbaba beni bulmadan oradan defolup gideceğim.

Poppy ile karşılaşp konusunda endişelenmiyorum. Onu tanıyorsam, oyun biter bitmez buradan kaçıp gitmiştir. Riske atmak isteyeceği son şey benimle karşılaşmak olurdu. Onu ilk kez gördüğüm geçen haftadan beri onunla ya da Cade'le tek bir karşılaşma bile yaşamadığım için bu çok açık. İçimden bir ses benim ve Lana'nın antrenman programını öğrendiğini ve kendisinininkinin tam tersi olmasını sağladığını söylüyor.

Yarı boş stadyumun içinden geçip çıkışa doğru ilerlerken Hunter'ın dans partneriyle konuştuğunu görüyorum ve el sallayıp yoluma devam ediyorum. Otoparka doğru ilerlerken futbol sahasına bir göz atıyorum. Gecenin bu saatinde sahanın ortasında iki kişinin duruyor olması beni şaşırtıyor. Gözlerimi daha iyi odaklamak için biraz kısarak baktığımda, Poppy ve Jake olduklarını hemen anlıyorum.

Jake beri futbolu seviyor. New England Patriots'a ve daha da çok Tom Brady'ye takıntılı.

Şu anda yapmam gereken son şey ikisiyle de konuşmak. Özellikle de onunla. Ama Jake bu gece gelip maçımı izledi. Eminim kız kardeşini onu getirmesi için zorlamıştır. Poppy'yi görmek istemesem bile geldiği için ona teşekkür etmek istiyorum.

Kamyonetimin kapısını açıp çantamı arkaya attıktan sonra onlara doğru ilerliyorum. Poppy ellerini kapüşonunun ön cebine sokmuş, gülümseyerek Jake'e bakıyor. Sanırım onu böyle gülüm tek kişi o.

Tribünler arasında yürürken, geri dönmeyi düşünüyorum. Üzerimde neden kızgın olduğumu unutturan çılgın bir gücü var. Çocukluğumuzdan beri vardı. Beni kızdıracak bir şey yapardı, mesela kendini tehlikeye atardı, ben de kızardım ama çok geçmeden... yine gülmeye başlardık.

Ama şimdi daha sert. Bunu yüzünden anlayabiliyorum. Dünya onu olduğundan daha sert yaptı. Ve bu mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir şey.

Ben ışıklara girerken Jake beni fark etti. Bana kocaman gülümsüyor ve bir çeşit selam veriyor. Beni gördüğünde çok daha soğuk bir bakışla bakıyor.

"Topun nerede, dostum?" Birkaç adım uzaklaşırken ona sordum. "Pas oynayabilirdik."

"Ben... evde bıraktım. Bir dahaki sefere getiririm ve birlikte alırsınız." Kız kardeşine bakıyor. "Poppy ve ben bu gece seni izlemeye geldik."

Jake dışında her şey garip. Sadece benim varlığım bile onu geriyor. Ve bana karşı ne kadar anlayışlı olduğunu görerek onu yokladığını söyleyebilirim. Onu kardeşini rahatsız edecek bir şey yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Belki de bugünlük kurtuldum.

Ama aynı zamanda vücudundan yayılan öfke ve kini de hissediyorum, burada durduğum için ne kadar kızgın olduğunu söylüyor.

"Bunu gördüm." Elimi uzattım ve o da sıktı. "Seni görmek çok güzel J. Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler." Başını sallıyor. "Kendi daireme taşındım. Ve... kız arkadaşım, yan dairede yaşıyor."

Kız arkadaş kelimesini ağzından kaçırdığında yüzündeki şaşkınlığı kaçırmadım. O da bunu fark ediyor, çünkü sırtarak çenesini ona doğru kaldırıyor.

"O benim kız arkadaşım."

"Bombayı bırakmanın yolu, J," diye mırıldanıyor, gözlerini ona dikerek.

"Vay canına, dostum. Bu inanılmaz." Elimde olmadan onu kucaklamak için kendime çektim. "Bir ara gelip evini kontrol etmem gerekecek."

"Evet. Evet, yapmalısın." Onu bıraktığımda tekrar başını sallıyor. "Poppy seni getirebilir."

Beni bir yere götürme düşüncesine gözlerini devirdiğini anlamak için ona bakmama bile gerek yok. Ama onu kötü hissettirmek istemediği için hiçbir şey söylemiyor.

"Kulağa hoş geliyor." Başparmağımı sallamadan önce geldiğim yere bakıyorum. "Eve gitmem gerek. Seni görmek güzeldi dostum."

"Sen de," diye kabul ediyor ve bir şey söylemesini ister gibi kız kardeşine bakıyor.

Tabii ki . Sadece ona küçük, doğal olmayan bir gülümseme veriyor.

"Biz de gitmeliyiz. Erken kalkmam lazım," diyor ona, sonra da yan çizgiye doğru yürümeye başlıyor.

Bizden yeterince uzaklaştığında, yavaşça Jake'in yanına gidiyorum.

"Seni affedecektir," diyor sessizce. "Bir gün."

Ona bildiğinden çok daha fazlası olduğunu söyleyecek yüreğim yok. Onu da affetmeliyim. Yalan söylediği için. Benim tarafımı tutmadığı için. Ama bütün bunlara bulaşmasına gerek yok.

Bu yüzden kıkırdıyorum ve çıkışa ulaştığımızda yumruğumu uzatıyorum.

"Yakında görüşür müyüz?" Aşağı bakarak yumruğunu benimkine vuruyor.

"Yakında görüşürüz."

Uzaklaşırlarken, otobüsün saatte birkaç kez durduğu tabelaya doğru fark ediyorum. Ve sonra aklıma geliyor - bir sonraki otobüs gelene kadar vakit kaybediyor olmalılar. Kadının arabası yok ve adamın da araba kullanıp kullanmadığını bilmiyorum.

Kendi kendimle bir iç savaş yaşıyorum, keşke onu bırakabilsem ve kıcını otobüs durağında bırakabilsem. *Hayır, bu doğru değil. Ondan ne kadar nefret etmek istesem de, otobüste olduğunu düşünmek beni çıldırtıyor.*

"Sizi bırakmamı ister misiniz?" Arkalarından sesleniyorum ve yüzünün saf bir kızgınlığa dönüşmesini izliyorum.

"Hayır" diyor, aynı anda kardeşi de "Evet, lütfen" diye bağılıyor.

Bana doğru yöneldiğinde, kız onun elini tuttu. "J, otobüse binmeyi planlamıştık. Otobüsü seviyoruz. Değil mi?"

"Kimse otobüsü sevmez," diyor kesin bir ifadeyle. "Walker'la gitmek istiyorum. Muhtemelen büyük bir kamyonu vardır."

İçim sızlıyor çünkü artık gerçekten de büyük, çok süslü bir kamyonetim var. Ve Poppy'nin günlerini otobüsle bir yerlere giderek geçirirken bunu görme düşüncesi kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor.

Kadın isteksizce kolunu bıraktığında sırtıyor ve bana doğru yöneliyor. "Hangi kamyon senin?"

buruşturarak uçtaki karartılmış Chevy'yi gösteriyorum. "Şuradaki siyah olanı."

Hiç vakit kaybetmeden ona doğru yönelir.

Ve yavaşça, hala durduğum yere doğru ilerlemeye başladı. "Bak, burada ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama başka birini seç. Oynadığın boktan oyuna Jake'i dahil etme."

"Sen ne diyorsun be?" Kollarımı açarak ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu lanet olası bir eve dönüş yolculuğu. Hoşuna gitmiyorsa bizimle gelme."

Sözlerim karşısında hem eğlenmiş hem de kızmış görünüyor. "Oh... oh, vay canına. Gerçekten de onu eve götürme sorumluluğunu senin bencil kışına bırakacağımı mı sanıyorsun? Bu gecedan önce onu pek önemsiyor gibi görünmüyordun. Yani, hayır. Bu gece seninle , göt herif. Ama şunu bil: Kardeşime bulaşma. Yoksa pişman olursun."

Dik duruyorum ve sonunda bana bakıyor. Gerçi bu benim alışık olduğum bir bakış değil. Gözleri her zaman acıyla doluydu. Ama şimdi... o acının yerini daha kötü bir şey aldı.

Nefret.

"Senden korkmam mı gerekiyor, Poppyseed?" Başımı geriye atıyorum. "Komik. Hâlâ şirret olduğunu görmek güzel."

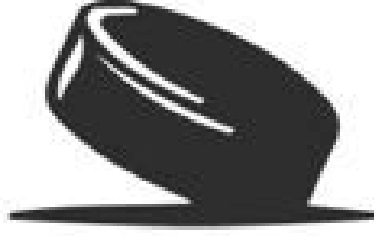
"Hâlâ bir olduğunu görmek güzel," diye küstahça karşılık verdikten sonra yanımdan geçip kamyonetime doğru ilerliyor. "Amcanın sana istediğin her şeyi verdiğini görmek de güzel," diye mırıldandı. "Sanırım tüm hayallerin gerçek oldu."

Arka koltuğa tırmanıp kapıyı arkasından çarparak kapatırken, elimi yüzümde gezdiriyorum. Beş dakika. Beş lanet dakika ve şimdiden beni delirtmeye başladı.

Sunset Drive'dan ayrılmadan önce bana ayı ve tüm yıldızları asmışım gibi bakıyordu. Şimdi... şey, şimdi, bana her insana baktığı gibi bakıyor. Mutlak bir nefret ve hayal kırıklığı ile.

Ondan nefret etmem gerekiyordu. Benim için ölü olması gerekiyordu. Ama şu anda, burnuma çarpan tatlı tarçın kokusu yüzünden kalbim hızla çarpıyor.

yanımdan geçerken ya da dolgun dudaklarının ağzını açıp sikime doğru bir sarsıntı göndermesi ... nefret gibi hissettirmiyor.

Poppy

Neyse ki Walker geç olduğunu, Jake'in evini başka bir gün görebileceğini söyledi. Bu gece eve girip daha fazla ziyaret etmek zorunda kalmak istemedim. Tüm bu yolculuk Jake'le sohbet ederek ve ben pencereden dışarı bakıp ağabeyimi ne kadar çok sevdiğimi hatırlayarak geçti.

Jake'i kapısının önüne bıraktığımızda, kapımı iterek açıyorum ve hızla çarparak dışarı çıkıyorum. Jake'in vedalaşmasını bekliyorum ve vedalaştıktan sonra kamyondan inip yanıma geliyor ve bana sarılıyor.

"Beni aldığın için teşekkürler," diyor ve beni yavaşça bırakıyor. "Bu gece seni üzdüysem özür dilerim."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, hayır. Eğlenceliydi. Tekrar yaparız."

O ve ben Brooks'un birçok futbol maçına gittik ama hokey maçına hiç gitmedik, ta ki bu geceye kadar.

Başka bir hokey maçına gitmeden önce bütün gün golf takımını izlemeyi tercih ederim. Ama Cheerios'una işeyip bunu ona söylemeyeceğim.

O içeri girdiğinde, Walker'ın kamyonetinin yanından garip bir şekilde geçip otobüs durağına doğru ilerliyorum, neden gitmediğinden emin değilim.

"Poppy, ne halt ediyorsun?" Walker artık açık olan penceresinden sesleniyor.

Onu görmezden gelerek kapüşonumu yukarı çekiyorum ve banka oturmadan önce sokak lambasının altına gelene kadar yürümeye devam ediyorum. Telefonumu çıkarıp bir sonraki otobüsün yaklaşık dokuz dakika içinde geleceğini görüyorum. Walker yolun karşısındaki otoparkta oturup bana bakmaya devam ederse, bu gerçekten çok garip bir bekleyiş olacak.

Birden kapısı açıldı ve bana doğru yürümeye başladı. Telefonuma devam ediyorum. Ancak sosyal medyam olmadığı için bakacak pek bir şey yok. Bu yüzden e-postalarımı kontrol ediyorum, onlar da yok.

"Kamyonetime bin. Seni eve götürüyorum," diye hırlıyor yanımda. Oturduğum her saniye daha da sinirleniyor. "Oyun oynamıyorum. Yoruldum. Ağrım var. Ve eve gitmek istiyorum."

Onu görmezden gelmeye devam etmeden önce çocukça "Zavallı bebek," diyorum.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, kim olduğunu sanıyor bilmiyorum. Buraya gelip, bizi gerçekten önemsiyormuş gibi davranıyor. *Ben buna inanmıyorum.*

"Üçe kadar sayacağım, o şirret kışını park alanına sokup kamyonetime tırmanacaksın." Sesi alçak ve sinirli. "Yoksa seni omzuma atar ve oraya kendim götürürüm." Duraklıyor. "Bugünlerde ne kadar sıksa olduğuna bakılırsa, bu bir sorun olmamalı."

"Yardım için çılgık atacağım." Omuz silkiyorum. "O zaman da sürüngen gibi görünürsün." "Ağzını kapatırım."

Kelimeler çok sert çıkıyor. Ve açıkça dengesiz olduğum için, omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti gönderiyorlar ... ve tam bacaklarımın arasına.

Kendine gel kızım.

Sonunda telefonumu cebime soktum ve ona baktım. İlk kez, ona gerçekten bakmama izin verdim. Saçları biraz daha uzun. Artık gerçek bir puck çocuğu gibi görünüyor. Beni kaldırımda ağlayarak bıraktığı günden bu yana boyu bir karış uzamış gibi görünüyor. Ve boyu iki katına çıktı. Wolves tişörtünün kollarını ve göğsünü sarışına bakılırsa... artık tamamen kaslı.

Gözleri... aynı. Ama gülümsemiyor. Hem de hiç. Sadece bana dik dik bakıyor ve onu memnun etmemi bekliyor. Görünüşe göre, kim olduğumu unutmuş.

Sanırım biraz hatırlatmaya ihtiyacı var.

"Neden seninle eve geleyim ki Walker James?" Omuz silktim, yüzümde sıkılmış bir ifade vardı. "Birlikte gitmek isteyeceğim ya da gitmem gereken son kişi sensin."

"Ve sen kamyonumda olmasını isteyeceğim son kişisin. Yalanlarını her tarafa yayıyorsun," diye karşılık veriyor. "Ama gecenin bu saatinde seni bu otobüs durağında bırakacağımı bir an bile düşündüysen, başına başka bir şey gelmiş demektir."

Eğildiğinde karnına yumruk atıyorum. "Bana dokunursan bir dahaki sefere sikine yumruğu yersin. Dene beni," diye tıslıyorum.

Eli ona vurduğum yere doğru uğuyor ve dişlerini birbirine geçiriyor. "Ne oluyor, Poppy?" Delirmiş. "Tanrım, sen aklını kağırmışsın."

Bir an öylece duruyor, nefes alıp veriyor ve ona vurduğum yeri ovuyor. Ama aniden, yukarı baktığımda, bakışları gevşiyor. Ve yavaşça eğiliyor, ama bu sefer o kadar yakın değil.

"İzin ver seni eve götüreyim, Poppy," diyor usulca. "Benden nefret ettiğini biliyorum. Bunu anlıyorum. Ama sadece eve sağ salım döndüğünden emin olmak istiyorum." Başını hafifçe eğiyor. "Bunu yapmama izin ver, lütfen."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak, yine de sert dış görünüşümün biraz olsun erimesine engel olamıyorum. "Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum."

"Seni burada öylece bırakamam baba," diye yumuşak bir sesle konuşuyor ve kalbim hızla ęarpıyor.

Sanki eski Walker'ı görüyorum. Benim 'ımı.

Kalbim ve aklım ęok karışık. Onu geri itmeyip ve cazibesine kapılmamam gerektiğini biliyorum. Ama Tanrım, bunu o kadar zorlaştırıyor ki. Ve eli bana uzanıp yanağımdaki bir tutam saçı fıręalayıp kulağımın arkasına sıkıştırdığında tamamen donup kalıyorum. Ayağa kalkıp . Ama bunun yerine nefesim kesiliyor ve bir sonraki hamlesini görmek için bekliyorum.

Benimle göz hizasına şekilde ęömeliyor ve bakışları dudaklarıma kayıyor. şu anda beni öpse... Buna karşı koyabilir miyim emin değilim. Bunun doğru bir şey olmayacağını biliyorum ama onu ęok uzun zamandır istiyordum.

Uzun zamandır onu bekliyordum.

Başını yaklaştırıyor ve içgüdüsel olarak gözlerim kapanmadan önce birkaç kez dalgalanıyor. Öpücüğünü beklerken kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarım duyuyor.

İlk .

Tam beni öpeceğini düşündüğüm anda elleri belime kayıyor ve ayağa kalkmadan önce beni hızla omzunun üzerinden atıyor.

Bizi kamyonetine doğru götürürken, neler anlamam birkaç saniyemi aldı. Ama fark ettiğimde... ęok sinirlendim.

"Sen... sen-" Dişlerimi sıkarak hırlamaya başladım.

"Seni sırf sikine yumruk yemeden kamyonetime bindirebilmek için mi bu kadar heyecanlandın?" Sesindeki sırıtışı duyabiliyorum. "Evet, Poppyseed, kesinlikle yaptım."

Kapıyı çekerek açıyor, onunla mücadele ederken vücudunun çırpınması gibi davranıyor. Çabucak beni koltuğa bıraktı.

"Poppy, Poppy, Poppy," diye yavaşça mırıldanıyor. "Sen daha iyi bilirsin. Yaptığın onca şeyden sonra seni öpeceğimi mi sanıyorsun gerçekten?"

"Seni öpmek istemiyorum, pislik," diye tıslıyorum. "Sen öpmek isteyeceğim son kişisin!"

Sırıltması daha da derinleşiyor. Belli ki eğleniyor, bana bir şakaymışım gibi bakıyor. "Dudakların ayrıldığında ve gözlerin kapandığında... bu bana aksini söyledi."

Emniyet kemerini bana doğru çekerken eli kalçama . Ve lanet olsun ki bacaklarımın arasında bir şimşek daha çakıyor.

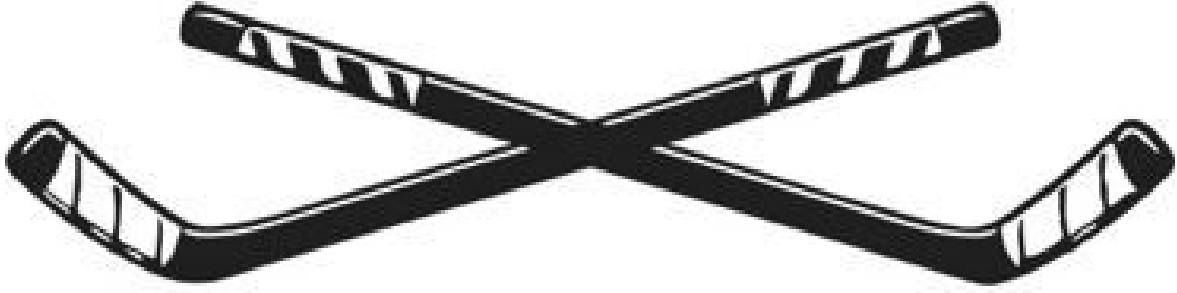
"Güzel gotik tırnaklar. Ruhuna uyuyor."

"Siktir git," diye tısladım.

"Şunu bil, Poppyseed: İş bana geldiğinde kazanamayacaksın. Savaşları kazanamayacaksın ve hiçbir savaşı kazanamayacağın da kesin." Başımı okşuyor ve sonra parmağıyla burnuma vuruyor. "Bunu unutma."

Kapıyı kapatıp sürücü tarafına doğru yürürken, bu gece bu kadar zavallı olduğum için kendimden utanıyorum. Ona güç verdim ve üzerimdeki etkisini görmesine izin verdim.

Ama bir konuda yanılıyor: Bu savaşı kaybetmiş olabilirim. Ama savaşı kazanacağımdan .

Poppy

Ellerimi **yıkıyorum** ve aynadaki yansıma bakiyorum. Yorgun görünüyorum ama muhtemelen yorgun olduğum . Ve evet, sanırım zayıfım, tıpkı Walker'ın geçen gece yüzüme vurduğu gibi, ama sürekli hareket halindeyim. Atıştırmalık almak için sonsuz param da yok.

Cebimden çilekli ChapStick'imi çıkarıp dudaklarıma sürüyorum ve dudaklarımı birbirine sürüttükten sonra kapağını kapatıp tekrar içine yerleştiriyorum.

Saçlarım dağınık dalgalar halinde ve bir kez olsun çok iyi bir saç günü geçiriyorum. Cade'le Club 83'teki bu randevuda boşa *gitmesi* çok kötü oldu. Dans antrenmanından sonra bir şeyler yemek isteyip istemediğimi sordu. Bir şey yüzünden morali bozuktu, ben de geldim. Bu adama karşı bir zaafım var ve bunu söylemeyi beklediğim son kişi o.

Kapıyı açarak, kulübe geri dönen kısa koridora doğru ilerliyorum.

"Huff, ha?" Arkamdan derin bir ses geliyor ve onun Walker olduğunu hemen anlıyorum.

Adımlarım yavaşlayarak duruyor ama arkamı dönmüyorum. Konuşmuyorum da. Sadece duygularımı incitebileceğini düşündüğü ne halt söyleyeceğini görmek için bekliyorum.

"Onu asla senin tipin olarak görmedim." Bu sefer kelimeleri kulağıma mırıldanıyor. "Ama şanslısın ki herkes Huff'ın tipidir."

"Bazıları senin için de aynı şeyi söyleyebilir," diye mırıldanıyorum, gözlerimi karşıya dikerek.

Orada olduğunu bilmeme rağmen vücudu kıcıma dokunmuyor. Onunla ilgili her şeyi hissediyorum. Vücut ısını. Enerjisini. Tüm bunlar bende bir santim geri çekilme ve onu fiziksel olarak orada *hissetme* isteği uyandırıyor. Ama güçlü kalıyorum ve arzularıma boyun eğmiyorum.

"Dikkatli ol, Poppyseed. Neredeyse... kıskanmış gibi konuşuyorsun." Bu sefer dudakları kulağıma daha yakın.

"Kıskanç mı?" Yüksek sesle bir kahkaha attım. Onu şaşırtarak vücudumu döndürüp ona baktım. "Burada Cade Huff'la birlikteyim Walker. Kıskanacak neyim var ki?" Omuz silkiyorum. "Ve tabii ki, o benim tipim. Onu gördün mü?" . "O herkesin tipi, *bebeğim*."

"Kapa çeneni," diye . "Kapa şu lanet ."

Çenesinin gerilmesini izlerken tatmin olmuş bir şekilde, kirpiklerimi masumca kırıştırarak ona bakmaya devam ediyorum. "Ne var James? Takım arkadaşını becerdiğimi düşünmek istemiyor musun?"

Bir anda sırtımı duvara dayadım ve elleri yanlarımdaki bileklerimi kavradı. Güçlü kalmak zorundayım. Onu şimdi istediğimi düşünerek tatmin olmasına izin veremem. Bu savaş benim. Bu pisliğe iki kez yenilmek gibi bir seçeneğim yok.

"Şimdi, kim kıskanç?" Yavaşça söylüyorum, dışarıdan bir salatalık kadar soğukkanlı kalıyorum. Ama içimde, ayaklarının dibinde bir su birikintisi var ve daha fazlası için yalvarıyorum.

"Ben kıskanç falan değilim," diyor dişlerini sıkarak.

"Emin misin?" Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. "Yani Cade'i arka odaya götürüp dizlerimin üzerine çöküp emsem senin için sorun olur mu-"

Eli ağzımı kapatıyor, yüzü zar zor benimkinin üzerinde geziniyor. "O lanet cümleyi sakın bitirme, Poppy. Eğer bitirirsen tüm bu lanet yeri . Ve Cade Huff'ı öldürürüm ve onun ölümü senin suçun olur," diye homurdanıyor, gözleri dudaklarıma kayıyor ama pes etmiyorum.

Pantolonunun içinden, karnıma sürtünerek büyüyen ereksiyonunu hissediyorum, fiziksel olarak ağrıyama neden oluyor. Ama benimle tekrar şaka yapmasına izin vermeyeceğim. Geçen gece onun için bir şakaydı. Şimdi kim gülüyor?

"Tavşan silahı alana kadar her şey güzel ve eğlenceli, değil mi?" Göğsümü onunkine bastırarak alay ediyorum. "Benden uzak dur, James. Bunu bir uyarı olarak kabul et."

"Boş tehdidin yüzünden spor ayakkabılarımda içinde titriyorum," diye hırlıyor. Aldığı her nefeste göğsü benimkine çarpıyor.

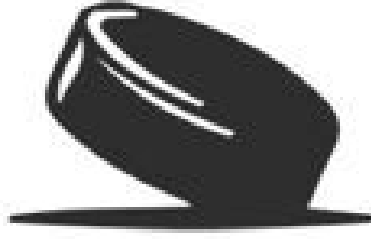
Sonunda bileğimi bıraktı ve geri çekildi. Ben de sakinliğimi koruyarak etrafından dolanıyorum ve bana açılan kapıya doğru ilerliyorum.

Cade'in oturduğu yere.

"Öyle olmalısın. Ben de asker değilim... ama bu savaşı kazandığını sanmıyorum koca oğlan," diyorum sakince. "Sanırım bu hepimizin bağı olduğu anlamına geliyor." Kulübe geri dönmeden önce göz kırpmıyorum. İçeride, onun sertliğini vücudumda hissetmekten ve bunu ona benim yaptığımı bilmekten titriyorum.

Bir yandan, sırf onu hayal kırıklığına uğratmak için bu sefer onu heyecanlandırdığım için gurur duyuyorum. Diğer yandan, şu anda çok tahrik olmuş durumdayım ve bu baskıyı hafifletebilecek tek bir kişi var. Ve onunla takılmak bir seçenek değil.

Herkes düşmanla yatılmayacağını bilir. Walker James de tam olarak böyle olduğunu kanıtladı.

Walker

Poppy'yi tuvaletten çıktıktan sonra koridorda gördüğümünden beri aletim inanılmaz derecede sertleşmişti. Barın köşesinden, içeri girdiklerinden beri onu ve Huff'ı gülerken ve sohbet ederken izliyordum. Geçen her saniye beni daha da sinirlendiriyordu. Ve o tuvalete gittiğinde, kendimi onu takip etmekten alıkoyamadım. Yapmamam gerektiğini biliyordum ama kendimi dizginleyemiyordum.

Onları konuşurken izlerken hissettiğim öfke şu ankiyle kıyaslanamaz bile. Elias ve Nixon konuşmaya devam ediyor ama ben hiçbirini duyamıyorum. Tek yapabildiğim gözlerimi Poppy'nin Huff'la flört ettiği, bana hiç bakmadığı bara dikmek. Eli Huff'ın koluna kayıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan... onu öpüyor.

Onu öpüyor. Her şeyi başlatıyor.

Dişlerim o kadar kötü gıcırıyor ki anında başım ağrıyor. Ve çenem acıyacak kadar geriliyor. Öpücük uzun sürmüyor ama bütün gecemi mahvedecek kadar uzun.

Ve bu bende Huff'ı öldürme isteği uyandırıyor.

Şu anda, A-1 zamanlamasıyla, Lana bana doğru kasıla kasıla ilerlemeyi ve kıcını kucağıma bırakmayı seçiyor. Elbisesi kısaydı. kadar kısa ki neredeyse amını görebiliyorum. Vanilya gibi kokuyor. Kesinlikle lezzetli. Ama bunun bir önemi çünkü tarçın gibi kokmuyor ve bu da benim için doğru kokmadığı anlamına geliyor. Ama beni kadar istiyorsa, ben kimim ki onu iteyim? Özellikle de bu lanet barın diğer tarafında Poppy'nin dili Huff'ın boğazına kadar girmişken. Hatta sikini emmekle tehdit etti.

Ellerimi iki yanımda birleştirdim, kızımın gırtlığında benim olmayan başka birinin sikini düşündüm.

"Merhaba yakışıklı." Lana kıkırdıyor, yüzümden saçlarımı uzaklaştırıyor. "Nasıl gidiyor?"

"Şimdi iyiyim," diye mırıldanıyorum avucumu onun koyarken. Belki onunla birlikte olmak ruhumdaki bu acıyı hafifletebilirdi. Belki bir an için bile olsa unutmamı sağlayabilirdi. Beynimdeki tek şeyin Poppy olmadığı birkaç saniye için her şeyimi verirdim.

Hayır, içten içe biliyorum ki Lana'nın içinde taşaklarımın derinliğindeyken gözlerimi kapatıp Poppy'nin daracık amına gömüldüğümü hayal ederdim. Öyle olmayı *dilerdim*. Ve bu Lana için adil değil.

Lana boynumu öpüyor ve sonra dilinin çene çizgimde gezindiğini hissediyorum.

Sarhoş olduğu çok açık. Poppy ile olan etkileşimimden sonra boğazımdan aşağı döktüğüm onca kadehten sonra benim de aklım başımda değil.

"Hadi ama," diye fısıldıyor kulağıma. "Bir kızın buralarda sevişmek için ne yapması gerekir?" Alt dudaklarını dışarı çıkararak geri çekildi. "İlişkilerden hoşlanmadığını anlıyorum. Ama benim... rahatlamaya ihtiyacım var." Göz kırıyor. "Ve bence sen bana bunu verebilecek en iyi adaysın. Ayrıca, bu bizi daha iyi dans ettirir, sence de öyle değil mi?"

"Bir konuda haklısın: Ben ilişki kurmuyorum," diyorum ona, başka bir şeye gülen Poppy ve Cade'e bakarak. "Diğer şeylerden emin değilim ama."

"Hadi ama. Partiyi mahvetme," diye fısıldıyor ve bir elini kalçama koyarak tehlikeli bir şekilde sikime yaklaşıyor.

Sadece beş dakika önce Poppy'ye yaptığı gibi sertleşmesi için yalvarıyorum. Ama hiçbir şey olmuyor. Lana'nın bronz bacakları şahane. Şu anda taş gibi sertleşmiş, onu becermeye hazır olmalıydım.

"Lana, gel bizimle dans et!" diye bağıyor birkaç arkadaşı pistinden, ona katılması için el sallıyorlar.

Bana sırtarak dudaklarını üzerinde gezdiriyor. "Arkadaşlarımla dans edeceğim, ama bil ki koca oğlan... senin için dans ediyorum." Yavaşça kucağımdan iniyor, avuçlarını kalçalarımın doğru kaydırıyor. "Gözlerini benden ayırma, yakışıklı."

Arkadaşlarına katılmak için uzaklaşırken Elias yanıma dürtüyor. "Oldukça... agresif." Avuçlarını vücuduna sürterek dans ettiği yere doğru başını sallıyor. "Ama vay be... çok ateşli. Ve istekli. Gerçekten, gerçekten çok istekli."

"O zaman gidip ona katılmalısın," diyorum omzunu sıvazlayıp ayağa kalkarak. "Ben pas geçeceğim."

"Evet, ben... ben pek öyle hareket etmem." Sinirli bir şekilde ona bakıyor ve yemin ederim gözünü bile kırpmıyor. "Ama o çok güzel. Gerçekten çok güzel."

Elias buz üzerinde dehşet saçan oyunculardan biri. Muhtemelen takımda en çok yedek kalabilen oyuncu, ancak kadınlara karşı utangaç. Lana onun için mükemmel. En azından onu kabuğundan çıkarır.

Lana'ya doğru yürüyorum ve ona yaklaştığımı fark ettiğinde gözlerindeki umut kendimi daha da kötü hissetmeme neden. Baştan çıkarıcı bir şekilde ellerini vücudumda dolaştırıyor ve alt dudağını ısıyor.

Ona ulaştığımda hiç vakit kaybetmeden dudaklarımı kulağına götürüyorum. "Hey, bak, Huffla bir dakika konuşacağım. Ama bil diye söylüyorum, şuradaki arkadaşım Elias... bütün gece seni kesip durdu."

Geri çekildiğimde yüzü düşüyor ve dudakları kaşlarını çatıyor. Duygularının incindiğini hemen anlayabiliyorum.

Başını yana doğru eğiyor. "Bu gece benimle biraz stres atmak için seni kim bu kadar heyecanlandırdı?" Alt dudağını ısıyor. "Kimse beni geri çeviremez."

Yanağını avuçlayıp gözlerinin içine bakıyorum. "Çok güzelsin. Ve ateşlisin. Ve vücudun... cehennem kadar seksi. Ve inan bana, bu gece seni bırakıp gittiğim için çılgın bir olduğumu biliyorum." Elias'ın oturup Nixon'la konuştuğu bara doğru başımı sallayarak ona gülümsüyorum. "Sana söz veriyorum, o iyi bir adam. Benden çok daha iyi. Ve senin muhteşem olduğunu düşünüyor."

Gergin bir şekilde ona bakıyor, sonra birden ayılır gibi oluyor ve utangaç bir şekilde saçlarını kulağının arkasına atıyor. Dakikalar önce sikime binmek için neredeyse yalvaran kız gibi değil.

Yutkunarak bana doğru döndü. "Ve beni kesiyor muydu?" "Bunu biliyorsun." Başımı salladım. "Antrenmanda görüşürüz, bebeğim."

Bara doğru yürürken elimi Elias'ın omzuna koyuyorum. "Seni bekliyor, koca oğlan. Ona karşı iyi ol."

Altına işeyecekmiş gibi görünüyor. Poppy ve Cade'in hala oturduğu barın diğer ucuna doğru yürümeden önce ona doğru yönelip yönelmediğini görmek için beklemiyorum.

Onu kızdıracağımı bildiğim için Poppy'nin yanındaki koltuğa oturuyorum ve vücudundan taşan öfkeyi anında hissediyorum. Birinin üzerine benzin döktüğü lanet bir yangın gibi. Bu durumda, sanırım benzin benim. Ve bununla ilgili bir şey -kimsenin yapamadığı gibi onun derisinin altına girme yeteneğine sahip olduğumu bilmekle ilgili bir şey- aletimi en ufak bir şekilde sertleştiriyor. Bana sert bir bakış fırlattı. "Yirmi kadar boş yer daha var, göt deliği." Elini . "Seç birini."

Barmen Tasha bana bir bira uzattı ve cilveli bir şekilde göz kırptı. Bu da Poppy'yi daha çok kızdırıyor.

Kıskandığından emin bir şekilde birayı dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum. "Hayır, sanırım burada oturacağım. Dışarısı biraz serin ve Şeytan'ın kendisinin de biraz ısınabileceğini düşündüm."

"Dikkatli ol. Bugünlerde çok sevdiğin o süslü kıyafetlerinden bazılarını eritebilirim," diye cilveleniyor ve Cade'e bakmadan önce bana bir göz atıyor. "Cade, ben çıkıyorum. Birkaç gün içinde sana mesaj atıp buluşmak için bir zaman ayarlarım." Ayağa kalkıp orta parmağını kaldırdı. "Ve Walker... siktir git."

O gittikten sonra Cade bana meraklı bir bakış attı, ben de omuz silkтім.

"Sanırım sadece sikimi falan istiyor. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Vay canına," diye mırıldanarak başını sallıyor.

Ona ya da başkasına gerçeği söyleyemem. Kimsenin nereden geldiğimi bilmesini istemiyorum. Onlara göre ben Charleston'dan gelen zengin bir çocuğum. Bu benim için sorun değil çünkü amcamın kim olduğunu bilmiyorlar ve buradan beş dakika ötede uyuşturucu ve farelerin istila ettiği bir evde büyüdüğümü bilmiyorlar. Bazı şeylerin geçmişte kalması daha iyidir.

Tıpkı Poppy Wilson gibi.

Elini kaldıran Cade bize bir sürü içki ısmarladı. Onu Poppy'den uzak durması için uyarmak istesem de yapmıyorum. En azından şimdilik. Öyle ya da böyle, onları ayrı tutacağım. Antrenman dışında .

İlk kadehi kaldırıp benimkiyle tokuşturuyor ve ikimiz de geri atıyoruz. Keşke bu gece beynimin onu düşünmeye bile başlayamayacağı kadar berbat olabilseydim. Ama bunun umutsuz olduğunu biliyorum.

O kız bir dövme gibi, kalıcı olarak derimin altında. Ve ne yaparsam yapayım, kendimi ondan kurtaramıyorum. En azından tamamen.

Bana ne zaman ihtiyacı olduğunu bilmek her zaman altıncı hissim gibi olmuştur. Bu gece de farklı değil. Az önce ölü bir uykudan uyandım, midemin çukurundaki his tarafından tüketildim, bana iyi olduğundan emin olmak için ona gitmemi ve eğer değilse onu kurtarmamı söyledi.

Gömleğimi giydikten sonra eşofman altımı külotumun üzerine çekip spor ayakkabılarımı giyiyorum. Ön kapıdan girip kurumuş çimenleri hızla geçerek onun evine doğru ilerliyorum.

Daha oraya varmadan, dışarıda bir yerde onun sesini duyuyorum. Ve gecenin içinde gözlerimi kısarak yumuşak ağlama seslerini takip ediyorum.

"Poppy?" Gecenin içinde sesleniyorum.

Burnunu çekiyor ve gözlerim karanlığa alıştığında, ormanın kenarındaki eski kulübeye yaslanmış oturan figürünü zar zor seçebiliyorum. Dizlerini göğsüne çekmiş, yüzü bacaklarına gömülmüş.

Ona doğru koşuyorum, çömeliyorum ve vücudunu kendime doğru çekiyorum. Başını omzuma yaslıyor ve alnından öpüyorum.

"Ben buradayım," diye fısıldıyorum. "Artık güvendesin. Söz veriyorum."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Ben de onu zorlamıyorum çünkü ondan bir şey çıkmasını istemiyorum. Poppy çok sık ağlayan biri değildir. Aslında, sanırım çocukluğumuzdan beri onu üçüncü kez ağlarken görüyorum.

Sonunda, kısık sesiyle bana her şeyi anlattı.

"Ron'un yanlış insanlara borcu var." Sesi kesiliyor. "Ödeme olarak..." Ellerin içine ağlıyor. "Bana teklif etti."

Vücudumun geri kalanı öfkeyle dolarken kalbim kırılıyor.

"Kendi babam, tedarikçilerinin çocuğuna tecavüz etmesine izin verecekti. Sırf o zarar görmesin diye."

Kusacakmışım gibi hissediyorum. "Did ..." Kelimeleri bile çıkaramıyorum. Cevabı bilmek isteyip istemediğimi bilmiyorum.

Başını iki yana sallıyor. "O adamlar hakkında kötü bir his vardı, bu yüzden kapımı kırdım ve alışverişi dinledim. Anlaşma yapılırken pencereden kaçtım ve burada saklandım." Kolunu yüzüne sildi. "Beni aramaya gelecekler. Odama girip orada olmadığımı gördüklerinde Ron'a bağırdıklarını duydum."

Daha çok ağlayarak bana bakıyor. "Gitseler bile beni cezalandıracak Walker, çünkü onlardan kaçmak için kaçtığımı bilecek. Onu incinmeye ve muhtemelen tedarikçisini kaybetmeye terk ettim."

"Siktir et onu," diye . "O orospu çocuğunu öldüreceğim, Poppy. Öldüreceğim."

"Ben de onun ölmesini istiyorum," diye fısıldıyor. "Ama onu öldürürsen, o zaman üçümüz de sisteme dahil oluruz." Duraksıyor. "Kendim için korkmuyorum. Jake için korkuyorum. Bir buçuk yıl içinde on sekiz yaşına girecek. Ve sonunda kendi başına yaşayabilecek." Başını sallıyor. "Eğer onu şimdi alırlarsa, hayatının sonuna kadar bir grup evine tıkarlar. Bunun olmasına izin veremem. Yapamam işte. O bundan çok daha fazlasını istiyor." Sesi ancak gıcırdıyor. "Bundan çok daha fazlasını hak ediyor."

"Sen de öyle," diyorum nazikçe. "Poppy, pislik babanın seni daha fazla incitmesine izin veremem." Sesimi yumuşak tutmaya çalışıyorum ama çok zor. "Seni korumam gerekiyor ama her seferinde başarısız oluyorum."

On beş yaşındayken ona ihtiyacı olan korumayı sağlayamayacağımı biliyorum. Onu kurtarmak istiyorum ama kendi hayatım darmadağın. Onu hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Ve bazen, onun da aynı şekilde hissettiğini düşünüyorum.

"Keşke hepimiz kaçabilsek," diye fısıldıyor. "Bundan daha iyi bir yere. Ailelerimizin kafayı bulmadığı ve babaların çocuklarını istismar etmediği bir yere. İhtiyacımız olanı aldığımız ve her gün korkmak zorunda olmadığımız bir yere." Dudakları titriyor. "Çok yoruldum Walker. Bu hayattan çok yoruldum."

Onu kendime doğru daha sıkı çekiyorum. "Sana söz veriyorum Poppy, bir gün bu sokak bizim geçmişimiz olacak. Van hayal ettiği gibi kendi restoranını işletiyor olacak. Jake'in kendi yeri olacak, bir futbol takımında oynayacak ve hatta belki Tom Brady ile tanışacak," diyorum ortamı yumuşatmak için. "Sen büyük bir dans kumpanyasında dans ediyor olacaksın, ben de NHL'de, senin çalıştığın yere yakın bir yerde olacağım, umarım." Başının üstünden öpüyorum. "Bir gün, Poppy. Bir gün her şey yoluna girecek."

"Umarım haklısındır," diye sesi.

"Bundan emin olacağım." Başının üstünü öpüyorum, dudakları olmasını diliyor ama o üzgünken bir şeyleri zorlamak istemiyorum. "Ben her zaman burada olacağım."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Kafatasımın ağrısı neredeyse imkânsız hale getiriyor. Yıllardır ne bir rüya ne de bir kâbus gördüm. Ben rüya görmem. Yine de, bir ton içki ve Poppy ile birkaç karşılaşmadan sonra, işte buradayım.

Ne yazık ki o gece çocukluğumuzun en kötü gecesi değildi. Tek yapmak istediğim onun kahramanı olmaktı ama onu kendi babasından kurtaramadığım pek çok zaman oldu. Tıpkı şüphelendiği gibi, babası onu cezalandırdı. Ertesi gün okula morarmış bir göz ve morarmış bir mideyle geldi. Sorgulandığında bir kaza geçirdiğini söyledi.

Okul buna izin . Her zaman izin .

Onu gördüğümde, o pisliği mezara koymaya hazır bir şekilde evine doğru yürümeye başladım. Ama daha yapamadan Poppy beni yakaladı. Bunu için bana yalvardı. Bunun hayatını daha da kötüleştireceğini söyledi. Bir bakıma yanıldığını biliyordum. Üçünün ayrılma riskini göze alması, o karavanın içindeki dehşetten daha güvenli olurdu. Ama bana sorduğu için dinledim.

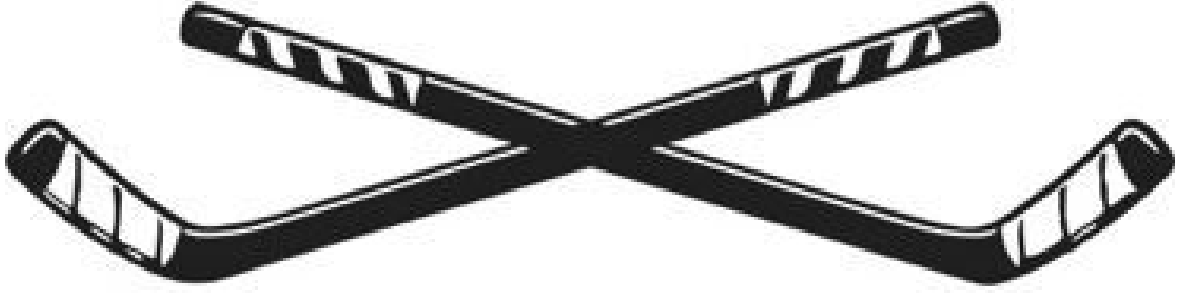
Bu beni öldürdü. Ama dinledim.

Van onun için ayağa kalkmıştı ve o da dayak yemişti. Jake'in lehine işleyen bir şey de katıldığı gündüz programıydı. Ron, Jake'e elini sürdüğü takdirde, çürüklerle ortaya çıkarsa şüphelerin artacağını bilecek kadar akıllıydı. Bu Poppy'ye biraz huzur veriyordu, bir şekilde korunduğunu biliyordu.

Annem ve babam üç gün sonra onun babasından gelen uyuşturucu yüzünden öldüler.

Beni durdurmasına izin vermeseydim, belki ailem hâlâ hayatta olurdu. Bir gün profesyonel olduğumu görebilirlerdi. Belki temizlenip temiz kalabilirlerdi. Briar'ın beyni amcam tarafından yıkanmazdı ve her şey yolunda giderdi.

Ama Poppy her zamanki gibi babasının tarafını tuttu. Bu da her şeyi daha da kötüleştirdi.

Poppy

Bağış toplantısına günler kaldı ve hazır olduğumuzu düşünsem de Cade için endişeleniyorum.

Dün gece Ryann'ın arabasını ödünç aldım ve herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol etmek için Van'ın evine gittim. Çünkü ona sayısız mesaj göndermeme rağmen cevap vermemişti. Kefaletini ödediğimde ona söylediğim şeylerden sonra benden nefret ettiğini biliyorum. Ve eğer orada başka kimse yokmuş gibi görünüyorsa, içeri girip ondan özür dileyecek ve ona yardım etmeye çalışacaktım.

Garaj yolunda kardeşim yerine Cade'in kamyonetini gördüm. Ve hemen her şey yerine oturdu. Cade Huff bir bağımlıydı. Cade'e bu yola girmeye karar verdiği için kızgın olsam da, kardeşime babamızın yaptığını yaptığı için daha çok kızgıyım - insanları uyuşturucuya alıştırdığı için.

O zamandan beri bu konuda hastayım. Cade'e bir şey söylemem gerektiğini biliyorum. Sadece burada olduğumu bilmesini sağlamak için. Benimle konuşabileceğini. Sonuçta, bağımlılığın ne kadar korkunç olabileceğini anlayan biri varsa o da benim. Kendim hiç uyuşturucu kullanmadım ama başkaları üzerindeki etkilerini ilk elden gördüm. En nazik insanı bile alıp bir canavara dönüştürebiliyorlar. Bunun Cade'in başına gelmesini istemiyorum. O bunun için çok iyi bir insan.

"Hey, Cade?" Sesimi olabildiğince yumuşak tutarak söylüyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Yapabilirsin, ama cevap vermeyebilirim." Bana şakacı bir göz kırptırıyor, bu da söylemem gereken şeyin ağzımdan çıkmasını daha da zorlaştırıyor. "Bu Gerçek değil

ya da Dare. Yani, teknik olarak ..."

Önünde yürümeden önce ciddi bir bakış attım. "Seninle çok yakın olmadığımızı biliyorum. Ve eğer bu bağış kampanyası olmasaydı, muhtemelen tüm hayatımız boyunca hiç konuşmadan yaşayacaktık. Ama ben sadece... lütfen kızma."

Hemen üzüleceğini anladım. Tüm vücudu gerildi, tıpkı beklediğim gibi. Bağımlılar hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da her zaman savunmada olduklarıdır.

"birine ihtiyacın olursa, ben buradayım. Haley hakkında. Ya da... başka şeyler hakkında." Yere bakıyorum, sinmek istiyorum ama kendimi onun gözlerinin içine bakmaya ve daha dik durmaya zorluyorum. "Kardeşim bir bağımlı ve-"

"Vay be kızım," dedi beni durdurarak. "Ne ima etmeye çalıştığını bilmiyorum ama lanet olası frene bas."

"Bir sürü işaret var, anlıyor musun? Uyuşturucu kullandığına dair..." diye fısıldıyorum. "Hep geç kalıyorsun. Huysuzsun. Birlikte dans etmeye başladığımızdan beri biraz kilo verdiğine yemin edebilirim." Duraksıyorum, yutkunuyorum. "Ama çoğunlukla... Dün gece Van'da kamyonetini gördüm. O kötü bir adam, Cade. Umarım ona bulaşmazsın."

"Bu dansı için endişelenmeye ve benim için endişelenmemeye ne dersin?" Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir halde sırtıyor. Ve belki utançtan da. "Ben senin kardeşin değilim, Poppy. Bana da bir daha böyle şeyler söyleme. Eğer söylersen, bağış gecesinde tek başına dans edersin. Söz veriyorum."

Ben daha tek kelime edemeden arkasını dönüp stüdyodan dışarı fırlıyor. Bu açtığım için kendimi daha da kötü hissediyorum.

Kardeşıme gidip onu Cade'den uzak durması için tehdit etmek isterdim ama ne anlamı olurdu ki? Eskiden tanıdığım Van çoktan gitti. Şu anda olduğu kişiyle mantık yürütmek mümkün değil.

Ve tüm bunlar hakkında konuşacak kimsem olmadığını fark ettim. Ryann'ı seviyorum ama ona nereden geldiğimi hiç söylemedim. En azından gerçekten. Başka bir dünyada, belki Walker'a koşabilirdim ve o da bana eskiden gibi sarılırdı. Sessizce oturabilirdik ve her şey eriyip giderdi. Ama öyle bir dünya yok. Sadece şu an içinde bulunduğum cehennem çukuru var.

Walker

Kapıyı çekip içeri giriyorum ve ön sıradaki koltukta oturan Lana'nın başının arkasını hemen fark ediyorum. Stüdyo bütün gün doluydu. Ve bugün bağış toplama etkinliğinden önceki son prova günü olduğu için, onun yerine tiyatro sahnesinde çalışıyoruz.

Hasta olduğu için neredeyse bir hafta antrenman yapamadık. Kendini daha iyi hissettiğinde, Kuzey Carolina'da deplasman maçlarım vardı. Yani bugünkü antrenman kolay olmayacak. Bağış toplama için hazır olmadığımı biliyorum ama elimden geleni yapacağım.

Beni gördüğünde hafifçe irkildi. Bu, Club 83'te beni bir bar taburesinin üzerinde kuru kuruya becermeye çalıştığı geceden beri birbirimizi ilk görüşümüz olacak. Çok sarhoş olduğunu biliyorum ama bu ortaklığın başından beri benimle flört ediyor.

"Biraz... gerinelim mi?" diyor utangaç bir şekilde, sahneye doğru el sallayarak. "Elbette." Başımı sallayıp onu takip ediyorum.

İkimiz de ahşap zemine oturduğumuzda nefes nefese kalıyor. "Yani... Geçen geceki davranışım için gerçekten özür dilerim. Sarhoştum. Ve doğrusu, iki yıllık eski erkek arkadaşımın beni aldatmış olması beni biraz... vahşi davranmaya itti. Ama ben bile aştığımı biliyorum." Kızardı. "Eğer bir erkek bir kıza bu şekilde davransaydı, polis olaya dahil olurdu." Dudağını çiğniyor. "Gerçekten utanıyorum, Walker."

Utanç duyduğunu hissediyorum, bu yüzden uzanıp elinin üstünü okşuyorum. "Eski sevgilin için üzgünüm. Kulağa boktan bir insan gibi geliyor. Özellikle de senin gibi bir avı aldattığına göre." Ona küçük, güven verici bir gülümseme veriyorum. "Ve ben seni itmedim, Lana. Ve elim kalçanı sıyırdı, biliyorsun." Elimi yavaşça çekiyorum. "Söz veriyorum, her şey yolunda." Ona nazıkçe dirsek atıyorum. "Ayrıca o gece seninle ilgilenen çok daha iyi bir adam vardı. Bunu çok daha fazla hak eden biri."

Tüm yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve yanakları daha da kızarıyor. "Evet. O, uh... o iyi bir şey." Kıkırdıyor. "Bunun için teşekkürler."

"Bu işe yaradığı anlamına mı geliyor?" Çöpçatan olduğum için kendimden oldukça memnun bir şekilde soruyorum.

"Öyle de diyebilirsin. Ama başka bir ilişkiye atlamak istemiyorum. Ama evet... çok tatlı biri. Ve eğlenceli." Yanakları kızarıyor ve yüzünü kapatıyor. "Neyse, yeni konu. Sana bir şey soracağım ve gerçeği istiyorum."

Bana ne soracağından korkarak hemen kaskatı kesiliyorum. "Öyle mi?"

"Poppy Wilson olmasaydı... şansım olur muydu?"

Bakışlarım onunkilere kaydığında hafifçe iç çekerek gülümsüyor. "Walker, o gece onu nasıl izlediğini gördüm. Ve sonra, ona doğru yürüdüğünde? Aranızda bir geçmiş olduğu çok açıktı." Yutkundu. "Ona bunu sormak istedim ama ısrarcı olduğumu hissetmesini istemedim. Poppy ile ilgili bir şey... pek açılmaz."

"Evet." Sonunda başımı salladım. "Eğer o olmasaydı, sana söz veriyorum... O gece seni eve götürürdüm." Gülüyorum. "Kahretsin, muhtemelen antrenman sırasında kışını sikime sürttüğün ilk seferde."

Eliyle ağzını kapatarak gülüyor. "Aman Tanrım. Berbatım." "Hey, Elias gibi adamlar? Ne istediğini bilen bir kadına ihtiyaçları var."

Yüzü kasvetli bir hal alırken bacaklarını göğsüne doğru çekiyor. "Peki, ne yapacaksın?"

"Ne hakkında?" Omuz silkiyorum.

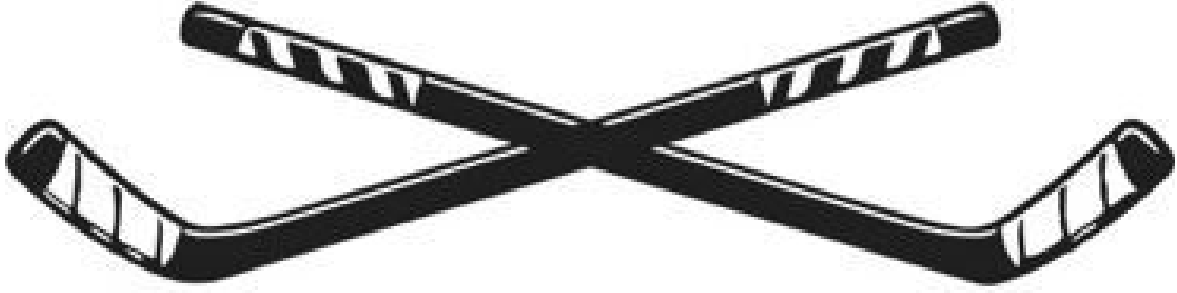
"Poppy. Eğer onu seviyorsan neden onun için savaşmıyorsun?" Üzgün görünüyor. "Bilirsin, sonsuza dek mutlu olmak için?"

Nefes alıyorum, bir cevap oluşturmak için bir an tavana bakıyorum. Sonunda ona bakıyorum. "Onun ve benim gibi insanlar için sonsuza kadar mutlu yaşamın var olduğundan emin değilim." Bakışlarımı yere indiriyorum. "Özellikle de şimdi."

"Sonsuza dek mutlu olmak, bunu gerçekten isteyen herkes için vardır," diyor yumuşak bir sesle. "Bir süredir Poppy'nin oda arkadaşı ve arkadaşayım ve onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. O çok... zor biri. Ama onun iyi bir insan olduğunu biliyorum. Ve bana hayatı hakkında hiç açılmamış olsa da, çok şey yaşadığını biliyorum." İç çekiyor. "Sanırım Poppy'nin kendisi için savaşacak birini hak ettiğini söylemeye çalışıyorum. Sen de öyle Walker. Umarım ikiniz de çok geç olmadan bunu anlarsınız."

Dışarıdan bakan biri için çok kolay görünüyor olmalı. Poppy ve benim kapatıp aabileceğimiz, olan her şeyi sıfırlayabileceğimiz bir elektrik düğmesi gibi. Ama hayat böyle işlemiyor. Ben bir şeyler yaptım. O da bir şeyler yaptı. Bunu aşabileceğimizden emin değilim. Ayrıca, ikimiz de hayatlarımızda o kadar çok travma yaşadık ki, bizim gibi iki insanın bir araya gelmesi sağlıklı olamaz.

Bu yüzden Lana'ya hiçbir şey söylemedim. Çünkü konu Poppy ya da geri dönüş yolumuzu bulmak olduğunda, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Walker

Elimden geleni yaptım ama gözlerimi altın pullu elbisesiyle Poppy'den alamadım. O ve Cade sahne aldılar ve neşeli, eğlenceli bir şarkı olduğu için çok mutluydum. Romantik, seksi bir değil. Bu beni oturup izlemekten alıkoyabilirdi. Yavaş ve baştan çıkarıcı olsaydı, muhtemelen Huff'ın suratına yumruk atmak zorunda kalacağımdan bahsetmiyorum bile.

Bir şişe su içiyor, performanslarını kutlarken Cade'le gülüşüyorlar, bu da beni çok rahatsız ediyor ve keşke onu Cade'den çekip alabilsem ve sonsuza kadar lanet bir odaya kilitleyebilsem. Böylece başka hiçbir erkek ona asılamazdı. Ne de olsa o benim olmalıydı.

Performansımızın iyi gittiğini düşünsem de, bu iş bittiği için çok mutluyum ve hayatıma devam edebilirim.

Cade ve Poppy de takılmayı bırakabilir.

Çocukken, dans etmekten nefret etmeme rağmen, gösterileri için pratik yaparken yardıma ihtiyacı olduğunda Poppy ile dans ederdim. Onunla birlikte olduğum sürece o kadar da kötü görünmüyordu. Lana harika olsa da Poppy dışında biriyle dans etmek doğru gelmiyor. Hem de hiç.

"Dik dik bakıyorsun," diye mırıldandı Nixon, yanıma gelerek. "Huff'la kavga etmeye kalkma. Kaptan'la aralarının ne kadar sıkı olduğunu biliyorsun."

Bu doğru. Sterns ve Huff çok yakınlar. Ve Cade ile kavga ederek takımdaki yerimi asla tehlikeye atmam. Ama çizgiyi aşmadığından emin olmak için gözümü dört açacağımdan eminim. Şimdiye kadar, o zamandan beri

Club 83'teki gece, Poppy ile oldukça platonik görünüyorlar. Ve bu şekilde kalmalı.

" "

Gözlerim odanın köşesinde dans partnerim ve Elias'ı bulduğunda hızla başka tarafa bakıyorum. Başka bir ilişkiye hazır olmadığını söylemiş olabilir ama bana oldukça samimi görünüyorlar.

Adam sandalyede oturuyor, kadın bacaklarının arasına sıkışmış. Gülümsemekten kendimi alamıyorum çünkü ikisinden de hoşlanıyorum. Ve onlar için işe yaradığı için çok mutluyum. Ayrıca, artık her beş saniyede bir beni becermeye çalışmayı bırakabilir.

"Adamım, ona bakıyor." Nixon kıkırdıyor. "Ne bakışı?" Kaşlarımı çattım.

"Eş bakışı," diyor düşünceli bir şekilde. "O kıza sanki onu evlendirecekmiş gibi bakıyor." Kıza şöyle bir bakıyor. "Ve dürüst olmak gerekirse, kız da ona sanki doğmamış çocuklarına kafasında isim koyuyormuş gibi bakıyor."

Başımı yana eğip Nixon'ın bahsettiği her ne boksa ona odaklanıyorum. Sonunda omuz silkiyorum. "Anlamıyorum."

"Çünkü sen Romeo'nun tam tersi gibisin." Gülüyor ve koluma vuruyor. "Aşkı sevdiğimi itiraf etmekten korkmuyorum. Ya sen? Sen sevgisiz bir huysuzsun."

Hiçbir zaman nasıl hissettiğimi gösteren biri olmadım. Sanırım bunun nedeni Poppy etraftayken Van'ın kız kardeşini sevdiğimi anlamasını istemememdi. Her ne kadar başından beri bildiğini birkaç kez açıkça belirtmiş olsa da. Sunset Drive'dan ayrıldıktan sonra artık umurumda değildi. Kimse umurumda değildi.

Hunter Thompson ve dans partneri Sutton'ın dansı sona ermeden hemen önce "Her neyse," diye inliyorum.

Hunter saniyeler içinde birilerine yardım etmesi için bağırır.

Her şey çok çabuk oluyor. Kurtarma inhalerine benzeyen bir doz vermeye çalışmasını izliyorum. Bir korku filmi gibi, biri ambulansın gelmek üzere olduğunu bağırırken onun yavaş yavaş bilincini kaybetmeye başladığını görüyorum. Tüm oda kaosa sürükleniyor, ancak Hunter onu sağlık görevlilerini karşılamak üzere dışarı taşıırken her şey sessiz görünüyor.

İşte o zaman Poppy'yi görüyorum. Özel bir odaya girip kapıyı arkasından kapatırken yüzü solgun ve omuzları çökmüştü.

Takımdaki bazı çocukların Poppy'nin Sutton'a zorbalık yaptığını söylediklerini duydum. Bunu duymak hoşuma gitmedi ama çok da şaşırmadım. *Hurt people hurt people ... well, it applies here.* Sutton has

Poppy'nin asla elde edemeyeceği her Şey ve eminim ki bu da onun belli bir Şekilde davranmasına neden olmuştur.

Kimsenin gerĥek Poppy'yi bilmemesinden nefret ediyorum - dayak ũstüne dayak yiyen ve sırf kardeşini gũvende tutmak istediği iĥin babasını asla ele vermeyen Poppy. Őđle yemeği parası bile olmayan ama son birkaç dolarını daha ĥok ihtiyaĥı olduğunu dũŐündũđũ birine veren Poppy.

ĥok daha iyi biri. Sadece bunu gŕstermekten korkuyor ĥũnkũ bu onu incinmeye aĥık hale getirecek.

Onu dũzeltmek bana dũŐmez ama Şu anda tek istediğim onun iyi olduğundan emin olmak. Bu yũzden kalabalığın arasından hızla geĥerek, birkaç dakika ŕnce kaybolduğu odaya doğru ilerliyorum.

Kapıyı itip aĥtım ve onu yerde ĥŕmelmiŐ buldum. Ağlamıyordu ama gŕzle gŕrũlũr bir Şekilde sıkıntılıydı. Hafifĥe sallanıyor, gŕzlerini kapalı tutuyor. Sanki bakmadan bile iĥeride benim olduğumu biliyor.

Kapıyı kapatarak onun yanındaki duvara ĥŕkũyorum. Nedenini bilmiyorum ama iĥimde bir Şeyler deđiŐiyor. Ve Şu anda sadece ağlayabileceği bir omuz olmak istediğimi biliyorum.

Artık ağlamasa bile.

Poppy

Sutton ambulansa bindirildiğinde kızlar, Ryann ve Lana, sanki ona astım krizi geĥirtmiŐim gibi bana . Bunu yũzlerinden okuyabiliyordum. Sutton'a haftalar ŕnce nasıl davrandıysam, Şimdi hasta olduğu iĥin birden benden nefret etmeye baŐlamıŐlardı.

Eğer her Şeyi geri alabilseydim, alırdım. Sırf en hũzũnlũ hikayeye sahip olduğum iĥin bir numarayı hak eden bir velet gibi davranmazdım. İĥeri girdiğimde odadan ĥıkmak istemesine neden olmazdım. Farklılıklarımızı ayırırdım ve bu kadar kŕtũ olmazdım.

Geriye dönüp baktığımda ne kadar kötü olduğumu görebiliyorum. Ve şimdi, hatalarımı düzeltmek için çok geç olabilir.

Kapı açılıp tekrar kapandığı anda Walker olduğunu anlıyorum. Bana geldiğini anlamak için bakmama gerek yok. Tıpkı ona en çok ihtiyacım olduğunu bildiği zamanlarda yaptığı gibi.

Tıpkı ailesinin öldüğü gün ona koştüğüm gibi. Onu saatlerce saf bir sessizlik içinde kollarımda tuttum. Başı karnımda uyuyakaldı ve o gün acısını dindirmek için her şeyimi verebilirdim.

Walker oturuyor, tek kelime etmiyor. Sadece... benimle birlikte var oluyor. Tıpkı çocukken birimizin kötü bir şey yaşadığı zamanlardaki gibi. Sadece birlikte olabilirdik ve bu her şeyi biraz daha az acıtabilirdi. O zamanlar sessizlik beni rahatsız etmiyordu.

Şimdi, boğucu.

Bedenim teslim olup onunkine çarpmak için acı çekiyor. Onun arkadaşlığını özlüyorum ve bir gün olacağımızı düşündüğüm şeyin yasını tutuyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor boş odaya doğru usulca. "Seninle değil," diye mırıldanıyorum, ellerime bakarak.

"Neden olmasın?" Başını bana doğru çeviriyor ama ben onu sadece çevresel görüşümden görerek aşağı bakmaya devam ediyorum.

"Bakalım, Walker. Muhtemelen artık hiçbir şey hakkında konuşabileceğim biri olmadığın için," diye tıslıyorum. "Benim için öyle olmayı uzun zaman önce bıraktın."

"Peki bu kimin kararıydı?" Sesi daha da keskinleşiyor. "Bu seçimi sen yaptın."

"Evet." Ağzımdan acı bir kahkaha dökülüyor. "Sanki başka seçeneğim varmış gibi."

"Her zaman bir seçenek vardır," diye . Çenemi tutarak beni ona bakmaya zorluyor. "Sen, Poppy, seçimini yaptın. Ve şimdi, ailem öldü ve kimse bunun bedelini ödemek zorunda kalmadı."

"Zaten berbat olan bu anı daha da berbatlaştırmanın bir yolu! Aşırı doz almışlar, Walker! Tanrım!" Başımı sallıyorum. "O iğneyi kollarına batırmayı seçtiler."

"O uyuşturucular ölümcül miktarda fentanil ile kesilmişti ve bunu biliyorsun. Baban da o zamanlar bunu biliyordu." Çenemi sıkıca kavırıyor ve gözleri benimkilerle dudaklarım arasında gidip geliyor. "Sadece kendi kığını kurtarmak için yalan söylediğini itiraf et. Aileni bir arada tutmak için."

Öfke vücudumun her parçasında dolaşıyor. Damarlarımı ele geçiriyor ve beni içten dışa doğru boğuyor.

Bu kadar basit olduğunu nasıl düşünebilir?

"Jake'in ihtiyacı olanı alamayacağı bir sistemin içine atılmasını engellemek için yalan söyledim!" hızla kurtulup ayağa kalkmadan önce yüzüne bağıriyorum. "Yine de bunu asla anlayamayacaksın! Sana göre ben o zamanlar sadece sana kafayı takmış bir kızdım. Seni herkese tercih eden bir kızdım!" Ona başımı sallayıp hırlıyorum, "Bil bakalım ne oldu. Ben artık o kız değilim Walker. Ve bazen aileni koruman gerekir! Ben Jake'i seçtim. Ailemi seçtim! Bunun Ron' hiçbir ilgisi yoktu."

Ayağa kalkıyor, üzerimde yükseliyor.

Ama o daha konuşmadan parmağımı göğsüne sokuyorum. "Jake'in hayallerini gerçekleştirmesine yardım etmek için yapmam gerekeni yaptıktan sonra af dilemeyeceğim," diye homurdandım. "Daha önce de söylediğim gibi, benden uzak dur."

Bir adım bile atamadan elleri belimi kavıyor ve beni kendisine doğru döndürüyor. Bileklerimi tutarak beni duvara yasladı. Dudakları dudaklarımın üzerinde ve dili dudaklarıma değiyor. Ve ben onu iten ve güçlü duran kötü kaltak olmak istiyorum. Ama bu imkansız. Onu ilk günden beri seviyorum. Hayatım boyunca bu öpücüğü düşündüm.

Beni sertçe öpüyor. Ve aptal ben de onu öpüyorum. Oda dönüyor ve ereksiyonunun karnıma bastırıldığını hissettiğimde başım dönüyor.

Dudakları boynuma doğru hareket ediyor ve etimi ısırıp beni çılgınlaştırmadan önce boynumu öpüyor. Dudaklarımdan aşağılayıcı yüksek sesli bir inilti kaçıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan ağzı tekrar benimkini yakalıyor.

O anın içinde kaybolmuştum ve aynı anda hem sevdiğim hem de nefret ettiğim bu adamın içinde kaybolmuştum. Birden kapı çalınıyor ve Jolene'in sesini duyuyorum.

Onu kendimden uzaklaştırarak, ona ters ters bakıyorum. "Hemen çıkıyorum," diye seslenmeye çalışıyorum, nefes nefese. "Elbisemi düzeltiyordum."

"Oh, tamam," diye cevap veriyor Jolene, ayak seslerini duymadan önce endişeli bir sesle.

Onu itiyorum ama eli bileğimi yakalıyor.

"Poppy," diye mırıldanıyor, "benden uzaklaşma."

"Şu anda bunu yapamam," diye yalvarıyorum. "Seninle olmaz."

"Peki, neydi o zaman bu?" diye soruyor eliyle aramızda işaret ederek. "Bunu bana söyle."

Bir saniye ona bakıyorum, kalbim hala çok hızlı atıyor ve aynı zamanda göğsümün içinde kırılıyor. Birini bu kadar derinden sevmek o kadar acı veriyor ki, az önce yaşadığımız gibi anlar yaşadığınızda... başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor.

"Bu bir hataydı. Bir olmayacak bir hata."

Odadan çıkmadan önce ellerimi elbisemde düzeltiyorum. Ve Walker James'i arkamda bırakarak.

Bacaklarımın arasındaki ağrı hiç azalma belirtisi göstermezken her adımı atmak neredeyse imkânsız. Lanet olsun ona.

Ama çoğunlukla, lanet olsun bana.

İnsanların gözünü korkutan, şirret, sert bir kız olmam gerekiyordu. Ama onun bir dokunuşuyla zavallı bir iplik yumağı gibi çözülüyorum.

Walker

Ekibin geri kalanıyla birlikte hastanenin bekleme odasında oturuyoruz. Hunter neredeyse hiç konuşmuyor, sadece yüzünü avuçlarının arasına almış, yere bakarak oturuyordu. Dans partneri Sutton'a karşı bir şeyler hissettiği erkenden belli olmuştu. Zorlu geçmişlerine rağmen, birbirlerine giden yolu bulmuş gibiydiler. Ve şimdi, Sutton bir hastane yatağında baygın yatıyor ve adam onun uyanıp uyanmayacağını bilmiyor.

Tüm dans ekibi burada - pencereden dışarıda bir bankta tek başına otururken gördüğüm Poppy hariç.

O ve Sutton birlikte yaşıyor olabilirler ama arkadaş değiller. Görünüşe bakılırsa, düşmanlar. Poppy'yi buraya gelip olmadıkları bir şeymiş gibi davranmaya çalışmayacağını bilecek kadar tanıyorum. Ama Sutton'ı biraz önemsiyor olmalı çünkü burada. Bu da bir şeydir.

Bugünün Poppy ile ilgili olmadığını biliyorum. Ama o acı çekiyor ve yanında isteyeceği son kişi benim. Bu yüzden Elias'ın yanına kıvrılmış olan Lana'ya doğru yürüyüp karşılarındaki koltuğa oturuyorum.

"Nasılsın?" Ona soruyorum ve o da makyajı akmış gözleriyle bana bakıyor.

Cevap vermiyor ama dudağı titrerken ve gözleri yaşlarla dolarken omuz silkiyor.

"O iyi olacak," diye fısıldıyorum. "Poppy'nin geçinmesi kolay biri olmadığını biliyorum. Sutton'la çok iyi arkadaş olmadıklarını da biliyorum."

"Poppy ona bok gibi davrandı," diyerek kesti. "Gerçekten bok gibi."

İç çekerek burnumun kenarını çimdikliyorum. Yapmam gereken son şey Poppy'nin işlerini kampüsün her yerine yaymak. O son derece özel ve karmaşık bir insan. Ve eğer söyleyeceklerimi bilseydi, muhtemelen taşaklarımı keserdi. Ama dışarıda yalnız kalmaktansa bana kızmasını tercih ederim. Ve şu anda ihtiyacı olan son şey onu kurtarmaya çalışmam.

Belki de kendini kurtarması gerektiğini öğrenmeye başlıyorum. Çünkü belki de artık bana kahramanı olacak kadar güvenmiyordur.

"Poppy zordur. İnanın bana, bunu benden daha iyi kimse anlayamaz. O serttir. Ve gerçekten çok acımasız olabiliyor." Yavaşça başımı sallayıp Lana'ya bakıyorum. "Ama, kahretsin, Lana, bu kızın yaşadığı bazı şeyler var ya? Çoğu insan için hayal bile edilemez." Yaltaklanıyorum. "Gördüğüm kadarıyla, her sabah kalkıp günü atlatmak için iyi bir şey yapıyor. Çünkü bazı insanlar? Eğer onun sahip kartlara sahip olsalardı, uzun zaman önce hayattan vazgeçerlerdi."

Burnunu çekiyor. "Bunu bana neden anlatıyorsun? Ben ... seninle onun sonsuza dek mutlu olamayacağınızı sanıyordum?"

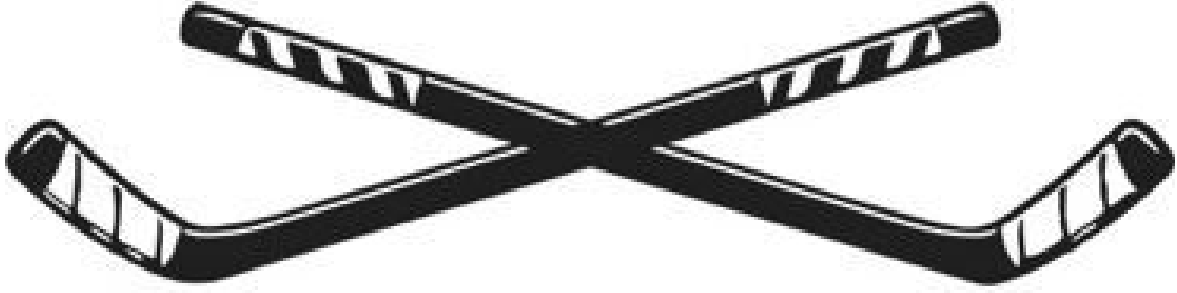
Yutkunuyorum. "Yok. Ama şu anda hastanenin dışında, tek başına. Buraya gelmeye korkuyor çünkü yüzünü göstererek kimseyi üzmemek istemiyor. Davranışlarına rağmen Sutton'ı önemseydiğini biliyorum." Koridorun karşısına uzanıp kolunu okşuyorum. "Bunu daha iyi hale getirecek kişi ben olamam. Şu anda... sadece bir arkadaşla ihtiyacı var." Boğazımda bir yumru oluşuyor ve onu . "Gerçekten ama gerçekten bir arkadaşla ihtiyacı var. Ve hepinizin ondan nefret etmediğinizi bilmeye."

Benden Elias'a bakarak hüznü, küçük bir gülümseme veriyor. Yavaşça kendini ayağa kaldırıyor ve nefes veriyor. "Gidip onu getireyim."

Hemen ayağa kalkıp ona sarılıyorum. "Teşekkür . Çok teşekkür ederim, Lana."

Onu bırakıp dışarı çıkarken izliyorum. Belki de Poppy'nin istediği bu değildir. Belki de dışarıda tek başına iyidir. Ama bir kez olsun, o kızın karşısına birinin çıkmasını istiyorum. Onun için ata binmesini. Ona değer verdiklerini göstermelerini.

O kişi ben olmasam bile.

Poppy

Her şeyin yolunda görünüp görünmediğini görmek için evin etrafına bakmadan önce sinirli bir şekilde ellerimi birbirine kenetliyorum. Bir buçuk hafta sonra Sutton bugün eve geliyor. Ve ona davranışlarımdan dolayı üzgün olduğumu göstermek için, kafede birlikte çalıştığım Jasmin'den bugün yerime bakmasını istedim. Sutton eve ilk geldiğinde burada olmak istedim.

Hunter'ın isteği üzerine kızlar onun eve dönüşünü gösteriştten uzak tutmak istediler ama biz yine de bazı süslemeler yaptık ve evi onun en sevdiği yiyeceklerle ve bolca çorbayla donattık. Çünkü duyduğuma göre, çoğu insan kendini iyi hissetmediğinde çorbayı . Ben çocukluğumda hiç çorba içmedim. Çoğunlukla mikrodalgaya atabileceğimiz şeyler ya da sade ekmek yerdik ama kendinizi iyi hissetmediğinizde iyi gelirmiş gibi geliyor. Bir hafta boyunca entübe edildiğinden beri boğazı iyileşiyor.

Sutton hastanedeyken uyandığında onu görmeye gittim. Beni gördüğüne şaşırdığını biliyorum ama bu yapmam gerektiğini hissettiğim bir şeydi. Bir insanın ne kadar kötü davrandığını fark etmesini sağlamak için, haksız yere tedavi ettiği kişiyi hastane yatağında görmekten daha hızlı bir yol olduğunu sanmıyorum. Yıllardır yaşadığım travmayı Sutton Savage'a yüklemem ve tüm bunların gazabını ona çektirmem adil değildi. Bu hiçbir zaman onunla ilgili olmadı, kendimle ve üstesinden gelmem gereken her şeyle ilgiliydi.

Kanka olacağımızı, birbirimizin saçını öreceğimizi ya da birlikte tırnak boyayacağımızı sanmıyorum. Ama artık ondan nefret etmek istemiyorum. Gerçek şu ki, ikimiz de

Dansçılar. Ve ondan daha iyi olmak istiyorsam, acıma kartını oynamak yerine daha çok çalışmam gerekiyor.

"O burada!" Lana pencereden dışarı bakarak söylüyor. "Bağırmayalım ya da başka bir şey yapmayalım." Gözlerini açıyor, gergin görünüyor. "Onu başka bir astım krizine sokmak istemiyorum. Sakince '*Eve hoş geldin*' diyelim."

"Gerçekten mi? Havai fişekleri yakarız ve belki perdelerin arkasından atlarız diye düşünmüştüm," diye mırıldanıyor Ryann.

Lana'nın gözleri . "Ciddi misin?" diye .

Elini alnına vurarak başını sallar. "Hayır, Lana. Bu bir iğnelemeydi." Kendini toparlamaya çalışarak bana bakıyor. "Açıkçası, dokuz gün komada kaldıktan sonra muhtemelen insanların çılglık atmasını ve perdelerin arkasından atlamasını istemediklerini biliyoruz."

"Evet. Ve muhtemelen havai fişeklere de hayır." Ryann'a gülümseyerek omuz silkiyorum. "Yine de hoş bir dokunuş olabilirdi."

"Oh, Tanrıya şükür."

Lana rahatlar ve kapıya yönelir. Sutton ve Hunter kapıya yaklaşırken kapıyı açar ve gözyaşlarına boğulur.

"Ağlamayacağımı söylemiştim ama işte buradayım," diye hıçkırıyor. "Beni görmezden gel." Kollarını Sutton'a dolayarak ona sarılır. "Evde olduğun için çok mutluyum."

Sutton yorgun görünüyor. Ve hastanede yatmadan önceki daha zayıf. Ama sanırım bunların hepsi beklenen şeyler. Hunter helikopterdeki erkek arkadaşı gibi etrafta dolanıyor ve onu gözünün önünden ayırmaya bile korktuğunu hissedebiliyorum.

Komik; Hunter, Sutton'la birlikte önce yarı arkadaşım Paige'le çıkıyordu. Paige onu terk etti ve kalbini kırdı. Ama Sutton'a bakışına bakılırsa, sanırım her şey tam da olması gerektiği gibi oldu. Adam kıza sırılsıklam aşık.

Belki bir gün birini bulurum ve tanıştığım her insanı Walker James ile kıyaslamayı . Umarım öyle olur.

Sutton evin içine doğru ilerlerken ve diğerleri onu kucaklamayı bitirdiğinde, ona doğru birkaç gergin adım atıyorum. "Geri dönmene sevindim." Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "İyi görünüyorsun."

Gözleri kısılıyor ama dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor. "Seni yalancı sürtük, iyi görünmediğimi biliyorsun."

"Peki." Omuz silkiyorum. "Göt gibi görünüyorsun. Mutlu musun?"

İç çekmeden önce bir kez gülüyor. "Teşekkür , Poppy."

"Ne zaman istersen." Tam Hunter onun yanına gelip elini omzuna başımı sallıyorum.

"Minik Kuş, senin için uzun bir sabah oldu. Ve hâlâ iyileşme sürecindesin." Eğilip onun yanağını öpüyor. "Hadi seni biraz kestirelim. Tamam mı?"

Gözlerini devirerek ona sırtıyor. "Evet, patron."

Koridora doğru dönerken elini hepimize doğru kaldırdı. "Teşekkür ederim kızlar. Süslemeler ve mezuniyetimi bu kadar özel kıldığınız için."

Hunter onun elinden tutup yatak odasına götürüyor.

Ryann yanıma geldi ve kolunu bana doladı. "Seninle gurur duyuyorum, sürtük."

"Ne için?" Ne demek istediğini çok iyi bildiğim için fısıldıyorum.

Başını benimkine yaslayıp iç geçiriyor. "Kibar olduğun için. Pislik olmadığın için. Ve kötünün yerine iyiye inanmayı seçtiğin için. Büyüyorsun."

Yutkunuyorum, uzun bir nefes alıp . Belki de öyleyimdir.

Elimden geleni yapıyorum... Ne diyorlardı? *Oluruna bırakmak* mı? Yani, Jake dün beni aradı, Walker gelip evini gördüğü için çok heyecanlıydı. Sonra da onu yemeğe götürmüş. Jake için mutluyum. Gerçekten sevindim. Ama sanırım ben de kıskandım. Çünkü aralarında her şey normale dönmüş gibi görünüyor.

Ama kardeşim mutluysa, ben de onun için mutlu olacağım.

Telefonum huzurlu anım çabucak mahvoldu. Yere bakıp arayanın hapisane olduğunu görünce, aramayı reddetmeden önce birkaç saniye gözlerimi kapatıyorum.

Ron Wilson bugünü mahvetmeyecek. Bunu zaten bir ömür boyu sürecektedir kadar yaptı. Ama bugün, iyiye inanmayı seçiyorum. Ve o... o bundan en uzak şey.

Walker

Neden burada olduğumu bilmiyorum. Burada olmamalıyım. Kafamı zaten olduğundan daha fazla karıştıracak eski şeyleri karıştırmaktan başka hiçbir anlamı yok.

Dürüst olmak gerekirse, Poppy zaten her şeyi berbat etti. Bir şeyin daha ne zararı olabilir ki?

Poppy, Van ve Jake'in büyüdüğü karavanın önünden geçerken, Cade Huff'ın kamyonetine benzeyen bir şeyin garaj yolundan çıktığını görünce kaşlarımı çatıyorum.

Biraz araştırma yaptım ve Van'ın hala orada yaşadığını öğrendim. Sokaktaki söylentiye göre, babası hapiste olduğu için Van uyuşturucu ticareti işini devralmış.

Tanrım, bu beni hem çok üzdü hem de çok kızdırdı. Ama en azından Poppy buradan çıktı. Ve bunun için minnettarım.

Ne oluyor lan? Gözlerimi kısarak plakada *HUFF4*'ü görüyorum ve hemen Cade olduğunu anlıyorum.

Neden Van'da olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Orası kimsenin olmaması gereken bir yer. Sanırım keşler dışında. Belli Cade düşündüğüm kişi değilmiş. Şeytanları tahmin ettiğimden daha derinlerde olmalı.

Neyse ki Huff diğer tarafa dönüyor ve sokağın kamyonetimi görmüyor. O gittikten sonra penceremden çocukluğumun geçtiğı eve bakıyorum. Pencerelerin neredeyse hepsi kırılmıştı. Ve çatının bazı kısımları düşüyor. Basamaklar yanlış hareket etse biri düşecekmiş gibi duruyor. Arabayla uzaklaşmam lazım. Buradan gitmeliyim.

O zaman neden kamyonetimin kapısını iterek açıp ona doğru yürüyorum?

Pencerelerden baktığımda, tamamen dağılmış görünüyor. Sanki biz ayrıldıktan sonra evsizler içeride parti vermiş gibi. Eğer bu sokağı tanıyorsam, tam olarak böyle olduğuna eminim.

Gözümün önünden babamın kafayı sonra kanepede sızdığını görüyorum. Annemi yatakta görüyorum, kalkıp kız kardeşime ve bana kahvaltı hazırlayamıyor. Birbirlerine Narcan vermek zorunda kaldıkları zamanları görüyorum, o zamanlar onlara bedava malzeme veriliyordu.

Etrafta onlara yardım edebilecek hiç kimse olmadan ödevlerini yapmaya çalışan iki çocuk görüyorum. Aynı çocuklar dolapları karıştırıp yiyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorlardı.

Kız kardeşimi ilk dişini kaybettikten sonra odasından çıkarken görüyorum. Diş perisinin onu neden almadığına şaşırmış bir halde dişini elinde tutuyordu. Büyümemiz ve hiçbir şeye inanmamamız uzun sürmedi.

Ama ne kadar çılgınca da, daha derine baktığımda iyi yanlarını da görüyorum.

İkisinin de ayık olduğu o on sekiz ayı hatırlıyorum. Oturma odasında, altında Briar ve benim için birer paket bulunan bir Noel ağacı vardı. Annem Ron'un Noel'i asla kabul etmediğini bildiği için Poppy, Jake ve Van'a da birer şey almıştı.

Poppy'nin onunkini açtığı zamanı hatırlıyorum. Dans eşyalarını koymak için üzerinde baş harfleri olan bir çantaydı. Ağlamıştı. İlk kez gözlerinden yaşlar döküldüğünü görmüştüm ve bu onun insan olduğunu doğruluyordu. Jake için bu, kendine ait bir futbol topuydu. Van içinse bir yemek kitabıydı. Çünkü yemek yapmayı her şeyden çok seviyordu. Ben ilk yeni patenlerimi aldım ve Briar da istediği Harry Potter kitaplarını aldı. O kitapları okumayı çok severdi.

Her şeyi almak için nasıl para biriktirdiklerini bilmiyorum ama her hediye annemin kalbinden geliyordu. Ve bunu asla unutmayacağım. Kısa bir süre sonra tekrar bağımlılıklarına döndüklerinde bile. Kısa bir süre için, kız kardeşim ve ben ailemize kavuşmuştuk.

Bu, Poppy ve kardeşlerinin asla söyleme şansı bulamayacağı bir şey.

Poppy'nin annesi onu ve Van'ı doğurduktan birkaç hafta sonra terk etmiştir. Babaları Ron ise çocuklarına akla hayale gelmeyecek şeyler yapmıştır. Onları günlerce bir dolaba kilitlemekten, yara bere içinde kalana kadar dövmeye ve hatta sırf kendi kışını kurtarmak için erkeklerin kızına tecavüz etmesine izin vermeye kadar.

Ölseydi dünya daha iyi bir yer olurdu.

Bunu neden daha önce fark etmediğimi bilmiyorum. Anlamam için neden bağırması gerektiğini bilmiyorum. Benim için yalan söyleyemezdi. Kardeşlerini korumak zorundaydı. Bu asla Ron'la ya da kendisiyle ilgili değildi. Jake'le ilgiliydi. Ve on sekiz yaşına geldiğinde hak ettiği hayata kavuşmasını sağlamak.

Onu yıllarca cezalandırdım. Onu terk ettim. Hatta ondan nefret ettiğime kendimi inandırdım. Ve şimdi... Her şeyi onarılamayacak kadar berbat ettim.

Ayrılmadan önce hep biraz daha büyüdüğümüzde cesaretimi toplayıp ona tam olarak ne hissettiğimi söyleyeceğimi düşünmüştüm. Sunset Drive'dan onsuz ayrılmayı hiç planlamamıştım. Ve sonra ayrıldım.

Hasar oluştu. Ve bunu nasıl onaracağımı bilmiyorum. Özellikle de bana aynı şekilde bakmadığında. Bana herkese baktığı gözlerle .

Yeterince görünce kamyonuma doğru döndüm. Ve onu orada gördüm.

Van Wilson. O zamanlar zamanımın çoğunu birlikte geçirdiğim bir çocuk. Hiç sahip olamadığım kardeşimdi. Ama şimdi, eski halinin hayaleti gibi görünüyor. Saçları dağınık, kıyafetleri kirli ve gözleri kaybolmuş.

Korkmalıyım ama ondan korkamayacak kadar üzgünüm.

"Vay, vay, vay. Bakın kedi ne getirmiş." Bir nefes çekmeden önce bir sigara yakar. "Zengin çocuk, sokağında ne bok yiyorsun?"

"Ben... etrafta dolaşıyordum ve kendimi burada buldum." Aramızdaki mesafeyi koruyarak kamyonetime doğru birkaç adım attım.

Van'ın her zaman altın gibi bir kalbi vardı. Ama bağımlılık ruhu alır ve yerine başka bir şey koyar. Açgözlülük. Ve bencillik.

"Peki, devam et. Ayrıcalıklı kışını sokağımdan çek." Çenesini kamyonuma doğru salladı. "Kamyonetin o kadar parlak görünmeden önce."

"Kamyonetime dokunursan seni yerin dibine sokarım," diye homurdanıyorum, gözlerim onun üzerinde geziniyor. "Sana ne oldu böyle, Van?" Omuz silktim. "Bu bok çukurundan kurtulmak istiyordun. Bir restoran sahibi olmak istiyordun. Şimdi bak. Tıpkı baban gibisin."

"Eh, zengin çocuk, hepimizin araya girip bizi malikanelerinde yaşamaya davet eden zengin amcaları yok." Sigarasından bir nefes daha çekip dumanını havaya üflüyor. "Bazılarımız için elimizdeki tek şey bu. Bu yüzden elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz." Bana doğru bir adım atıyor ve hırlıyor: "Şanslıydın James, hepsi bu. Eğer ailen ölmemiş olsaydı, şu an benim olduğum yerde olurdun. Garantili."

Ona doğru hücum ettim, gömleğini avuçladım. "Bir daha ailemden bahsetme, seni lanet olası ezik."

Gülüyor, gözleri çökmüş, eskiden arkadaşım olan bu kişiyi tanımakta güçlük çekiyorum. "Tıpkı kız kardeşim gibi, şimdi de benim için fazla iyi olduğunu düşünüyorsun, ha?" Elimden kurtulup başını sallıyor. "Değilsin. Sen bir satılmışsın. Arkadaşlarını terk eden ve bir daha arkasına bakmayan zavallı bir çocuk." Duraksıyor. "Kız kardeşimden uzak dur. İhtiyacı olan son şey senin onun kafasını karıştırman. Yine."

"Kız kardeşin de seçimler yaptı," diye mırıldanıyorum, ona ters ters bakarak. "Sonuçları olan şeyler yapan tek kişi ben değilim."

Garaj yoluna bir araba girdiğinde, bana bakmadan önce arabaya bakıyor. "Kız kardeşimden uzak dur. Kötü şöhretli Walker James'in diz kapaklarını indirmekten başka bir şey istemeyen bir sürü insan var."

"Ne oldu sana böyle?" Ona bakarak fısıldıyorum.

Gözleri yumuşar. "Bu sokaktan uzak dur James. Buraya bir daha gelme."

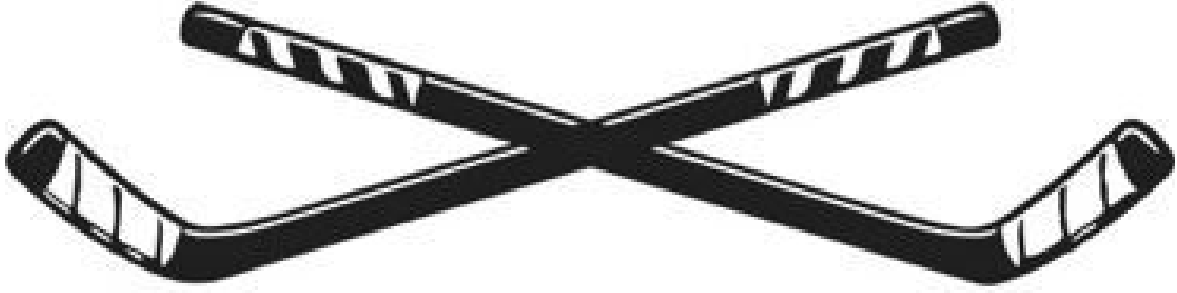
Dönmeye arkasından sesleniyorum: "Cade Huff'la ne işin varsa onu rahat bırak."

Dönmeden önce ondan acı bir kahkaha geliyor. "Şimdi de Kurt arkadaşını mı koruyorsun?" Bana tiksintiyle bakıyor. "Bir zamanlar seni aileden sayanları korurdun. Durumun böyle olmadığını görmek güzel." Benden uzaklaşıyor. "Cade Huff bir müşteri. İster inanın ister inanmayın, Brooks Kurtları da keş olabiliyor."

Ve sonra çekip gidiyor.

Huff'a bir şey söyleyemeyeceğimi biliyorum. İyi gitmeyecektir. Ve kesinlikle onu ispiyonlayamam çünkü bu onun tüm hokey kariyerini bitirebilir. Ama keşke bu gece buraya hiç gelmeseydim. O zaman bu bilgi içimi kemirmezdi ve Van'la işlerin ne kadar kötüye gittiğini görmezdim.

Bana Poppy'den uzak durmamı söylemiş olabilir ama ben bunu yapmaktan yoruldum. Ve zaman geçtikçe daha iyi anlıyorum ki... bazı şeyleri geçmişte bırakamazsınız.

Poppy

Hepsi Wolves kıyafetleri giymiş düzinelerce öğrenci bu akşamki maça giderken kafeye uğruyor. Sırtlarında oyuncuların isimlerinin yazılı olduğu formalar giyen kızlar görüyorum. Birçoğu James diyor ve keşke "kazara" üzerlerine kahve dökebilseydim diyorum.

Hayır. Senin iyiyi seçiyor olman gerekiyor. Ve iyi olmayı.

Walker'ın maçtan önce hiç heyecanlanıp heyecanlanmadığını merak ediyorum. Gençken hiç gergin görünmezdi ama buza çıkmadan önce hep müzik dinlerdi. Sanırım bu onu . Ama burada, Brooks'ta, bahisler çok daha yüksek. duydum; Cam Hardy'nin yerine geçmenin ağırlığını omuzlarında taşıyor.

Bu zor olmalı. Harika olmak zorundasınız yoksa tüm ekibinizi, hayır, tüm kampüsü hayal kırıklığına uğratırsınız.

Başımı sallayarak tezgahı siliyorum. Gergin olup olmaması neden umurumda bilmiyorum. Umurumda değil. Bu kadar basit. Yine de bağış kampanyasının olduğu gün onu öpmeyi düşünemiyorum bile, yoksa dizlerimin çözülüyor.

Onu en son o zaman görmüştüm. İki hafta önce.

Ne zaman kafenin önünden geçen siyah bir kamyon görsem ya da spor salonundan gelen çantalı bir grup adam görsem... acaba o mu diye merak ediyorum. Ama sonra, onu tekrar görme riskine girmeden önce, aşağı bakıyorum.

Bazı şeyler olması gerektiği gibi değildir. Ben seçimler yaptım, o seçimler yaptı. Hepsi kendi ihtiyaçlarımız için. Ama bu seçimler aramızın bozulmasına neden oldu.

Bir zamanlar onun hep hayatımda olacağını düşünürdüm. Şimdi aynı kampüsteyiz ama ikimiz de geçmişin geçmişte kalmasına izin vermeyecek kadar inatçıyız.

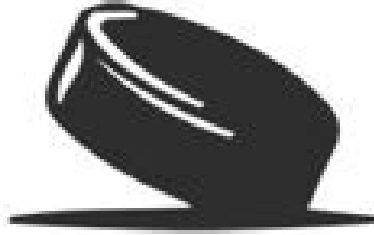
Yakında profesyonel olacak ve o zaman her gün ona kadınlar olacak. Muhtemelen en iyisi hiçbir şeyi yeniden alevlendirmeye çalışmamamız. Yine de, sanırım o fitili ateşleme şansımız hiç olmadı.

Jasmin'e sesleniyorum: "Hey, koşuşturma göre, elimizdeki her şeyi yeniden stoklayacağım." "Burada iyi misin?"

Telefonundan başını kaldırıp başını sallıyor. "Evet. Oyun bitene kadar burası hayalet şehir olacak zaten." Tezgâhın etrafında yürüyor. "Aklıma gelmişken, patronun kurallarını biliyorsun. İçeri girebilecek herkes için oyunu açmamız gerekiyor."

Başımı dramatik bir şekilde arkaya atarak inliyorum. "En azından şimdilik sesini kapatabilir miyiz?" *Böylece yayıncıların Walker'ın adını beş yüz kez söylemesini dinlemek zorunda kalmam.*

Kıkırdarak başını sallıyor. "İyi plan."

Walker

Devre arası moral konuşmamızdan sonra hepimiz soyunma odasından çıktık.

"Bu gece dalga geçmiyorsun." Watson sırtarak bana baktı. "Bu gece iyi iş çıkardın, James."

"Teşekkürler, Gent. Sana da." Başımı salladım.

"Sonunda Cam Hardy isminin beş bin kez boğazınıza tıkılmadığı bir oyuna sahip olmak güzel olmalı, değil mi?" Kıkırdıyor.

"Kendinizi kötü hissetmeyin. Geçen yıl takımın yeni kalecisi olduğumda ben de aynı şekilde hissetmişim. Yakında takım senin olacak."

Bununla ne demek istediğini biliyorum. Şu anda Link bizim kaptanımız. Ama gelecek yıl, o gitmiş olacak. Eğer gelecek sezon NHL'e giremezsem, pivot ve en iyi oyuncularımızdan biri olduğum için meşale muhtemelen bana geçecek. Buna hazır olup olmadığımın pek emin değilim.

Sanırım bu şimdiye kadarki en iyi maçım oldu. Buraya geldiğimden beri ilk kez, çocukların benimle birlikte çalıştığını ve benim bir yabancı olmadığımı hissediyorum.

Artık zamanı gelmişti. Ve onları pişman etmeyeceğim. Buza geri döndüğümüzde, Huff'a doğru ilerliyorum.

Cade bu gece karakterinin dışında davranıyor. Yani, o her zaman biraz gariptir. Ama bu gece, daha çok bir zombi gibi. Gergin ve kesinlikle eleştiri istemiyor. Buzun üzerinde ama zihinsel olarak burada değil. Gittikçe daha da belirginleşiyor ki derinde ve yardıma ihtiyacı var. Onu Van'da görmeyeli günler oldu. İşine karışmak istemesem de onun için korkuyorum. Bu gece onunla konuşacağım. Artık içimde tutamıyorum.

"Huff, topla kendini," diye homurdandım ona. "Burada senden başka herkes işini yapıyor."

"Siktir git James," diye mırıldanıyor, bana ters ters bakarak. "Ben buradayım, değil mi?"

"Zar zor," diye mırıldanıyorum, başımı sallıyorum.

Kayarak uzaklaşırken Hunter'ın Cade'e yaklaştığını gördüm. Huff kızgın görünüyor ama umarım Thompson ne derse işe yarar. Bu benim takımdaki ilk sezonum. Ama Hunter ve Cade iki yıldır birlikteler ve aynı zamanda birlikte yaşıyorlar. Ona ulaşabilecek biri varsa o da Hunter ya da Watson'dır.

Bu galibiyeti her şeyden çok istiyorum. Belki de Link'in beni bu kadar etkilemesinin sebebi ona çok benzediğimi bilmemdir. Yoğun. Herkesten mükemmellik bekliyorum. Takımında yarım yamalak oyuncular istemiyorum. Ve bugün, Cade tam olarak öyle.

Poppy

Telefonum şeker şişelerini doldurmayı bitiriyordum. İlk içgüdüm görmezden gelmek. Hapishanedeki başka bir telefonda arayan Ron olabilirdi ama kardeşlerimden biri de olabileceği için cevap vermem gerektiğini biliyordum.

"Alo?" Televizyona bakıyorum ve Walker James'ten başkasının ekranda paten kaydığını, diskin düşmesi için hazırlandığını görüyorum.

"Poppy Wilson?" diyor derin bir ses ve hemen tedirgin oluyorum.

"Bu o."

"Bayan Wilson, bu Memur Herrick." Kısa bir duraksama oluyor ve midem yerinden çıkacakmış gibi oluyor. "Sizinle paylaşmam gereken bazı talihsiz haberlerim var. Oturuyor musunuz?"

"Söyle," diye fısıldıyorum, tüm hayatımı değiştireceğini bildiğim bir şey söylemesini beklerken başıma binlerce diken batıyormuş gibi hissediyorum. İçimde bir his var. Sarsamadığım bir şey.

"Bunu sana söylediğim için çok üzgünüm, Poppy. Ama bu Van'la ilgili, kardeşinle." İç çekti. "Ne yazık ki, biz onun... aşırı doz aldığına inanıyoruz. Ve şimdi, o öldü."

Ciğerlerimdeki bütün hava boşalıyor ve bir sandalyeye yığılıyorum. "Özür dilerim. Bunu tekrarlayabilir misiniz?"

Onu yanlış duymuş olmalıyım. Bana Van'ın öldüğünü söylemiş olamaz. Gittiğini. Sonsuza dek.

"Kardeşinizin adresinde birinin yardıma ihtiyacı olduğuna dair isimsiz bir ihbar aldık. Oraya vardığımızda ... vefat etmişti. Narcan kullanmaya çalıştık ama ne yazık ki çok geçti." Telefona doğru nefes verdi. "Çok üzgünüm, Poppy. Ama karakola gelmen gerekiyor."

"Ne için?" Ne söylediğimi bile bilmeden ağzımdan kaçırdım. Ya da kelimeleri nasıl oluşturduğumu.

"Van olduğunu bilmemize rağmen, protokol gereği onu teşhis edecek birine ihtiyacımız var." Kısa bir duraklama oldu. "Sizden bunu istemenin son derece zor bir şey olduğunu biliyorum. Ve bunun için özür dilerim."

"Benden... gelip kardeşime bakmamı istiyorsun." Durdum, kusacakmışım gibi hissediyordum. "Ölü kardeşime. Polis merkezinde. Şu anda."

"Eğer yapabilirseniz, gerçekten minnettar oluruz." Sesinde ne kadar kötü hissettiğini duyabiliyorum ama bu durumu daha iyi yapmıyor. "Bazı insanların buna inanabilmeleri için önce görmeleri gerekir. Önce... beyinleri bunu anlamalarına izin verecektir."

Ağlamam lazım ama ağlamıyorum. Acıyor ama aynı zamanda hiçbir şey yokmuş gibi geliyor. Başım dönüyor. Ve düşüncelerimi organize edemiyorum.

"On beş dakika içinde orada olurum," diye mırıldandım. "Önce otobüse yetişmem gerekiyor."

Jasmin'in hiçbir duymadığını umarak aramayı sonlandırıyorum. Birinin siparişini aldığını görünce önlüğümü çıkarıyorum.

"Ailemle ilgili acil bir durum var," diye mırıldandım. "Bu gece kapatabilir misin?" Başını sallayarak bana endişeli bir bakış attı.

"Her şey yolunda mı?" "Pek değil," diyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

Belki de o değildir. Belki.. yanılıyorlar.

"Sizi bir yere bırakmamızı istemediğinize emin misiniz?" diye memur.

Başımı sallayarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, neredeyse kendime sarılıyorum. "Hayır. Teşekkürler."

Bu gece buraya başka biri olduğunu umarak geldim. Bunun başka bir kız kardeşin, annenin ya da arkadaşın sevdiği birini kaybettiği anlamına geleceğini biliyordum. Bencilce, bunun kardeşim olmasını istemedim.

Ama öyleydi. O Van'dı. Benimle aynı zamanda dünyaya gelen kişiydi. Genellikle ne düşündüğümü benden önce bilen kişi. Benim ikizim.

Cesedini teşhis etmek için içeri girdiğimde yüzüne baktım. İşin en çılgın tarafı da yıllardır ilk defa...

Huzurlu görünüyordu.

Ve bir anlığına, bu duyguyu bulduğu için mutlu oldum. Onun ve benim hiçbir zaman bulamadığımız bir uyum duygusu. Ve kendime belki, sadece belki... daha iyi bir yerde olduğunu söyledim. Bu kadar zor olmayan bir yerde. Ve çok üzücü ve kalp kırıcı.

Ama sonra kardeşimin öldüğü soğuk ve acı gerçeğiyle yüzleşiyorum. Ve her şeyin nasıl da boşa gittiğini, her şeyi bir kenara attığını düşünmeden edemiyorum.

Çünkü artık kardeşim asla iyileşemeyecek. Asla üniversiteye gidemeyecek. Asla evlenemeyecek ya da çocuk sahibi olamayacak. Çocuklarına asla teyze olamayacağım ve onları şımartma şansım olmayacak. Ve eğer çocuklarım olursa, sadece Van amcalarıyla ilgili hikayeler duyacaklar. Ama karanlık yola girmeden önce yemek yapmayı seven bir çocuk olduğunu asla bilemeyecekler. İnsanları gülümsetmeyi seven biriydi. İyi bir arkadaş ve daha da iyi bir kardeş olduğunu.

Bu hayatı boşa harcamak demek. Ve çok üzücü ve boş.

Yine de, bir şekilde, beynimin karanlık kısımlarının kontrolü ele almasına izin verdiğimde ... onu birazcık bile kıskanıyorum.

Doğduğumdan beri damarlarımda dolaşan bu acıyı hissetmek zorunda değil. Öyle bir acı ki, günü atlatmak bile yorucu oluyor. Kafamın içinde sürekli olarak bana sevgiye ve şefkate layık olmadığımı söyleyen ve bu yüzden bana hiç verilmeyen sesi görmezden gelmek zorunda değil.

Kalbimde uzun zamandır taşıdığım ve her zaman engellemeye çalıştığım bu bıçaklanma hissinden kurtuldu. Daha sert dans etmek için. Daha sert olmak için. Hiçbir şeyin ya da kimsenin beni kızdırmasına izin vermemek. Asla zayıflığımı göstermemek. İncinmeden önce incitmek. Annemin beni istememesini umursamamak. Ya da babamın beni sevmemesini. Ve Jake dışında, değer verdiğim herkesi kaybettiğimi.

Van'a bir daha asla sarılamayacağım. İyileşmesi için asla dua edemeyeceğim. Hiçbir şey.

Ve o huzur içinde dinlenirken, artık acı çekmezken, ben buradayım.

, doğduğum günden beri almaktan başka bir şey yapmayan bir yerde sıkışıp kaldım.

Van'ın ölümünün araştırılacağını ve ajanların evini taradığını öğrendikten ne yapmam gerektiğini biliyordum. Brooks'a ve arenaya uzun bir yürüyüş olacak ama Cade'i gece için ayrılmadan önce yakalamalıyım. Van'a gitmeden önce.

Walker

Spor çantamı omzuma atarak kapıyı itiyorum, tam o sırada Koç kafasını ofisinden çıkarıyor. "Konuşabilir miyiz, James?"

Kalbim ve panikliyorum, hemen Huffla ilgili bir şey olduğunu ve LaConte'un bana ne bildiğimi soracağını düşünüyorum. Ama onun yerine, mutlu görünüyor.

Karşısındaki koltuğa oturdum, dizim zıplıyordu. "Evet, Koç?" "Hiçbir şey kesin değil ve bunu sana maçtan önce söylemek istemedim.

Bu gece çünkü kafanı karıştırmasından korktum." Parmaklarıyla çenesini kavrayarak duraklıyor. "New England Bay Sharks dün aradı ve senin hakkında bir sürü soru sordu. Söylentilere göre pivotları çok yakında emekli olacakmış." Arkasına yaslanıp sırtını sandalyesine daha sıkı bastırıyor. "Maine'de iyi bir takımları var evlat. Bence bu senin için harika bir fırsat olur."

"Ciddi misin sen?" Fısıldıyorum, başım dönmeye başlıyor.

Kaba bir şekilde başını sallar. "Başımı sallıyorum. Ama dediğim gibi, hiçbir şey kesin değil, o yüzden lütfen umutlanmayın ya da tüm kampüse haber vererek kart göndermeyin." Dudağının kenarı çarpık bir sırıtışla yukarı kalkıyor. "Ama onların radarındasın James. Ve bu kutlanacak bir şey."

"Teşekkür , Koç." Ayağa kalkmak için kendimi zorladım. "Gitmekte özgür müyüm?"

Buradan aceleyle çıkıyormuşum gibi hissetmesini istemiyorum. Özellikle de bana bu haberi verdiğinde -ki bu bitmiş bir anlaşma olmasa bile çok büyük bir şey. Ama Cade'le gerçekten konuşmam gerek. Ve içimden bir ses acele etmem gerektiğini söylüyor çünkü her zaman yaptığı gibi aceleyle buradan gidecek.

"Devam et." Kapıya doğru el sallıyor. "Yine de bu akşamki galibiyetimizi çok fazla kutlamayın, duydunuz mu?"

"Evet, efendim. Teşekkür ."

Ofisinden hızla çıkıp çıkışa doğru yöneliyorum, muhtemelen çok geç kaldığımı biliyorum. Çünkü sadece LaConte ile birkaç dakika konuşmakla kalmadım, Cade de bir şekilde benden önce görüşmeleri bitirdi, yani gitmiş olma ihtimali zaten yüksek. Ama onunla konuşmam gerek. Bildiklerim konusunda onunla yüzleşmeliyim.

Van Wilson'la bağlantısı olduğunu.

Soyunma odasından çıkıp arenanın çıkışına doğru ilerliyorum. Cade'in Poppy'ye sarıldığını gördüğümde adımlarım durdu, ikisi de solgun

hayaletler gibi. Bir an için ona tutunuyor ve ben onun vücut dilini bir kitap gibi okuyabiliyorum. Bir sorun var. Kız üzgün.

Yavaşça onu serbest bırakır ve kadın kapıdan fırlayıp dışarı çıkmadan önce ona bir şeyler daha söyler. Cade onu takip eder ama doğruca kamyonetine yönelir.

Aceleyle dışarı çıkıp nereye gittiğini görmek için etrafıma bakındım. Bu saatte evden başka bir yere gitmeyeceğini biliyordum. Çantamı kamyonetimin arkasına attıktan sonra koşmaya başladım.

Bir dakika içinde onu gördüm. Loş tepenin aşağısındaki toprak patikada yürüyor. Kapüşonu yukarıdaydı, saçlarını saklıyordu ama o olduğunu biliyordum.

"Poppy?" Seslendim.

Omuzları gerildi ama dönmedi. Birkaç saniye içinde koşmaya başlıyor, benden uzaklaşmak için elinden geleni yapıyor.

"Ne oluyor lan?" Onu kovalayarak .

Hızlı ama bacakları çok daha kısa. Arkasından yaklaşıp onu omzuma atmam hiç zaman almadı.

"Ne halt sen?" Bağırıyorum. "Neden benden lanet bir deli gibi kaçıyorsun?"

Bacaklarını tekmeleyerek ve kollarını sallayarak vahşi bir hayvan gibi davranıyor.

Yine de Poppy bana hep bunu hatırlattı, toplum içindeki bir çakalı. Huysuz. Tehlikeli. Ama aynı zamanda biraz yanlış anlaşılmış.

Çakallar diğer hayvanların içini boşalttıktan sonra kendilerini affettiremezler. Çünkü onlara yeterince zaman vererseniz, tekrar yaparlar. Belki o da kurtarılamaz.

"Benimle kavgı etmeyi bırak, Tanrım, baba," diye , onu sakinleştirmek için kıcımlı sıkıca kavıyorum. "Kes şu saçmalığı. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Karanlıkta peşimden koşup sonra beni omzunun üzerinden atmak bunu göstermenin tuhaf bir yolu, pislik!" diye homurdanıyor. "Koy. Beni. İndir!"

"Seni yere bırakırsam, benimle konuşur musun?"

Nefes nefese kalarak durgunlaşıyor. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun Walker? Ne söyleyebilirsin ki?"

"Sen ve Huff ne hakkında konuşuyordunuz?" Karanlığın içinde, bedenini omzumun üzerinden tutarak söylüyorum.

"Seni ilgilendirmez," diye tersliyor. "O benim arkadaşım. Sen değilsin." "Bu gece yüzündeki ifade... farklıydı," diye fısıldıyorum.

Sessizleşiyor. "Evet, şey, umursayacağın gibi değil, ama sanırım ikiz kardeşinin cesedini teşhis etmek zorunda kalmak muhtemelen bunu yapacaktır." Tekrar çırpınmaya başlıyor. "Koy. Beni. İndir."

Hemen onu yere bıraktım ama ellerimi beline koymaya devam ettim. "Van öldü mü?" Boğazım yanarken kelimeleri ağzımdan güçlkle çıkarabiliyorum.

"Bunun için üzülüyormuş gibi yapma," diye hırlıyor. "Hepimiz onu umursamadığını biliyoruz."

"Bu doğru değil." Başımı hızlıca sallıyorum. "Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun."

Gözleri kısılmış, bana bir canavarmışım gibi bakıyor. "Konu sen olunca hiçbir şey bilmiyorum. Walker James'i tanıyordum, sokağın aşağısında en iyi arkadaşım olan çocuğu. Acımı dindiren ve her şeyi daha iyi hale getirmek için söylenecek doğru şeyi bilen kişi." Nefes vermeden önce beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Önümdeki adam mı? O sadece bir yabancı."

"Hâlâ benim, Poppy," diyorum dişlerimi sıkarak. Bir anda gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. "Ben hâlâ benim. Ve buradayım."

Bana bakıyor ve saçmaladığıma dair bir işaret ararken yüzünün yumuşamasını izliyorum. Ama o an geldiği gibi hızla yok oluyor ve aniden ellerini göğsüme sokuyor, dudaklarından unutulmaz çığlıklar gelirken bedenime vuruyor.

"Sen aynı değilsin ve bunu biliyorsun!" Bana bağırdığı her kelime öfke dolu. "Onun için orada değildin! O seni seviyordu. Sen onun en iyi arkadaşydın. Ve sen gittin!"

Yumruklarını göğsüme vurmaya devam ediyor. Ben de ona izin verdim. Çünkü kardeşi yeni öldü. Ve ben başarısız olduğum için cesedini tek başına teşhis etmek zorunda kaldı.

Kardeşini, lanet olası ikiz kardeşini bir masanın üzerinde cansız görmek zorundaydı.

Mide bulantısı beni vuruyor, ama kusmam gerektiği düşüncesini bastırıyorum. Şu anda neye ihtiyacı varsa o olmalıyım. İhtiyacı olan şey gerçek bir kum torbası olsa bile. Onun için, ben olacağım.

Kaybetmeye çok yakın. Dağılmak üzere olduğunu biliyorum. Yıllardır bastırmaya çalıştığı şeyler yüzeye çıkacak ve Van'ın ölümüyle karışacak.

Onun için korkuyorum. Böyle bir acıya kim dayanabilir?

"Sana ihtiyacımız vardı! Ve sen gittin!" diye bağılıyor, neredeyse artık hareketlerini kontrol edemiyormuş gibi. "Kimsesi yoktu!" Yorgunluk devreye girdikçe hareketleri zayıflamaya başlıyor. "Benim. Kimsem yoktu."

Olan oldu. Gözyaşları başlar ve sesi kesilir. Omuzları çöküyor ve vücudu çöküyor. Ama kaldırırma yığılmadan önce onu tutup kaldırıyorum.

"Kimsemin olmamasından çok yorulduğum," diye ağlıyor ve kendini göğsüme bırakıyor.

Kollarımı ona dolayarak onu kucaklıyorum. "Şşş," diye mırıldanıyorum saçlarına karşı.

Vücudu benimkine karşı titriyor. Yorgun olduğunu söyleyebilirim. Neden yorgun olmasın ? Eminim bu, hayatının duygusal olarak en yorucu gecesi.

"Benimle eve gel, Poppy," diyorum usulca. "Şu anda yalnız olmanı istemiyorum."

"Hayır." Başını hızla sallıyor ama çekilmiyor.

"Adamların ikisi de bu gece gittiler. Sabah benden nefret etmeye devam edebilirsin." Yanağımı sıkıca şakağına dayıyorum. "Ama bu gece, lütfen, sadece benimle kal." Duraklıyorum. "Bırak bu gece senin biri olayım. Başından beri olmam gerektiği gibi."

Vücudunu benimkine yaslarken gece çok sessiz. Sonunda hafifçe geri çekiliyor ve kapüşonunun koluyla yanaklarını siliyor. "Tamam," diye fısıldıyor. "Ama sadece bu gece için."

Yavaşça onu kucağıma . Başını bastırarak onu kollarımda taşıyorum ve arenaya doğru geri dönüyorum.

Bazen bir şeylerin tam olarak bir araya gelebilmesi için dağılması gerekir. Artık birlikte olmaya hazırım. Çünkü dağılabilecek başka bir şey yok gibi görünüyor.

Poppy

Her şeyim acıyor. Ağlamaktan gözlerim. Başım, hiperventilasyondan. Ve kalbim, çünkü kardeşim öldü. Ve ben ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadım.

Son konuştuğumuzda, o kadar iyi bile değildim.

Ve sonra en kötü kısmı var: Tatlı, hassas kardeşim Jake'e tek kardeşinin öldüğünü söylemek zorundayım. Çünkü ben söylemezsem, başka kim söyleyecek?

Bu haberi ona sabahleyin, duygularımı kontrol ettikten sonra söylemeye karar veriyorum.

Her ne kadar nefret etsem de, birilerinin Ron'a da söyleyebilmesi için hapisaneyi aramam gerekiyor. Bilmesi konusunda endişelendiğim son kişi o, ama Van her ne sebeple olursa olsun ondan asla vazgeçmedi. Aslında, haftalık telefon görüşmeleri yapıyorlardı.

Muhtemelen aile uyuşturucu işi hakkında konuşmak için. Evet, çok önemli konular.

Tanrı bilir ne kadar süre düşün altında durdum. Burada, Walker'ın duşunda, banyo tezgahının üzerinde uyumam için bir yığın kıyafetiyle olacağımı hiç düşünmemiştim. Yine de buradayım.

Jake dışında tanıdığım tek kişi Walker. Ki bu berbat.

Saçımdaki fazla suyu sıkarak suyu kapatıyorum ve dışarı çıkıyorum. Kurulandıktan sonra parmaklarımla saçlarımı elimden geldiğince tarıyorum ve Kurtlar eşofmanını ve tişörtünü giyiyorum.

Aynada bir daire çiziyorum, elimle sisi siliyorum ve kendime bakıyorum. Gözlerim şiş ve kırmızı, yanaklarım lekeli. Kendimi ne kadar kötü hissediyorsam o kadar kötü görünüyorum. Ama buna alışmam gerektiğini hissediyorum çünkü muhtemelen bir süre daha böyle hissedeceğim.

Yıllar sonra ilk kez ağlamak beni gerçekten çok etkiledi. Hissetmemeye geri dönmeye hazırım. Ya da hissetmiyormuş gibi davranmaya.

Elim kapı kolunu kavırıyor ve çevirerek açıyorum. Aklım başımda olsaydı, muhtemelen şu anda bir yatak ve muhtemelen üstsüz Walker James'in olduğu bir odaya girerken endişeli olurdu. Ama şu anda her şey uyuşmuş durumda. Ve en son hissettiğim şey gerginlik.

Orada, yatağın kenarında oturuyor. Üzerinde ve bir çift basketbol şortu var. Böylesine karanlık bir zamanda bile onu gördüğümde kalbim küt küt atıyor. Yanınızdan geçip gittiğinde iki kere bakıp geçtiğiniz bir adam.

Banyodan çıktığımı görünce ayağa kalktı. "Hayır diyebilirsin ama gerçekten burada uyumak istiyorum. Seninle birlikte." Bana doğru birkaç adım atıyor. "Ama eğer bu konuda rahat değilsen, oturma odasındaki kanepede uyuyabilirim."

Oturma odası küçücük. Gerçi hokey ve futbol oyuncularının kaldığı yurtlar hala ortalama yurtlardan çok daha büyük. Ama gördüm ki

Kanepe. Tamamen bile sığacağından emin değilim.

Umurumda olmamalı. Ama nedense umursuyorum.

Belki de sadece onu yanımda istediğim içindir, tıpkı çocukluğumuzdaki gibi.

"değil." geçip onu gördüğüm tarafın tersine oturuyorum.

Ne zaman olduğunu bilmiyorum - tam olarak saniyesini söyleyemem - ama aniden aramızdaki hava yoğunlaşıyor. Ve gözleri gözlerimi bulduğunda, ona bu şekilde bakmak için uygunsuz bir zaman olduğunu bilsem bile titrek bir nefes alıyorum.

Elini huzursuzca ensesinde gezdiriyor. "Bu gece benden bir şey ister misin? Biraz su? Ya da içinde uyumak için bir sweatshirt?"

Kalın bir şekilde yutkunarak başımı hafifçe sallıyorum ve yere bakıyorum. "Hayır, suya ihtiyacım yok. Ya da bir sweatshirt." Gözlerimi tekrar onunkilere dikerek endişeyle alt dudağımı ısıırıyorum. "Başka bir şeye ihtiyacım var. Bir şey... acıyı uyuşturmak için."

Tedirgin görünüyor. "Bu da ne?" diye mırıldanıyor.

"Sen," diye fısıldıyorum, yanaklarımdan daha fazla gözyaşı akıyor. "Lütfen, Walker. Acımasını durdur."

Yavaşça bana doğru yürüyor. Her adımda, sanki o adımı atmaması gerektiğini biliyormuş gibi. Ve bana ulaştığında, benim hizama kadar çömeliyor. "Poppy, sana dünyadaki her şeyi verebilirim. Tek yapman gereken istemek." Durdu, yere baktı ve gözleri tekrar benimkilere ulaşmadan önce iç geçirdi. "Ama emin olmanı istiyorum. Bu gece seni buraya sadece senin için burada olmaktan bir şey için getirmedim." Bu kez gözünden bir damla yaş süzülüyor ve yanağından aşağı iniyor. "Başından beri olmam gerektiği gibi."

Üzerimdeki gömleğinin eteklerine uzanarak onu bedenimden ayırıyorum ve yanımdaki yatağa fırlatıyorum. Gözlerini kapatmadan önce titrek bir nefes alıyor.

"Poppy... Nesin sen-"

"Aç gözlerini Walker," diye mırıldanıyorum, ağlamaktan boğazım düğümlenmiş. Ve çılgılık atarak. "Lütfen. Bana bak."

Yavaş yavaş gözleri açılıyor ama yüzüme bakıyor, göğsüme bakmıyor .

"O kadar mı berbat ?" Sızlanıyorum. "Seni tiksindirecek kadar sıska mıyım?"

Eliyle yanağımı okşuyor. "Hayatım boyunca gördüğüm en güzel şeysin," diye fısıldıyor. "Ama şu anda acı çekiyorsun."

Şimdi öne doğru eğildim ve izin almadan gömleğini kafasının üzerinden çektim. Önümde durduğunda avucumu karnına bastırıyorum. "Lütfen Walker. Düzelt beni," diye inliyorum. "Artık dayanamıyorum. Dayanamıyorum. bu acı."

"İstiyorum, Poppy. O kadar çok istiyorum ki canım yanıyor," diye zar zor fısıldıyor. "Ama bunun doğru yol olup olmadığını bilmiyorum. Ve sabah uyandığında pişman olmanı istemiyorum."

"Eğer beni biraz olsun önemsediyisen, bunu benim için yaparsın." Dudağım titriyor. "Bir daha asla bir şey istemeyeceğim. Sadece... bunu daha iyi hale getirecek bir şeye ihtiyacım var." Daha fazla duyguyu geri yutuyorum. "Çok kötü acıyor. Her şey acıyor."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diyor ve kot pantolonunun üzerinden şişkinliğin daha da sertleştiğini izliyorum.

"Bana unutturman için. Kısa bir süreliğine."

Sonunda öne doğru eğilmeden önce bir süre hareketsiz kaldı. Ellerini belime doğru kaydırarak beni yatakta biraz daha yukarı kaldırıyor. Parmak uçları bel kemerime gidiyor ve eşofman altımı yavaşça vücudumdan çekerek beni tamamen çıplak bırakıyor.

"Sorun olmazsa tadına bakacağım," diyor usulca. "Rahatlamayı istiyorum. Bu senin için. Ama kendini rahatsız hissedersen ya da durmamı istersen söylemen yeterli. Tamam mı bebeğim?"

Çok korkuyorum ama yine de bunu çok istiyorum. Ama ilk kez biriyle birlikte oluyorum. Ve bu ona söylemek için yeterince utanç verici. Bir de şu anda bunu istediğim için kendimi tamamen berbat hisseden yanımda var. Böyle bir zamanda.

"Hiç kimse seni tattı mı, Poppy?" Üzerime tırmanıyor, önce dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Beni öpüyor, dili yavaşça benimkiyle oynarken ağzının tadı nane gibi .

"Hayır," diyorum, utanç bedenimi kaplıyor.

Sanki farkına varmış gibi, durgunlaşıyor. "Hiç biriyle birlikte oldun mu?"

Hemen cevap vermeyince alnımdan öpüyor. "Sadece nazik olduğumdan emin olmak istiyorum bebeğim. Seni incitmek istemiyorum."

"Şimdiye kadar öptüğüm tek kişi sensin," diye geveledikten sonra ellerimi yüzüme götürerek üstümü örtmeye çalışıyorum.

Ellerimi aşağı çekerek beni tekrar öpüyor. "Şu anda sikimin ne kadar sert olduğunu hissediyor musun, Poppy? Ve daha da sertleşti çünkü ben senin ilkinim." Durdu, sesi kalınlaştı. "Senin ilkin olmamı mı istiyorsun?"

"Evet," diyorum ama sonra Cade Huff'ın aslında benim ilk öpücüğüm olduğunu fark ediyorum. Her ne kadar sahte ve göstermelik olsa da. Geriye dönüp baktığımda, o gece onu barda sırf bir şey anlatmak için öptüğüme inanamıyorum. Ve ilk öpücüğümü tamamen boşa harcadım... şey, ona. "Aslında... Cade benim ilk öpücüğümdü," diye mırıldanıyorum. "Ama... o gerçekten sayılmaz."

Gözleri gözlerimin içine bakıyor ve sözlerimin onu ne kadar sinirlendirdiğini hissedebiliyorum. "İlk öpücüğünü Huff'a mı verdin?" Sesi alçak.

"Şey, evet. Ama.. bu sadece hoşlandığı kızın ona değer verdiğini kanıtlamak içindi." Duraksadım. "Ve bu süreçte seni kızdırmak da o kadar kötü değildi."

"İlk öpücüğün ben değil de Huff olduğu için çok kızgıyım," .

Öpücüklerini boynuma götürerek önce nazıkçe, sonra daha sert emiyor. Vücudumdan aşağıya köprücük kemiğime doğru ilerliyor ve onu öpüyor. Ve göğsüme geldiğinde, dudaklarımdan kopan iniltiyi durduramıyorum. Dili çok iyi hissettiriyor, ama oraya inmesi beni dehşete düşürüyor.

Dudaklarını kalça kemiklerimin her birine bastırmadan önce karnımdan aşağıya doğru öpüyor. "Çok mükemmelsin, Poppy."

Kilom konusunda her zaman bilinçli olmuşumdur. Cılızım. Ben bir dansçıyım, ama aynı zamanda günde üç öğün yemek yeme ayrıcalığına hiç sahip olmadım. Şimdi bile iş, dans ve okul derken bunu yapmak kolay değil. Her zaman nakit sıkıntısı çekmemden bahsetmiyorum bile.

Ama şu anda kendimi sıksa bir kız gibi hissetmiyorum. Güzel ve arzulanan biri gibi hissediyorum.

Dili bacaklarımdan arasında geziniyor ve yine... İnliyorum. İlk başta yavaş ilerliyor ve ellerim saçlarına dolanmaktan kendini alamıyor, onu daha derine ve daha sert itiyor.

Bu cennet gibi hissettiriyor. Ağzıyla ve diliyle yaptığı hareketler her neyse... Bu yatağın içine düşüyormuşum, unutulmaya doğru dönüyormuşum gibi hissediyorum. Başparmağı görünüşe göre en hassas noktama sürtünüyor, küçük daireler çiziyor. Ve ben kendimi ona kaptırıyorum.

Tüm vücudum onun ağzına teslim oluyor ve beynim kararıyor. Bu coşku halinde ne kadar kaldığımı size söyleyemem ama kendime geldiğimde, yavaşça vücuduma geri tırmanıyor.

"İyi miydi?" diye soruyor, gözleri tedirgin. "Umarım çok ileri gitmemişimdir."

"Bu... mükemmeldi," diye fısıldıyorum bacaklarımı daha da ayırıp beline dolamadan önce. "Becer beni, Walker. İlkim ol."

Nefesini içine çekiyor ve siki kalçama bastırıyor. Alnımdan öperek gözlerini açıyor. "Emin misin, Poppy? Bu gece olmak zorunda değil." Birkaç kez göz kırpmıyor. "Seni ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim."

"Bu gece olmak zorunda," diyorum çabucak. Başka bir zaman olmayacağını bilerek. Bu böyle devam edemez.

Ama bu gece, sadece bir kaçışa ihtiyacım var. Ve belki onu bu şekilde kullanmak doğru değil, ama bunu daha iyi hale getirebilecek tek kişi o.

Sırtımı yataktan kaldırıp ağzımı onunkine yaklaştırdım. Ağzının bacaklarımın arasında olması umurumda bile değildi. Elimi aramıza sokarak aletini avuçluyorum ve elimi ileri geri kaydırarak onu inletiyorum.

"Prezervatif almam lazım," diyor dudaklarıma karşı. "Tanrım, Poppy. Bunu çok uzun zamandır istiyordum."

"RİA'm var. Ne olur ne olmaz diye uzun zaman önce taktırdım." Bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum. "Lütfen Walker, prezervatif takmanı istemiyorum. Ben sadece... hepinizi istiyorum." Burnumu çekiyorum. "Sadece bu seferlik."

Walker

Belki de ona asıldığım ve kardeşini yeni kaybetmiş bir kızın bekaretini aldığım için kötü bir adamım. Ama bana yalvardı. Nasıl hayır diyebilirdim ki?

Onun daracık amını yalarken bile boşalabilirdim. Kalçaları yüzüme doğru itilirken dilimi sıkması. Orgazmın her zerresini istiyordu. Acı sona kadar yüzümü becerdi.

Yavaşça, aletimin ucunu onun sıcaklığının içine itiyorum. Hemen inlemeye başladım çünkü o kadar iyi hissettiriyordu ki.

Bunu onun için iyi hale getirecek kadar uzun süre nasıl dayanacağım?

"Biraz acıyacak, ama sıırıslıklam olduğu için bu yardımcı olacaktır," diyorum ona, güzel yüzüne bakarak. "Ama çok fazla gelirse bana söyle."

"Tamam," diye fısıldıyor, bacaklarıyla belimi ölümüne kavıyor. "Bana söz ver, söyleyeceksin," diye hırlıyorum bu kez.

"Evet." Başını sallıyor. "Söz veriyorum."

"Aferin kızıma," diye onu övüyorum ve yemin ederim daha da ıslanıyor.

Yavaş yavaş, kendimi daha fazla içine itmeye başlıyorum. Tıslıyor, nefesini içine çekiyor ama durmamı istediğini belli etmiyor.

Onu bu gece istediğim kadar sert beceremem. Bunu düşünmem için birkaç kez daha yapmam gerekecek. Bu gecenin onunla ilgili olmasını istiyorum. Ve bu onun rahat olmasıyla başlar.

"Tanrım, Poppy. Çok iyi hissediyorsun," diye homurdanıyorum, uzunluğumun sadece yarısını onun içinde ve şimdiden yükümü patlatmamak için mücadele ediyorum. "Çok iyi gidiyorsun, bebeğim."

Tırnakları sırtıma batıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Şimdi ağlıyor, ona bakmak için başımı eğdiğimde anında hareket etmeyi bırakmama neden oluyor.

Yüzünü benimkine doğru çevirmeden önce "Durma," diye inliyor.

Gözlerine bir kez baktım ve kalbim paramparça oldu.

"Öp beni," diye hıçkırıyor.

Dudaklarımı onunkilere yaklaştırarak yumuşak, dolgun dudaklarını öpüyorum ve yavaşça içine girip çıkıyorum.

"Daha sert," sesi .

"Seni incitmek istemiyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, alnım onunkine . "Bunu zaten birçok kez yaptım."

Gözlerinde biriken yaşların yanaklarından aşağı yuvarlanışını izliyorum.

"Canımın yanmasını istiyorum. Aklımı hayatımdan uzaklaştırıyor," diye fısıldıyor, sesi çatlıyor. "Bu tür bir acı... diğerlerinden daha iyi."

Bakire olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak, Poppy'yi bir gecede tüm gücümle becerebileceğim bir evren yok. Ama ona istediğini vermek için elimden geleni yapacağım. Ve yavaşça, her pompalamada biraz daha hızlı olmak üzere, sikimi daha fazla içine sokmaya başladım.

Daha sert ağlıyor ama bedenimi kendine daha yakın tutuyor, beni daha sert öpüyor. "Özür dilerim," diyorum dudaklarını öperek. "Çok üzgünüm, Poppy."

Parmak uçlarını sırtıma geçirip bana daha sıkı sarılıyor.

"Bunu telafi etmek için ne yapacağım." Onu tekrar öpüyorum, amının etrafımda sıkışmaya başladığını hissediyorum ve taşaklarımı bir kuyruk dönüşüne gönderiyorum.

"Walker," diye inliyor.

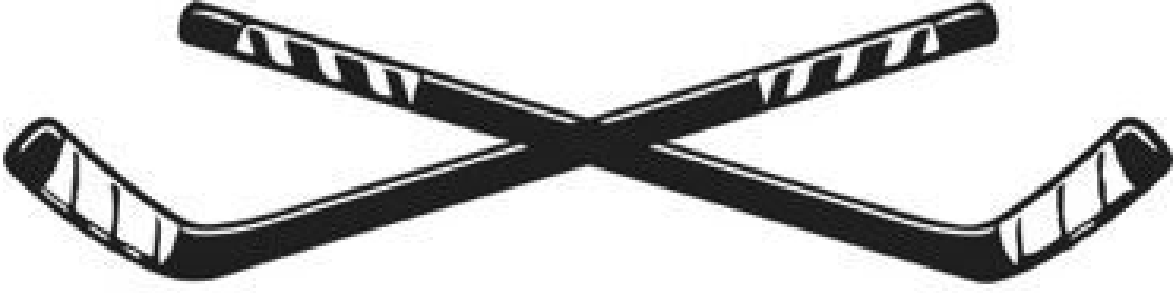
"Bırak, bebeğim. Her şeyi bırak ve benim için çözül."

Tohumlarım içine akarken başımı aşağı indirip boynunu öpüyorum ve o da inleyerek sikimin üzerine boşalıyor. Tırnakları etimi neredeyse .

Göğsü kabarıyor, orgazmdan geri dönerken ağzından aynı anda bir inleme ve karışımı çıkıyor.

Onu sevdiğimi söylemek istiyorum. Çocukluğumuzdan beri onu sevdiğimi ve onu sevmekten asla vazgeçmediğimi. Ama bu gece benim ne istediğimle ilgili değil. Hayatının en zor gününü atlatmasını sağlamakla ilgili.

Ve bir zamanlar olduğumu düşündüğü adam olmak.

Poppy

Bacaklarımla arasındaki donuk sızı, göğsümdeki ağrıyla kıyaslanamaz bile. Uyandığımda, kardeşimi kaybetmemin bir kabus olmasını diledim. Ama öyle olmadığı acı gerçeğiyle yüzleştım ve şimdi Jake'e bu haberi vermem gerekiyor.

Güneş gökyüzünü uyandırıp güne başlarken Walker'a bir kez daha bakmak için kendime izin veriyorum. Işık yüzünde parlıyor ve yıllar sonra ilk kez her çizgisini, çilini ve özelliğini ezberlemek için elimden geleni yapıyorum. Eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırmayı o kadar çok istiyorum ki. Ama bir gece her şeyi düzeltemez. Ve şu anda, Walker James'e karşı son derece kafa karıştırıcı, her yerde olan hislerimi çözmekten daha önemli işlerim var.

Yavaşça, yatağın gıcırdamamasına dikkat ederek yorganın altından çıkıyorum. Hızlı ama sessiz bir şekilde dünkü kıyafetlerimi giyiyorum. Parmak uçlarımda zeminde ilerleyerek ayaklarımı sandaletlerimin içine sokuyorum ve tekrar ona bakıyorum. Yorgan belinde duruyor, bir kolunu başının üzerine koymuş ve muhteşem yüzünü hafifçe pencereye doğru çevirmiş.

Keşke dün gece benimle seviştiği anda kalabilseydim. Eğer yapabilseydim, asla gitmezdim. Çünkü uzun zamandır ilk defa her şeyin acısını hissetmiyordum. Ve her zaman istediğim gibi, dünyaya karşı bizdik.

Kapıyı çekerek açtım ve dışarı çıktım. Walker'ı mışıl mışıl uyurken bırakıyorum, uyandığında yanında olduğumu düşüneceğini biliyorum.

Walker

Gözlerim daha ışığa , fiziksel olarak görmeden gittiğini anlıyorum. Elim uyuduğu yatağın kenarına uzanıyor ve onu soğuk buluyorum.

Hemen ayağa fırlayıp battanierleri üzerimden atıyorum ve eşofmanlarımı giymeden önce yataktan fırlıyorum. Yurdun ana bölümüne doğru koşarak etrafa bakıyorum.

"Poppy!" İşe yaramayacağını bile bile bağırdım. Koştı.

Keşke şaşırsaydım ama şaşırmadım. Nefes alışını dinleyerek uyanık kalabildiğim kadar uyanık kaldım. Uykusunda yüzünü buruşturduğunda ona sarıldım. Yine de bunların hiçbiri yeterli olmayacak.

Onu sevmeye çalışmak, tüm hayatını vahşi doğada geçirmiş başıboş hayvanı içeri getirmek gibi olacak. Tıpkı o hayvan gibi, o da bana güvenmeyecek ve her zaman kaçmaya hazır olacaktır.

Zahmete girmem bile aptallık olur. Ama yine de deneyeceğim. Hâlâ numarası bende yok ama kimde olduğunu biliyorum.

Cade'i arayıp beş kez cevap alamayınca Lana'yı aradım.

"Walker?" diyor ilk zil sesinde cevap verdikten sonra. "Poppy ile birlikte misin acaba?"

"Hayır. Dün gece öyleydim ama o gitti." Elimi başımın arkasında gezdiriyorum. "Onun numarasına ihtiyacım var. Tamam mı?"

"Sana mesaj atacağım," diyor hızlıca ve saniyeler sonra mesajın geldiğini görüyorum. "Tamamdır."

"Teşekkürler. Gitmem gerek."

Telefonu kapatamadan beni durdurdu. "Walker, eğer onu ... beni arayabilir misin?" Sesindeki endişe çok açıktı. "Seninle olduğunu söylediğini biliyorum ama eve gelmedi. Ve o bunu hiç yapmaz."

Lana'ya Van'dan bahsedemem. Bana .

Onun yerine boş odama doğru başımı salladım. "Sana haber veririm. O, uh... şey, şu anda bunu yaşıyor. Ve arkadaşlarına ihtiyacı olacak." Yutkunuyorum. "Hepiniz onun yanında olmalısınız, tamam mı?"

"Ne oldu?" diye fısıldıyor, sesi kırılıyor.

"Size söyleyemem. Bu ona bağlı. Şimdilik sadece arkadaşı ol. O bunu hak ediyor."

"Yapacağım," diye yumuşakça cevap veriyor.

"Söz veriyorum." Telefonu kapattıktan sonra hızla gömleğimi fırlatıyorum.

Benden kaçmak isteyebilir ama onu bulmam gerek.

Poppy

Kardeşimle birlikte kanepeye oturduk ve birbirimize sarıldık. Otobüs yolculuğu boyunca karnım o kadar ağrıyordu ki kusacak gibi oluyordum çünkü bunun onu kıracağını biliyordum.

Jake ağlıyor, ben de ona sarılıyorum.

"Berbat bir şey." Burnumu çektim. "Onu şimdiden özledim."

Ona söylemek hayatım boyunca yaptığım en zor şeydi. Jake, Van'ın da babamız gibi şeytanları olduğunu anladı. Ama yine de Van'ı seviyordu ve sürekli ondan bahsediyordu.

"Yeni evimi göremedi," diye söze başladı. "Sanırım hoşuna giderdi."

Gözlerimi sıkarak yavaşça başımı sallıyorum. "çok severdi J," diye fısıldıyorum.

Artık sadece o ve ben varız. Ve her zaman onun yanında olacağımı bilmesi için geleni yapacağım. Annemizin, babamızın ve şimdi de kardeşimizin aksine... beni asla terk etmeyeceğine güvenebilir.

Babamı düşünmek bana hâlâ hapishaneyi aramam gerektiğini hatırlatıyor.

Harika.

Jake'in dairesinin önünde tek başıma dururken telefonumu çıkarıp hapishaneyi arıyorum. Güneyli aksanıyla konuşan bir bayan cevap verdiğinde burnumdan bir nefes çekip ağzımdan bırakıyorum.

"Merhaba, ben Poppy Wilson. Babam, Ronald Wilson, orada bir mahkum."

"Tamam mı? Sizi bağlayamam. Bugün onun telefon etme günü değil-"

"Onunla konuşmak istemiyorum. Sadece birisine iletmem gereken bir mesaj var.

birlikte." Boğazımdaki yanmayı hafifletmeye çalışarak yutkunuyorum. "Oğlu Van dün öldü. Ona haber verilmesi gerektiğini düşündüm."

"Oh," diyor, duraksayarak. "Ben çok-"

"Mesajı ilettiğiniz için teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve aramayı sonlandırıyorum.

Van'ın kız kardeşi olarak görevim tamamlandı. Benim gözümde dünyanın en aşağılık insanı olan ama Van'ın gözünde bir kahraman olan babamıza haber verildi.

Bugün yapmam gereken korkunç, duygusal şeyler listemden bir şey daha. Sırada ... bu kasabanın nefret ettiği bir çocuk için ölüm ilanı yazmak var.

Gürültülü bir egzoz sesi beni ürkütüyor ve kafamı kaldırdığımda Walker'ın kamyonetinin apartmanın otoparkına girdiğini görüyorum.

"Lanet ," diye mırıldandım.

Bugün gelip beni bulma ihtimali biliyordum. Ama burada olduğumu bileceğini sanmıyordum. Ama işte burada, yanıldığımı kanıtlıyor.

Yavaşça kamyonetten iniyor ve kapıyı kapatıyor. Gri eşofman altı hemen ağzımı sulandırıyor, bu yüzden başka tarafa bakıyorum.

"Seni burada bulabileceğimi düşünmüştüm," diyor usulca.

"Uyandığında beni bulmak istemediğimi ve gitmiş olduğumu anlamadın mı?" Başımı sallıyorum. "Burada ne işin var Walker?"

"Senin için buradayım. Ve Jake için."

Önümde duruyor; Brooks hokey tişörtü pazularını sarıyor ve ona çarpıp bana sıkıca sarılmasına izin vermek istiyorum.

Yine de her şeyi daha iyi hale getirmek için her zaman burada olmasına alışamıyorum. Fırsat verildiğinde gideceğini daha önce de kanıtladı. Onun yerine bir adım geri çekiliyorum.

"Bunu bugün yapamam," diye fısıldadım. "Gitmen gerek."

Elleri iki yanında toplanıyor ve hayal kırıklığı içinde inliyor. "Yani her zaman böyle mi olacak? Bana güvenmiyorsun ve asla güvenmeyecek misin? Ya da ne? Sadece bana ne yapmam gerektiğini söyle, ben de yapayım."

"Bunu yapamam!" Tıslıyorum. "Eve gidip işe gitmek için hazırlanmalıyım. Hâlâ kardeşimin ölüm ilanını yazmayı bitirmem gerekiyor. Karavana gidip neredeyse yirmi yıllık pisliği gözden geçirmem gerekiyor. Tüm bu yerlere giden bir otobüse binerken." Burnumdan bir nefes çekiyorum, sinirli bir şekilde. "Bugün kafanın içinde ne haltlar dönüyorsa kutusunu açacak vaktim yok."

"Bugün çalışmamalısın, Poppy," diyor. Gözleri gözlerimin içine bakıyor ve kendimi tamamen çıplak hissetmeme neden oluyor. "İçeri girip Jake'i görebilir miyim?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup gözlerimi kısıyorum. "Buralarda olacağına dair onu umutlandırıp sonra tekrar gidecek misin? Bunu ona yeterince insan yaptı. Senin bunu ikinci kez yapmanla hayatta kalmasına gerek yok."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Üzgün ve neredeyse yenilmiş görünüyor. "Sadece bu süreçte onun yanında olmak . Senin için de."

Jake'in daire kapısına bakarak iç geçiriyorum. "Devam et. Ama ben gidiyorum. İşe gitmek için hazırlanmam lazım."

"Poppy, yapmalısın-"

"Hepimizin amcalarımızdan gelen sonsuz parası yok, Walker! Allah kahretsin!" Tıslıyorum. "Anlamıyor musun? Van'ı yaktırmak bile biriktirdiğim paranın her kuruşuna mal olacak."

Yüzünde bir farkındalık belirliyor ve daireye doğru ilerlemeden önce yutkunuyor. Tam yanıma geldiğinde durdu. "Ben buradayım. Bundan sonra da burada olacağım."

Gözlerimi kapatıyorum ve göğsümden bir ağrı yükseliyor.

"Bunu daha önce de söylemiştin," diye mırıldanıyorum uzaklaşmaya başlamadan önce. "Poppy," diye sesleniyor.

Omzumun üzerinden baktığımda tekrar bana dönüyor.

"Kamyonetimi al. Anahtarlar ." Çenesini Chevy'ye doğru salladı. "Daha sonra antrenmanım var. Çocuklardan biriyle gidebilirim."

Onun kamyonetini kullanamam. Elimdeki işleri kolaylaştıracak olsa da, kalbimde her şeyi daha da karmaşık hale getirecek.

"Teşekkür ederim," diyorum omuzlarımı düşürerek. "Ama ben hazırım." "Lanet kamyonu kullanan baba," diye homurdanıyor.

Şu anda bunu yapamam. Bir ay önce, umursuyormuş gibi davranmasını çok isterdim. Ama şu anda yapabileceklerimin sınırındayım. Ve Walker'ın hayatıma girmesine izin vermek bunlardan biri değil.

Bu cenazeyi planlamak ve *Fındıkkıran*'daki performansım için bu hafta yapacağım antrenmanlar arasında ... tabağım sadece dolu değil. Acayip dolup taşıyor.

Jake'in dairesine girdiğinde otobüs durağına doğru ilerliyorum. Çünkü Walker James'in onun yardımı olmadan yaşayamayacağını düşünmesine izin vermeyeceğim.

Walker

Ne küçük bir pislik. Poppy otobüs durağına doğru yürürken ve banka otururken pencereden dışarıyı izliyorum. Az önce ona kamyonetimi almasını söylememe, hayır, talep etmeme rağmen. Bu haftayı atlatmasına yardım etmek istiyorum. Zor bir iş olacağını bilsem de işini kolaylaştırmak istiyorum.

Yine de en ufak bir yardımı kabul etmeyen birine yardım zordur.

"Kendine gelecektir," diyor Jake kanepeden. "O sadece... sert biri." "Şaka yapmıyorsun." Bir kahkaha attım. "Onu tanımlayacak tek kelime bu. kız kardeşin."

"Yine de onu seviyorsun," diyor ve arkamı döndüğümde televizyon ekranına bakıyor. "Onun duygularını incitmiş olsan bile. Ve gittiğinde onu üzmüş olsan da." Bana bakıp başını sallıyor. "Seni mankafa."

"Evet, evet. Biliyorum." Tekrar pencereden dışarı bakıyorum ve otobüsün onun önünde durup kapısını açmasını izliyorum.

Merdivenlerden yukarı tırmanıyor ve koridorda yürüyüp bir koltuk bulduğunda karanlık pencerelerden onu zar zor görebiliyorum.

Zorba olmadan onun yanında nasıl olacağımı bilmiyorum. Ve o, yardım etmesi kolay biri değil.

"Van üzgündü. Şimdi daha iyi." Kardeşi hakkında konuşurken Jake'in sesindeki acıyı anlamak mümkün değil.

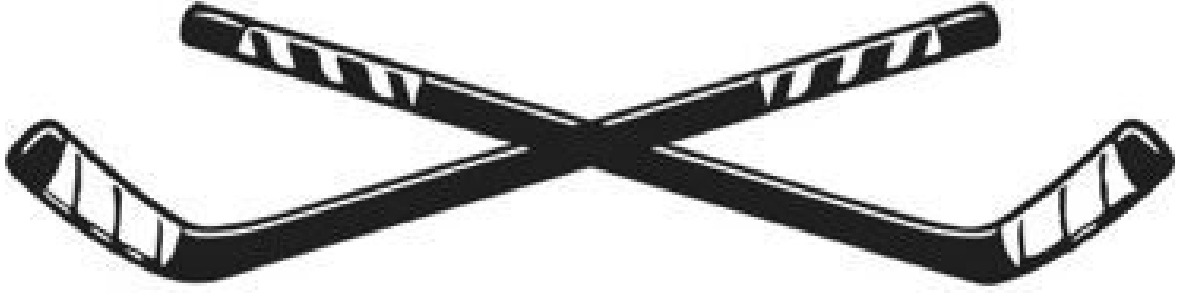
Ve eminim ona bunu söylemek Poppy'nin yapmak zorunda kaldığı en zor şeydi. Jake'i herkesten ve her şeyden daha çok seviyor. Onu asla incitmek istemez.

Ona doğru yürüyüp kanepeye oturuyorum. "Ben de öyle düşünüyorum." Yere bakıyorum. "Keşke onun yanında olabilseydim. Sen ve Poppy için de. Özür dilerim Jake."

Uzaklara bakmadan önce bir an gözlerimin içine baktı. "O zaman... şimdi onun için orada ol. Ve sakın gitme."

O haklı. Ve ben de tam olarak bunu yapacağım. Ben sabırlı bir adam değilim. En azından genelde. Ama Poppy'nin benim sabrıma ihtiyacı olduğunu öğrenmeye başlıyorum.

Yani, birinin gördüğü en sabırlı piç olmak üzereyim.

Walker

Florida'dan eve otobüs yolculuğu uzun sürüyor ve şu anda Brooks'a sadece on beş dakika uzaklıkta olduğumuz için şükrediyorum. Cuma sabahı deplasman maçları için yola çıktığımızdan beri Poppy'ye utanç verici mesaj attım ve aldığım tek cevap bir ya da iki kelimelik birkaç yanıt oldu.

Van'ın başına gelenler ve Cade Huff'ın Brooks'u terk edip rehabilitasyona gitmesi de eklenince, boktan bir hafta oldu. Bütün sezon boyunca uyuşturucu bağımlılığıyla mücadele etti ve kimse bilmiyordu. Benim dışımda, o da onu Van'da gördüğüm için.

Van aşırı doz aldı ve öldü. Bu Poppy ve Jake için çok kötü oldu. Ama ölmeseydi, Cade rehabilitasyona gider miydi diye merak edip duruyorum. Onun yerine ölebilirdi.

Hayat bazen çok çılgın.

Maçlarımızı kazandık ama herkes Cade'in yokluğunu buzda hissedebiliyordu. Takım büyük, biraz işlevsiz bir aile. Ve o olmadan, ailemiz tamamlanmış sayılmaz.

Koltuğun üzerinden camdan dışarı bakan Koç LaConte'a bakıyorum. Sanırım herkes içinde en çok o zorlanıyor. Huff'a karşı hep bir zaafı vardı. Ve bence birçok açıdan, işaretleri göremeyerek Huff'ı hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyor.

Bildiğim tek bir şey var: Takımı daha test edecek. Bu tür şeylerin gözünden kaçmayacağını açıkça belirtti.

Tekrar.

Van vefat edeli beş gün oldu. Poppy cenaze töreni planlıyor mu yoksa planlamıyor mu bilmiyorum. Tek bildiğim, her ne planlıyorsa, o sırada onun ve Jake'in yanında olmak istediğim.

Bu onu bile.

Jake geçmişi başıma kakmadığı için minnettarım. O sadece beni tekrar yanında görmekten mutlu. Ve başardığı her şeye baktığımda, kız kardeşinin neden böyle bir şey yaptığını anlıyorum.

Üç yılını ondan nefret ederek boşa gitti çünkü her şeyi onun açısından düşünemeyecek kadar aptaldım.

Geçen gece, aynı saat içinde hem onun tadına baktım hem de sikimi içine gömdüm. Sonsuza dek değişmiş bir adamım ve gelecekteki tüm ilişkilerin mahvolacağından eminim. Böyle biliyordum. Yıllardır yaptığımız şeyi yapmayı düşünüyordum. Sonra oldu.

Şimdi, onu düşünmeden duramıyorum.

Son birkaç yılını onu aklımdan umuduyla yatıp kalkarak geçirdim. Ama artık onu unutmak istemiyorum. Kimi kandırıyorum ki? İstesem bile yapamam.

Hunter kulaklıklarını boynuna geçirdikten sonra, "Sanırım Florida'dan döndüğümüz yol boyunca belki beş kelime konuşmuşsundur," diyor. "Keyifsiz görünüyorsun. Cade'le olanlar yüzünden mi?"

"Sanırım," diye mırıldandım, benimle ilgili çok daha fazla şey olduğunu biliyordum ama şu anda bunu açıklamak istemiyordum. "Ondan haber aldın mı?"

"Huff?" Başını sallıyor. "Hayır. Oradaki ilk birkaç hafta kimseyle konuşamaz."

"Berbat bir şey," .

"Evet, biliyorum." Bana küçük bir baş selamı verdi. "Ona uyuşturucu satan çocuğun aşırı dozdan öldüğünü duyduğumu biliyor musun? Bunun Huff olabileceğini düşünüp duruyorum." Yüzü soluklaştı. "Demek ki hepimiz birbirimizi sandığımız kadar iyi tanımıyoruz."

Ona Van'ı hayatımın büyük bölümünde tanıdığımı söylemedim. Ya da uyuşturucu satıcısı olmasına rağmen iyi bir kalbi olduğunu ama kaçamayacağı bir dünyaya . Hunter'ın ve diğer pek çok kişinin aksine, Van gerçekten de hayatta babasının izinden gitmekten başka bir seçeneği olmadığını düşünüyordu. Van'a daha fazla rehberlik edilseydi, şu anda ölmüş olmayacağını bilecek kadar onu tanıyordum.

Huff için endişelendiğini bildiğimden ona "İyi olacak," diyorum.

"Ya öyle değilse? Ya rehabilitasyondan çıktıktan sonra daha da kötüleşirse?"

Van'la olan arkadaşlığımı düşünüyorum - terk ettiğim ve asla arkama bakmadığım bir arkadaşlık. Zamanı geri çevirip daha iyi olamam. Ama bundan sonra daha iyi olacağıma yemin edebilirim.

"O halde, kaybedecek ne kadar çok şeyi olduğunu ona hatırlatmak için hepimiz burada olacağız," diyorum eşit bir şekilde. "Gözümüzü dört açacağız. Onunla daha iyi arkadaş olacağız."

Bana emin olmayan bir bakış attıktan sonra sonunda başını salladı. "Evet, öyle yapacağız." Bana küçük bir sırıtış attı. "Bu hafta sonu iyi iş çıkardın James. Artık bir Kurt gibi oynuyorsun."

"Teşekkürler." Çenemi aşağı eğiyorum. "Bunu takdir ediyorum."

Tam da takım beni gerçek bir takım arkadaşı ve iyi bir oyuncu olarak görmeye başlamışken, Poppy Wilson'a kendimi affettirmekle dikkatimi dağıtarak her şeyi berbat edeceğim.

Ama mükemmel bir dünyada, her şey sadece hokeyle ilgili değildir.

Ya da Poppy. İkisi de. Ve sonunda, ikisine de sahip olacağım.

Otobüs Brooks Üniversitesi'nin otoparkına yanaşıyor ve ben hızla eşyalarımı toplamaya başlıyorum.

İlk durak, Poppy'i bulmak.

Poppy

Okulun bana ödünç verdiği dizüstü bilgisayarın klavyesine öfkeyle vuruyorum. Ödevlerimi nadiren aksatırım ama bu hafta çok yorucu geçti ve okul ödevlerim ikinci plana atıldı.

Henüz karavana gidip Van'ın eşyalarını incelemedim. Ama ölüm ilanını yazdırdım ve yakılması için bir ödeme planı hazırladım. çılgınlığına çılgınlığını eklemek için, ben için büyük bir parçası içinde

Okul yılının başında seçildiğim *Fındıkkıran*. Ryann ve benim büyük rollerimiz var. Onunla birlikte oynamaktan heyecan duysam da, zaten dolu olan tabağıma bir yenisi daha eklenmiş oldu.

Ama her şey girecek. Bu da geçecek.

"Tak, tak," diyor Ryann, kapımı itiyor ve bana bakıyor. "Bir ziyaretçin var, bebeğim."

Bilgisayardan başımı kaldırıp gözlerimi kısıyorum. "Kim?"

"Uzun boylu, lezzetli Walker James." Göz kırpıyor.

"Nefis."

"Senin erkek arkadaşın yok mu?" Başımı yana eğiyorum. "Seni ve Watson Gentry'yi birbirinize çok yakın görüyorum. Ve tüm o konuşmalardan sonra ilgilenmiyordun."

"Bunun şu anda benimle bir ilgisi yok," diyor gözlerini devirerek. "Ona hemen çıkacağını söyledim."

Dikkatimi tekrar ekrana çevirerek başımı sallıyorum. "Hayır. Ona hasta olduğumu söyle. Ona ishal olduğumu ya da kustüğümü söyle. Herhangi bir şey. Sadece içeri girmesine izin verme."

"*Böyle* görünen bir adama burada olduğunu, altına sıçtığını mı söyleyeceksin?" Bana *ciddi misin der* gibi baktı. "Gerçekten mi?"

"Hayır." Sırıtiyorum. "Öylesin."

"Sen çok fazlasın," diye homurdanarak odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Tam yazmaya yeni başlamıştım ki kapım açıldı.

Kafamı kaldırıp bilgisayarımı kapattım ve Walker'a ters ters baktım. "Gerçekten mi? Neden buradasın?"

"Hasta gibi görünmüyorsun, Poppyseed." Birkaç adım ilerleyip yatağımın ucunda durdu. "Aslında, oldukça sağlıklı görünüyorsun."

"Yani, arkadaş istemediğimi anla." Omuz silkiyorum. "Seni açıkça istemediğim halde neden bulunduğum yere gelmekte ısrar ediyorsun?"

"Benden bunu istiyorsun," diyor kendinden emin bir şekilde, ruhumun derinliklerinde beni kızdırarak. "Yalan söylemek zorunda değilsin bebeğim."

Bakışlarım istemeden onun üzerinde geziniyor. Bacaklarımın arasındaki yüzünün görüntüleri beynime hücum ederken, Wolves'un eşofmanları anında içimde bir sızı oluşturuyor. Günlerdir aramızda olanları düşünmeyi reddediyorum.

Bekaretimi kardeşimin öldüğü gün kaybettiğimi boş ver. Neyim var benim? Bu aklımdaki son şey olmalıydı.

Gece. Gerçekten acınacak haldeyim.

yatakta telefonum çalıyor ve ona bakıyorum, yakma şirketi olduğunu biliyorum

"Peki, ne yapıyorsun? Bana bir dakika izin verir misin?" Ona ters bir bakış fırlattım ve koridora doğru kovaladım.

Odamdan çıktıktan sonra başparmağımı ekranda kaydırıp cevap veriyorum.

"Alo?"

"Merhaba, Bayan Wilson?" diyor nazik bir kadın sesi. "Bu o."

"Merhaba. Ben Martha. Kardeşinizin burada olduğunu söylemek için aramıştım. Alınmaya hazır." Duraklıyor. "Ve iş arkadaşımın notlarından okuduğum kadarıyla, bugün biraz ödeme yapacaksınız ve sonra size ayda yüz on dolarlık bir ödeme planı ayarladık. Bu doğru mu?"

"Evet," diyorum, yanaklarımın ısındığını hissederek. Telefonda bile ne kadar parasız olduğumdan utanıyorum. "İki yüz otuz dolarım var. Özür dilerim. Ben, uh, üniversitedeyim. Ve biriktirdiğim çok fazla param yok.

- "Kelimelerim kekeliyor.

Jake çalışarak biriktirdiği paranın bir kısmını bana vermeye çalıştı ama ben almak istemedim. Artık kendi başına olduğu için faturalarını ve yiyeceklerini ödemek için paraya ihtiyacı olacak.

"Oh, hayır. Lütfen özür dileme, sevgilim," diye beni temin ediyor. "Gerçekten, hiç sorun değil. Onu bugün almayı planlıyor musun?"

"Um, evet. Arabam yok ama eminim bir yolunu bulabilirim," diyorum ve onu nasıl getireceğimi düşünürken ayağımı yere vuruyorum. Ryann'ın arabasını kullanmama izin vereceğini biliyorum. Ondan istemekten nefret ediyorum ama bu durumda başka seçeneğim yok. "Birazdan orada olurum."

"Teşekkür . Yakında görüşürüz."

"Hoşça kal," diye mırıldanıp aramayı sonlandırıyorum.

Walker hiç vakit kaybetmeden odaya geri döner. "Giyin, Poppyseed." Pazen pijama altlarına doğru el sallıyor. "Tabii bunları giymeyeceksen."

"Nereye gidiyoruz?" Elimi kalçama koyuyorum.

"Kardeşini almak için," dedi kesin bir ifadeyle. "Ben kamyonette olacağım." "Walker... gerek yok-"

Bana doğru birkaç adım atarak ellerini kollarımın üzerine koydu. "Teklif etmiyorum. Anlatıyorum." Gözleri yüzümde geziniyor, dudaklarımda duruyor.

Bir an için vücudumdaki her hücrenin vızıldamasına neden oldu. Sonunda geri çekildi ve ellerini kollarımdan çekti. "Hazır olduğunda dışarı çık."

Sonra o gidiyor ve kalbim hafifçe çarpıyor. Yavaş yavaş ruhuma geri dönmeye çalışıyor.

Ve bu beni çok korkutuyor.

Tezgâhın arkasındaki kadın vazoyu koydu. "Ben gidip içine koyabileceğiniz bir kutu getireceğim. Hemen dönerim."

Seçtiğim vazo ellerindeki en ucuz vazoydu ama şık ve siyahtı ve sanırım Van bunu severdi - en azından öyle umuyorum.

Walker yanımda duruyor, eli gidiyor. "İyi misin?"

Hiçbir şey söylemiyorum ama başımı bir kez sallıyorum. Eli sırtımda duruyor, burada olduğunu hatırlatmak için yavaşça ileri geri hareket ediyor.

Kadın geri döner, alır ve bir kutunun içine koyar. "Her şey hazır."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Hâlâ ödeme yapmam gerekiyor. azından ilk ödemeyi."

Kaşları çatıldı. "Oh, um... fatura halledildi." "Hayır" -başımı sallıyorum- "halledilmedi."

Bilgisayara doğru yürüyüp birkaç tuşa basıyor. "Tamamı ödendi, Bayan. Wilson."

"Hadi," diyor Walker, kutuyu kaldırarak. Bir an için donup kaldım. Ve sonra kafama dank etti.

Bunu Walker yapmıştı.

Bunu yaptı ve bana söylemedi bile.

Walker

"Bunu neden yaptın?" Van'ın küllerini aldıktan sonra otoparktan çıkarken Poppy soruyor.

"Ne yapacağım?" Bunun iki yoldan birine gidebileceğini bildiğim için aptalı oynuyorum.

Birincisi, Van'ın yakılması için para ödediğim için çok kızacak. Ya da, ikincisi, bunu takdir edecek. Beş parasız olduğunu biliyorum ve kazandığı her kuruşu kardeşinin ölümü için harcayacağı düşüncesi beni çok üzdü. Bunun olmasına izin veremezdim, özellikle de bana acil durumlar için kredi kartı veren amcam varken. Ve onun için Van'ın yakılması için harcanan para cep harçlığı.

"Beni telefonda duydun, değil mi?" Yolcu tarafından kaşlarını çatı. Ben cevap veremeden başını koltuk başlığına yasladı. "Kahretsin, Walker. Neden sürekli güzel şeyler yapıyorsun?"

Ona bir göz attım. Çenesi gergin ve nefes alış veriş keskin.

"Çünkü istiyorum."

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "İstediğin için mi?" Başını sallıyor. "Peki tekrar havalanmadan önce ne kadar isteyeceksin? Ha?"

"Durur musun artık?" Arabayı sürmeye devam ediyorum. "Önemli bir şey değil." "Benim için büyük bir mesele!" diye bağırıyor. "Ne var biliyor musun? Kenara çek!"

"Ne? Hayır," diyorum, elinin kapı koluna dayandığını görünce.

"Çek. Çek" diye homurdanıyor.

"Aman Tanrım! Tam bir baş belasısın!" Kükreyerek boş bir otoparka daldım. "Sadece normal bir insan ol ve *"Teşekkürler Walker"* de ve yoluna devam et!"

Kamyonetimi parka çektiğimde kapıyı itmeye başladı ama ben uzanıp çenesini kavradım.

"Bırak da senin için güzel bir şey yapayım, Tanrı aşkına!"

"Daha önce de güzel şeyler yapmıştın Walker!" Gözleri çılgına dönmüştü ve derin nefesler çekerken göğüsleri tişörtüne doğru geriliyordu. "*Her zaman* güzel şeyler yapıyordun. Ve tahmin et ne oldu? Yine de gittin. Hayır, bekle. Beni berbat bir insan olarak gösterdin *ve sonra* da gittin."

"Ailem öldüğü için çok üzgündüm!" Havladım. "Her şeyi mahvetmek istememiştim, Poppy. Siktir!"

"Bir şeyler veriyorsun. Bana umut veriyorsun," diye fısıldıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Ve yaptığın tüm bu güzel şeyler... tekrar gittiğinde her şeyi daha da kötüleştirecek." Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Sadece bir pislik ol. O gün beni kaldırımda bıraktığında olduğun gibi kayıtsız bir pislik." Nefesini içine çekiyor, bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanırken boğazı gıcırıyor. "Bu, tekrar gittiğinde daha az acıtacaktır."

Vücudunu üzerime çekmeden önce ona ters ters bakıyorum. Elimi yanağından yukarı kaydırıp saçlarına doladıktan sonra dudaklarını kendime yaklaştırıyorum. O da beni öpüyor ve eşofmanımın üzerinden sertleşen çıkıntıya amını sürüyor.

Dudaklarımı boynuna götürdüğümde, meme uçlarının beyaz gömleğinin içinden çakıl taşı gibi çıktığını görüyorum ve sikim daha da sertleşiyor. Ellerimi kalçalarına doğru kaydırarak onu sikime doğru itiyorum ve taytının kumaşından ne kadar ateşli olduğunu hissediyorum.

Bir anda, kardeşinin küllerinin kamyonetimin arka koltuğunda olduğunu hatırladım. Ve eğer öldüğü gece şey yeterince kötü değilse, bu daha da kötü görünüyor.

Geri çekilerek ellerimi kollarına götürüyorum. "Kardeşini... gideceği yere götürmeliyiz," diyorum ve yanaklarının kızarmasını izliyorum. Üzerimden atlamaya çalışırken utanç tüm yüzünü kaplıyor.

"Seni istemediğimden değil," diye inliyorum, kollarını sıkıca kavrayıp onu kucağımda tutuyorum. "Şu anda tek istediğim sensin." Yaltaklanıyorum. "Ama bu şekilde değil. Şu anda değil."

"Tamam," diye fısıldıyor. "Anlıyorum."

Ellerimi onun vücudundan çekiyorum ve o da yolcu koltuğuna geri tırmanıp kıyafetlerini düzeltiyor.

"Onu nereye götürmek istiyorsun? Onu eve mi götüreceksin? Yoksa... aklınızda bir yer mi var?"

Gülmeden önce şok olmuş gibi görünüyor. "Ummm... Kardeşimi seviyorum. Ama hayır, benimle eve gelmeyecek." Arka koltukta onun küllerinin olduğu kutuya bakıyor. "Sadece mutlu olacağı bir yerde olmasını istiyorum." İç çekiyor. "Ama bunun nerede olacağından emin değilim."

Çocukluğumuzu düşünüyorum. "Bir fikrim var. Ama gidip Jake'i de alacağız."

Kararsız görünüyor, kutudan bana bakıyor.

"Sadece bana güven, Poppy. Bu seferlik. Tamam mı?" Yavaşça, başı aşağı yukarı sallanıyor.

"Tamam."

Poppy bana doğru dönmeden önce "Bu mükemmel," diye fısıldıyor. "Burayı hatırladığına inanamıyorum."

Bir kez başımı sallamadan önce etrafıma bakıyorum. "Tabii ki öyle. Kardeşin buranın bir gün bir restoran için mükemmel bir yer olacağından çok emindi." Küçük göleti göstererek gülüyorum. "Gölette kürekli tekneler ve insanların manzaranın tadını çıkarırken oturup yemek yiyebilecekleri büyük bir sundurma olacağını söyledi." Kalbimin sıkıştığını hissediyorum. "Adını Van'ın Yarını koymak istiyordu."

Gözleri yaşlarla doluyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Hep derdi ki, bir gün, yarınımız gerçekten sadece bir gün uzakta olacak. Ve Sunset Drive'dan çıkacağız." Etrafına bakınıyor. "Artık o yerden çıktı. Temelli olarak."

Küllerini getirdiğimiz arazi büyüdüğümüz yere sadece üç mil uzaklıkta ama Sunset Drive'dan çok farklı çünkü şehrin daha güzel bir tarafında. Bisikletlerimizle ilk kez yanından geçtiğimizde Van durdu ve buranın bir gün onun restoranı olacağını söyledi.

Kolunu Jake'e dolayarak başını onunkine yaslar. "Ne düşünüyorsun, J? Burası Van'ın ikamet etmesi için iyi bir yer mi?"

Başını kaldırıp gölete doğru baktıktan sonra elini indiriyor ve kız kardeşinin elini sıkıyor. "Bence... bu mükemmel."

Dudakları küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Ve başını sallıyor. "Ben de, J. Ben de."

Sonunda elini bırakıyor, vazoyu çimlerin üzerine koyduğu yere doğru gidiyor ve onu alıyor. Gözleri benimkileri buluyor ve onun acısını kendi acım gibi hissedebiliyorum. Ama bakışlarının ardında başka bir şey de görüyorum. Ne olduğunu çıkaramadığım bir şey. Umut belki? Ya da rahatlama.

Büyük ağaca doğru birkaç adım atarak diz çöküyor ve küllerini serpmeye başlıyor.

"Umarım yukarıda, o restoranı işletiyorsundur. Tıpkı her zaman istediğin gibi," diye fısıldar. "Sen bir ezik değilsin Van. Sen benim ailemsin. Kardeşimsin. Ve seni seviyorum." Burnunu çekiyor. "Çok seviyorum."

Yanına gidip diz ve elimi vazoya koyuyorum. "Keşke her şey farklı olsaydı. Keşke şu anda burada olsaydın, burada bir restoran açsaydın." Gözlerimi siliyorum. "Seni seviyorum dostum. Annemlere benden selam söyle."

Jake yanımızdaki çimenlere oturdu. "Keşke dairemi görebilseydin. Sanırım hoşuna giderdi," diyor sesi alçalmadan önce usulca. "Söz P ile ilgilenmesini sağlayacağım." Hafifçe kekelemeden önce duraksıyor, "Seni özlüyorum Van. Seni seviyorum."

Poppy'ye bakıyorum ama o vazoya bakıyor. Göğsü daha hızlı inip kalkıyor ve gözlerinde biriken yaşları görüyorum. Bugün burada olmak bir hediye. Ve bunu yapmama izin verdiği için çok minnettarım.

Poppy

Walker arabayı garaj yoluna çekti, ben de kemerimi çözdüm. Van'ın küllerini serptikten sonra Jake'i yemeğe çıkardık ve her şey normal görünüyordu. Neredeyse. Sadece Briar ve Van olmadan aynı değildi. Ve yemekte, Briar'ın gerçekten aynı olmadığını öğrendim. Amcası ve karısının onu ikna ettiği gibi bir kalıba sokulmuş. Bu beni üzdü çünkü onu olduğu gibi seviyordum.

Gergin bir şekilde dudağımı çiğniyorum. "Teşekkür ederim, Walker." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp ona bakıyorum. "Van'ın yakılma masraflarını karşıladığın ve onu toprağa vermek için mükemmel bir yer bulduğun için." Duraklıyorum. "Ve bugünü biraz daha kolaylaştırdığın için. Özellikle de Jake için."

"Poppy, ben... ben olsam kaçırmazdım." Yavaşça başını sallıyor. "Kafamı kışımından çıkarıp burada kurban olmadığımı anlamam bu kadar uzun sürdüğü özür dilerim. Sanırım sadece birine kızmaya ihtiyacım vardı ve bu iş size kaldı." Yutkundu. "Jake'in söylediği şey - sana göz kulak olacağımdan emin olacağından? Haklı. Çünkü bakacağım." Yere bakıyor. "Hiç durmamalıydım."

"Benimle ilgilenmek senin işin değil Walker." Omuz silkiyorum. "Hiçbir zaman senin işin olmadı. Benim işim."

"Altı yaşındayken tanıştığımız o ilk gün benim işim oldu ve morluklarını ve dudağındaki kesiği gördüğümde babanın sana zarar verdiğini anladım." "O anda istediğim tek işin seni güvende tutmak olduğunu anladım." Tekrar yukarı bakıyor, yüzü gergin. "Ve sonra başarısız oldum. Ama bunu bir daha yapmayacağım. Söz veriyorum. Neye ihtiyacın olursa bana söyle. Lütfen, Poppy. Bunu düzeltmek istiyorum. Tekrar en iyi arkadaşın olmak ve bana ihtiyacın olduğunda yanında olmak istiyorum."

Elini uzatıp başparmağını yanağımda gezdirdiğinde nefesimi içime çekiyorum. Şu anda ona teslim olmak çok kolay olurdu. Tek yapmak istediğim bu. Ama hâlâ kardeşimi kaybetmenin yasını tuttuğumu biliyorum ve Walker'la harika bir gün geçirmiş olsam da bu aramızdaki her şeyin yolunda olduğu anlamına gelmiyor çünkü değil.

"Olan biten her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var. Van'la. Bizimle birlikte. Her şeyimizle," . "Şu anda kafam pek yerinde değil."

"Anlıyorum," diyor, derin sesi kamyon kabini boyunca uzanıyor, göğsümü titretiyor. "Ama ben yine de buralarda olacağım. Bana ihtiyacın olursa, asla uzakta olmayacağım. Tamam mı?"

Lise birinci sınıfa geri döndüm. Artık yeni bir okulda olduğumuz için ilk kez farklı sınıflardaydık.

Okula yürürken bana baktı ve neredeyse aynı sözleri söyledi.

"Bana ihtiyacın olursa, çok uzakta olmayacağım."

"Tamam," diye fısıldıyorum, başımı yavaşça sallayarak. "Sonra görüşürüz." Kapının koluna uzanıp gülümsüyorum. "Tekrar teşekkürler Walker. İyi geceler."

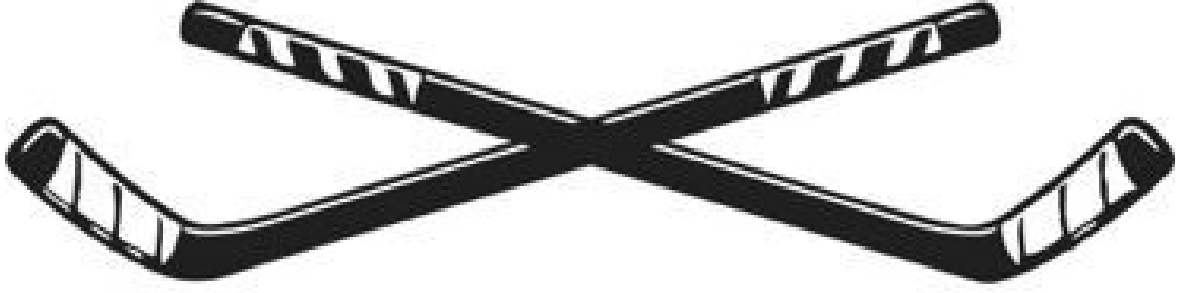
Gözleri hüznülenir ve elini kaldırır. "İyi geceler, Poppy. Bana ihtiyacın olursa... beni nerede bulacağını biliyorsun."

Kapıyı iterek açıyorum, kamyonetinden iniyorum ve içeri giriyorum.

Zihnim yardım edemiyor ama merak ediyorum.

Söylediklerinde ciddi mi?

Eğer , bu bizi nereye götürür?

Poppy

Kalabalığın arasına **dalıp** yüzlerce gülümseyen yüz görüyorum. Noel yaklaşıyor ve pek çok anne bu gece çocuklarını tatil ruhuna girmeleri için getirmiş. Sanırım *Fındıkkıran* bunu yapacak.

Brooks benim çocukluğumdan beri *Fındıkkıran*'ı sahneliyor. Ve bu mekandaki bu özel gösteri benim için her zaman özel olmuştur. Çünkü ilk kez sahnede canlı izlediğim zamanı hatırlıyorum. Altıncı sınıftaydım ve sınıfımız bir okul gezisine çıkmıştı. Çocukların çoğunun ailesi onlara atıştırmalık almaları için para göndermişti. Benim hiç param yoktu ama Walker bizim sokağın bir üst sokağında yaşayan yaşlı bir kadına yardım ediyordu. Çimleri biçmesi ve bahçesini temiz tutması için ona para ödüyordu. Paranın çoğunu hokey ihtiyaçları için kullanıyordu. Ama orada burada da biraz biriktiriyordu.

Okul gezisi isteğe bağlıydı. Walker benimle gelirken Van hayır dedi ve geziye katılmadı.

Walker'ın bana hemen döneceğini söylediğini ve patlamış mısır, içecek ve şekerle döndüğünü hatırlıyorum. Yemin ederim ki getirdiği tüm parayı benim için harcamıştı. O gösteriye gitmemiş olsaydım, onun da gitmeyeceğini biliyordum.

Fındıkkıran'ın duygusal olması bile gerekmiyor. Ama sahnedeki dansçıları izledim ve mümkün olan her duyguyu hissettim. Yeteneklerine ve seyirciyi nasıl yakaladıklarına hayran kaldım.

O anda, sadece yerel halkın gelip izleyeceği bir performans ya da Broadway'de olsa bile bir gün sahnede olmak istediğimi biliyordum. Diğer küçük kızların izleyip kendi kendilerine düşünebilecekleri kadar iyi olmak istiyordum... *Bir gün ben de bunu yapmak istiyorum.*

Fındıkkıran'ı ilk izlediğimde hissettiğim şey tam olarak buydu. Yüzümdeki duyguyu gördüğünde o da hemen yanımdaydı ve elimi tutuyordu.

Ondan sonra her yıl beni götürmek için para biriktirdi. En son birinci sınıfta, o gitmeden önce götürmüştü.

"Senin için bir sürprizim var, bebeğim." Ryann'ın sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve döndüğümde onu en güzel çiçeklerden oluşan kocaman bir buket tutarken buluyorum.

Yavaşça aldım ve kaşlarımı çattım. "Bunları benim için mi aldın? Ya da ..."

"Watson onları daha yeni getirdi." Omuz silkiyor. "Gizli bir hayranın olduğunu söyledi. Bana kim olduğunu söylemedi." Göz kırıyor. "Çayı dök, bebeğim. Çok susadım."

Ona en şaşkın bakışımı atıyorum. "Bunların kimden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bir kilim gibi yalan söylüyorsun," diye fısıldıyor başını sallayarak. "Öğreneceğim. Her zaman bulurum."

Sonunda kasıla kasıla uzaklaşmadan önce yüzümü asmıyorum. Sonra bir kart bulana kadar çiçeklerin değiştiriyorum.

Fındıkkıran'ı ilk izlediğim zamanı hatırlıyorum. Nedense bu sefer daha çok seveceğimi düşünüyorum. Seni dans ederken izlemek her zaman en sevdiğim şey olmuştur.

-W

Not: İyi şanslar, Poppyseed.

Kalbim sanki koşu bandında koşuyormuşum ya da çılgın bir kardiyo egzersizi yapıyormuşum gibi daha hızlı ve daha hızlı atmadan önce sıkışıyor.

Walker burada. Yani... burada. Beni izlemek için.

Evet, bağış gecesindeydi ama bu farklıydı. O da sahne alıyordu. Ve ben de Cade ile aptalca bir numara yapıyordum. Bu geceki performans beni zorluyor. Beni zorluyor. Ayrıca çok fazla koreografi var.

Ama en önemlisi, eskiden buraya birlikte gelirdik, o ve ben. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor.

Her şeyi edebilirim. O da orada, kalabalığın içinde beni izliyor olacak.

Tekrar kalabalığa bakarken, nerede oturduğunu merak ediyorum. Beni göremeyeceğini biliyorum çünkü sahnenin karanlık kanadında saklanıyorum. Ve ben

Önceden bu kadar gergin değildim... Şimdi eminim ki öyleyim.
Burada yüzlerce insan var. Ama gerçekten... önemli olan tek kişi o.

Walker

Şu anda nasıl hayatta kaldığımdan emin değilim. Yemin ederim tüm performans boyunca zorlukla nefes aldım. Gözlerim Poppy'ye ve onun bedeninin ve ruhunun sahnede nasıl zarifçe hareket ettiğine sabitlenmişti.

Dans ettiğinde, genellikle yüzünde yaşayan acı kaybolur ve gözlerindeki sertlik eriyip gider. Geride bir melek kalır; sahnede olmak için doğmuş bir melek.

Jake bana hafifçe dirsek atarak, "Kız kardeşime bakıyorsun," diyor.

"değil," diye itiraf ediyorum, tam havaya sıçrayıp tekrar ayaklarının üzerine inmeden önce bacaklarını uzatırken.

"Biliyorum," diye fısıldıyor ve eliyle kolumu okşuyor.

Jake bu gece çok şık giyinmiş. Onu aldığımda geldiği için çok heyecanlıydı. Onu smokin içinde, aptal gibi gülümserken buldum.

Kız kardeşi onun en büyük amigosu olabilir, ama o kız kardeşinin amigosu.

"Dans ederken üzgün görünmüyor," diyor yavaşça ve düşünceli bir şekilde. "Sen etraftayken de aynı bakışa sahipti."

Öyle demek istemediğini biliyorum ama sözleri beni derinden yaraladı. Uzun bir süre boyunca bana güvendiğini bilmekMuhtemelen dünyadaki herhangi birine güvendiğinden daha fazla. Bana gülümserdi. Yani... gerçekten gülümserdi. Bazen insanlara verdiği zoraki gülümseme gibi değil.

Şimdi gözlerimin içine zar zor bakıyor. Ve ben yokken başına gelebilecek tüm kötü şeyleri düşünmeden edemiyorum. Bilemezdim çünkü orada değildim. Nelere katlanmak zorunda kaldığı hakkında hiçbir fikrim yok ve bu düşünce bile beni hasta ediyor.

Gösteri sona eriyor ve onun adını söyleyip selam verdiklerinde ayağa kalkıp ellerimi çırparak yüksek sesle tezahürat yapıyorum. Jake parmaklarını ağzına götürüyor ve yüksek sesle ıslık çalıyor.

"Bunu nasıl yapacağımı hala çözemedim!" Ona gülerek söyledim. "Öğrenmek için çok uğraştım."

"Ne diyebilirim ki? Ben adamım," diye ellerini çırparak karşılık veriyor.

Herkes sahneden inmeye başladığında, Watson Gentry bana doğru yöneldi.

"Ryann çiçekleri senin kıza teslim etti, dostum." Yumruğunu havaya kaldırıp benimkine vuruyor. "İkinizin arasındaki bu şey ne zamandır devam ediyor?"

"Çocukluklarından beri," diyor Jake, benim yerime cevap vererek. "Kız kardeşime çok aşık."

Watson elini Jake'e uzatmadan önce güler. "Karımdan senin hakkında çok şey duydum, dostum. Sonunda seninle tanışmak güzel."

"Karın mı?" Ağzım açık bir şekilde söylüyorum. "Sen ve Ryann evli misiniz?"

"Biliyorsun," diyor sırtarak.

Jake gözlerini kısarak öne doğru bir adım attı. "Eğer ona zarar verirsen, ben de sana zarar vermek zorunda kalırım," diyerek Watson'a sert bir bakış fırlattı. "Ryann en iyisidir."

"Öyle." Watson başını sallar. "Ona asla zarar vermeyeceğim.

Sana söz veriyorum." "Ama eğer yaparsan-" Jake başlar ve Watson omzunu sıvazlar.

"Eğer yaparsam, beni anlamsızca dövmen için sana izin veriyorum."

Bu cevaptan tatmin olmuş görünen Jake sonunda Watson'ın elini sıkar. "Gezegendeki en güzel kızla evlendiğin için tebrikler."

"Teşekkürler, dostum." Watson gülümser. "Bunu takdir ediyorum." Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Sen ve Poppy Wilson." Gülüyor. "Ben de Ry'la işimin zor olduğunu sanıyordum. Poppy... adamım, o beni biraz korkutuyor. Yalan söyleyemem."

"Evet." Gülüyorum. "O... o sert biri." Jake'e bakıyorum. "Ona iyi iş çıkardığını söylemek istediğini söylememiş miydin? Eve başka bir araç bulmadan önce gidip onu alalım."

Jake başını eğerek bana sert bir bakış attı. "Ona iyi iş çıkardığını söylemek isteyen sensin."

Omuz silkiyorum. "Evet. Tamam. Bu adil." Elimi Watson'a doğru kaldırarak çenemi yukarı kaldırıyorum. "Antrenmanda görüşürüz, koca adam."

"Görüşürüz. İyi şanslar." Kıkırdıyor. "Ryann ve Poppy gibi kadınlarla buna ihtiyacın olacak."

Bu hafif kalır.

Poppy

Bir genç kızın ilk randevusuna çıkarken hissettiklerini hayal ediyorum. Erkek onu aldığı anda, kız giyinip kuşandığında ve utangaç hissettiğinde. Walker'ı böyle giyinmiş görmek, bana çiçek verdiğini ve performansımı izlediğini bilmek böyle hissettiriyor.

"İyi işti, Poppy," diyor Jake, kollarını bana dolayarak. "Uyuyakalmadım bile."

Bir kahkaha patlattım ve beni bıraktığında başımı salladım. "Ummm... teşekkürler, sanırım?"

"Ne?" Omuz silkiyor. "Bu uzun bir gösteri."

Bakışlarım Walker'ı buluyor ve o da bana bakıp gülümsüyor. Gözlerine kadar ulaşan bir gülümseme, ki bu onda çok sık gördüğüm bir şey değil.

"Harikaydın," diyor derin sesi, elini ensesinde gezdirip endişeyle kıpırdanmadan önce usulca. "Ve sen... muhteşem görünüyorsun."

Walker'ı hayatım boyunca tanıdım. Gergin bir adam değildir. Çocukken bile kendinden emin, soğukkanlı ve akli başındaydı. Ama şu anda gergin.

Yanakları kırmızı mı?

"Bonnie... kız arkadaşım ve annesi beni geldiler," diyor Jake ve içeri girip bana bir kez daha sarılıyor. "Seni seviyorum, Poppy."

"Ben de seni seviyorum, J." O geri adım atıp uzaklaşmadan önce bir kolumla onu sıkıyorum, diğer kolumla çiçekleri tutuyorum.

Ve şimdi, sadece Walker ve ben varız. Ve aramızdaki bu çekim gücü bana çılgınca şeyler yaptırıyor. Ölü kardeşimi teşhis ettikten bir saat sonra bekaretimi kaybetmek gibi şeyler. Ya da arka koltuğunda küller uçuşan kamyonetinde onunla sevişmek gibi.

Dudaklarımız birbirine ne olacağını kontrol edemem.

Nedense sessizlik çok fazla geliyor ve son zamanlarda bu adamla yaptığım tartışmalı şeylere gülmekten kendimi alamıyorum.

"Özür dilerim." Garip bir kıkırdamayı susturmak için elimi ağzıma götürdüm. "Geldiğiniz için teşekkürler. Çiçekler için de." Duraksıyorum, buketi hafifçe kaldırıyorum. "Çok güzeller."

"Bir değil. Bunu kaçırmazdım," diye homurdanıyor Walker, ifadesi ciddileşiyor. "Seni dans ederken izlemeyi özledim."

"Seni hokey oynarken izlemeyi özledim," diyorum usulca, aramızdaki gerilimin arttığını hissederek. Nefesimi içime çekiyorum ama yine de boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Etrafımızda hareket eden ve kendi aralarında konuşan insanlarla birlikte orada duruyoruz. Yine de sadece biz ve arka plandaki bir sürü gürültü varmış gibi görünüyor. Yanağımdaki bir tutam saçı fırçalayarak elini yavaşça geri çekiyor.

"Seni eve bırakabilir miyim?"

Karnımda kelekler uçuşuyor, binlercesi, hepsi de kudurmuş gibi. Eğer şimdi onunla gidersem, daha otoparktan çıkmadan bu elbiseyi yırtmış olacağım.

Ona sempatik bir gülümseme vererek burnumu kırıştırıyorum. "Kusura bakmayın. Ama aslında bundan sonra diğer dansçılardan bazılarıyla planlarım var." Bir nefes alıyorum. "Geldiğiniz için teşekkürler. Jake'i getirdiğin için de." Gözlerimi kısıyorum. "Ama bu gece bunun içinde dans edeceğimi nereden biliyordun?"

Bana sinsî bir gülümseme veriyor ve omuz silkiyor. "Kaynaklarımı açıklayamam, Poppyseed." Eğiliyor, kollarını bana doluyor ve beni sıkıyor. "Bu gece iyi eğlenceler. Dikkatli ol." Başımın tepesini öperek saçlarıma doğru mırıldanıyor: "Seninle gurur duyuyorum. Çok iyiydin."

Beni bıraktığında, bedenim hemen onu özleyiyor. Ve burada, olduğum yere yapışmış bir şekilde duruyorum, kendimi tekrar kollarına atılmamak için zorluyorum.

Bu gece gömleği ve pantolonuyla çok iyi görünüyor. Ve daha da güzel kokuyor.

Ev gibi kokuyor. Ve bunu daha önce hiç gerçek bir evi olmamış biri söylüyor.

"Teşekkür ederim." El sallıyorum. "İyi geceler." "Sana da, P."

Dönüp çıkışa doğru yöneldiğinde, peşinden gidip kamyonetine binmemek için kendimi zor tutuyorum.

Walker

Yatakhaneye girdiğimde Nixon sırtarak, "Şu haline bak, giyini kuşanmışsın," diyor. "Ateşli bir randevu falan mı?"

" gibi bir şey," diye mırıldanıyorum, etrafıma bakarak. "Elias nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen Lainey ile dışarıdadır. Ya da Lorna. Adı her neyse."

"Lana," diyorum.

İşaret ediyor. "Evet, işte o. Adam şimdiden ona aşık." Xbox'ın kumandasını kaldırıyor. "Ne dersin James? Oyuna var mısın?"

"Bunu biliyorsun." Odama doğru yöneldim. "Hemen üstümü değiştirmeliyim."

Gösteri bittikten sonra beynimi boşaltmak için bir süre arabayla dolaştım. İşe yaramadı tabii ki. Şimdi sadece sonunda uykuya dalabilmeyi ve Poppy'yi düşünmeyi bırakabilmeyi umuyorum.

Şifonyerime doğru yürürken gri Wolves eşofman altımı ve beyaz tişörtümü çıkarıp Poppy'nin gösterisinde giydiğim cehennem gibi kıyafetlerimi değiştiriyorum. Yalan söylemeyeceğim. Keşke şu anda onunla takılıyor olsaydım. Kiminle ve nerede takıldığını öğrenip oraya gitmeyi çok istiyordum. Şu anda dışarıda partide olduğu düşüncesi - belki de başka erkeklerle - bu beni kızdırıyor. Ama bu aynı zamanda kardeşi öldüğünden beri dışarı çıkıp eğlendiği ilk anlardan biri ve bunu ondan almak isteyeceğim son şey. Sanırım onun yerine Nixon'la video oyunları oynayacağız.

Üzerimi değiştirmeyi bitirdiğimde telefonum çalıyor ve ekranımda Gentry'nin adını görüyorum.

Beyefendi: , dostum? Yarını görüyorum ama sen ortalıkta yoksun.

Sanırım aramızda bir şey yok. Bana diğer dansçılarla planları olduğunu söyledi. Sahnede taytla dans etmeni kaçırmış olmalıyım.

Beyefendi: İnan bana, eğer tayt giyiyor olsaydım... onu kaçırmak olmazdı.

Patlıcan emojisine kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum.

Beyefendi: Karımla birlikteyim. Club 83'teyiz ve size söylüyorum, mülkünüze işlemeyi ve onu kendi mülkleri olarak işletmeyi planlayan bir sürü adam var.

Bu benim kanımı kaynatıyor.

Ben: Ne demek istiyorsun? Kim o?

Beyefendi: Asıl soru, kim değil? Bu gece burada bir sürü futbolcu, beyzbolcu ve hatta birkaç basketbolcu var. Küçük dansçına çok fazla ilgi var, dostum.

Centilmen: Oh, ve o da sarhoş. İşte bu kadar. Ben:

On dakika içinde orada ol.

Beyefendi: Evet. Ben de öyle düşünmüştüm.

Üzerime Wolves hokey kapüşonumu geçirerek odamdan aceleyle çıktım. "Üzgünüm, B. Bir arkadaşımı kontrol etmek için Club 83'e gitmem gerekiyor."

Kapıyı çekip açıyorum ve o da koltuktan fırlayıp arkamdan saldırıyor. "Bil bakalım ne oldu. Ben de gidiyorum." Cep telefonunu cebine sokuyor. "Merak etme, eve bırakacak bir araç bulacağım, böylece sen de bu ... arkadaşsa."

Dışarı çıkıp kamyonetime doğru yürüdüm. Çünkü kız arkadaşımın bir grup azgın üniversiteli erkek varken sarhoş olması fikri bana pek uymuyor.

Hiç de .

Watson yalan söylemiyordu. Bayağı sarhoşmuş.

Ve bu sadece odanın diğer ucundan, gözleri kapalı müzik eşliğinde sallanışını izlerken yaptığım gözlem. Gerçi erkeklerle birlikte değil, etrafı diğer piliçlerle çevrili. Ama hareketleri, vücudunu sallaması, sarhoş olduğunu açıkça belli ediyor.

Aklı başında olmasa bile hala çok güzel. Dudaklarında her zaman hafif bir çatıklık vardır, ama şu anda... o yok. Ve dudaklarının köşeleri yukarı kalkık. Ya mutlu ya da içkinin etkisini biraz fazla hissediyor. Her iki durumda da yanakları kıpkırmızı ve saçları artık düzgün bir topuz değil, omuzlarının üzerinden akıyor, sallanırken her yöne uçuşuyor.

Onu izlemeye devam ederek biramı yudumluyorum. Bu onun gecesı. İlk kez izlediğimizden beri *Fındıkırın* onun için her şey demektir. Ve şimdi, Brooks bölgesindeki tüm insanlar için gösteri yapıyordu. Ve eğleniyor. Bu yüzden, zavallı bir orospu çocuğı ona yaklaşıana kadar, burada kıcımın üstüne oturup onun güzelliğini izleyeceğim.

Gentry benimkinin yanındaki tabureye oturarak, "Senin yaşlı kadına asıldığını söylediğim sırada ortaya çıkacağını tahmin etmiştim," dedi. "Ayrıca, ona yaklaşık on beş dakika veriyorum, sonra bağırsaklarını kusuyor olacak."

"Ne kadar içti?" Ona kaşlarını çatıyorum. "Ve neden ona izin verdin?"

"Şey, bir bakalım... o benim sorumluluğumda değil. Ve, oh evet, ben Sakin olmasını önerdim, o da bana defolup bir kanepeyi becermemi söyledi. Ben de... öylece çekip gittim."

"Oldukça baharatlı," diye mırıldanıyorum, ona bakarak. "Sanırım bir süre daha eğlenmesine izin vereceğim. Zor birkaç hafta geçirdi."

Birasını dudaklarına götürerek bir yudum alır. "Evet. Huff'ın ölen torbacısının kardeşı olduğunu duydum. Bu gerçekten berbat, dostum."

Dikkatimi tekrar Poppy'ye çevirerek iç geçiriyorum. "Öyle. Ama şu anda mutlu görünüyor." Yutkunuyorum. "Geceyi kısa kesmek istemiyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, Gentry... çok sık mutlu olamıyor. Gülümsemesine bayılıyorum."

Şişesini benimkine vurmadañ önce bir süre sessiz kaldı. "Ryann insanlara kibarlık olsun diye gülümsüyor ama bu gerçek bir mutluluk gülümsemesi değıl. Onu gerçekten gülümserken gördüğümde, dünyadaki diğery her şeyin hiçbir önemi kalmıyor." Elini omzuma koydu. "Onun daha çok gülümsemesini sağla, dostum. Gülümsemesinin sebebi ol."

Brooks'un en iyi basketbol oyuncularından Victor Jacobs ona yaklaşmadan hemen önce, "İnan bana, deniyorum," diye mırıldanıyorum.

Dudaklarını kulağına yaklaştırıp konuşmaya başladığı anda gözleri fal taşı gibi açılıyor ve onu dik dik süzüyor. Taburemden kalkarken, Watson'ın bir şeyler mırıldanmadan önce belli belirsiz güldüğünü duyuyorum. Ona ne dediğini sormak için durmuyorum çünkü kızım sarhoş. Ve bana kalırsa, o şerefsiz geri çekilebilir.

"Hayır, teşekkürler," diye bağırdığını duyuyorum müziğın içinden. "Burada arkadaşlarımla birlikteyim." ", güzelim. Bir içki." Ona en iyi sırtışını veriyor ve biraz daha yaklaşıyor. "Ve ondan sonra benimle takılmak istemezsen... giderim yalnızsın."

"Um..." Gergin görünüyor ama birkaç uzun göz kırpmıyor, içtiğı şeyin etkilerini açıkça hissediyor.

"Bu gece için yeterince içti, teşekkürler," diye homurdanıyorum, aralarına girip kolumu beline doluyorum. "Hadi seni eve götürelim, bebeğim."

Avuç içini göğsüme vurmadañ önce homurdanıyor. "Walker lanet olası James. Kanlı canlı." Daha sert gülüyor, gözlerinin kenarlarında yaşlar birikiyor. "Her zaman günü kurtarmak için buradayım!"

Victor ona yukarıdan aşağıya bakarken gözleri büyür. "Evet. O, uh... tamamen senin."

Adam yürüyüp -hayır, koşarak- uzaklaştığında, kadın bir kahkaha daha atıyor. "Bak, arkadaşımı korkutup kaçırdın!" Dudağını dışarı çıkartıyor. "Büyük, korkutucu Walker James." Parmağını karnıma sokuyor, neredeyse bebek sesiyle konuşuyor. "Kimse seni kızdırmak istemez, koca adam."

"Güzel," . "Çok sevindim." Kolumu ona dolayarak yüzünü bana doğru çeviriyorum. "Seni eve götürüyorum. Sarhoşsun ve bunu atlatman için uyumalısın."

"Çooooook patronumsu," diye fısıldıyor, şimdi parmağını dudaklarıma dokunduruyor. "Yine de çok tatlı. Benim küçük huysuz tatlı turtam."

Parmak uçlarında duruyor, yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Beni ... eve mi götüreceksin? Bilirsin işte, eve. Göz kırp, göz kırp." Göz kırpmaya çalışıyor ama bunun yerine iki gözünü de kırpmadan önce bir gözünü kısıyor.

Birden kaşlarını çattı. "O kadar da iyi hissetmiyorum." Etrafına bakar. "Whooooa, oda dönüyor."

Onu kollarıma alıp kalabalığın arasından ilerliyorum. Bu gece onun için iyi bir gece oldu. İhtiyacı olan son şey, insanların onu Club 83'ün her yerine kusarken videoya çekip sosyal medyada yayınlamaları falan.

Barda Ryann'ı bacaklarının arasına almış olan Watson'ın yanından geçerken elini kaldırıp el sallıyor, aynı anda Ryann'ın gözleri Poppy'yi buluyor ve o da irkiliyor.

"İyi olacak," diye onu temin ediyorum, o daha bir şey söyleyemeden. "Hepinize iyi geceler."

Kapıyı iterek kamyonetime gidiyorum ve onu yavaşça yolcu tarafına oturtuyorum. Koltuğa oturur oturmaz emniyet kemerini göğsünün üzerinden geçirip yerine oturtuyorum. Başı öne doğru sarkıyor ve güzel, gür, kirli sarı saçları yüzüne dökülüyor.

Yavaşça saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum ve başımı yaklaşıtıyorum. "Hadi seni eve götürelim, Poppyseed."

Geri çekilmeme fırsat vermeden eli ön kolumu kavradı. "Sarhoş oldum çünkü sürekli seni aramak istiyordum." Hıçkırıyor. "Düşündüm ki... *Hayatımın bir gecesinde Walker James'i düşünmeyecek kadar içmem gerekiyor.*" Kaşları birbirine çarpıyor ve sarhoşluk sersemliğiyle gülmekle ağlamak arasında bir yerde duruyor. "Tek yaptığım seni düşünmek. Ve yoruldum. Bundan yoruldum. O yüzden lütfen beynimden çıkarsan ve ben de hayatıma geri dönebilirim harika olur," diye mırıldanıyor ve başını ileri geri sallıyor.

"Poppy, şu anda buradayım çünkü senin ve istismar edilmene dayanamıyorum." Yüzünü okşadım. "Ayrıca yıllardır her sabah, bugünün sonsuza dek senin olacak adamla tanışacağın gün olacağından endişelenerek uyandım. Ve hâlâ durum farklı değil." Onun tatlı tarçın kokusunu içime çekmeden önce yutkunuyorum. "Gitmene izin vermeye hazır değilim." Bir kahkaha. "Ne diyorum lan ben? *Asla* hazır olmayacağım."

Kan çanağına dönmüş gözleri bana bakıyor. "Polis memurlarına gerçeği söylemediğim için özür dilerim." Dudakları titriyor. "İyi bir arkadaş olamadım."

Sanırım bu sözler uzun zamandır duymayı beklediğim şeylerdi. Ama artık bunların bir önemi yok çünkü haftalar önce fark ettim ki en başından beri kızmaya hiç hakkım yoktu. En azından gerçekten.

Dudaklarımı alnına bastırarak sıcak tenini öpüyorum. "Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Seni terk ettiğim için üzgünüm. *Hepinizi.*"

Geri çekilip başını koltuk başlığına dayamadan önce sessiz kalıyor. "Walker... Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Bir anda kemerini çözüp koltuktan kayıyor ve park yerine kusuyor. Saçlarını geriye doğru çekip bileğindeki lastiği buluyorum ve sırtını ovmadan önce bağlıyorum.

Tekrar kusarken "Geçecek," diye mırıldandım.

"Daha önce hiç bu kadar içmemiştim," diye mırıldanıyor, hâlâ kendinden geçmiş bir halde. "Bir daha da asla içmek istemiyorum."

Midesi bulanmayı bıraktığında gözlerindeki yaşları siliyorum, da makyajının akmasına ve siyah çizgiler oluşmasına neden oluyor. Normalde makyaj bile yapmaz ama bu geceki performansına bakılırsa makyaj yapmış.

"Beni bunu yaparken gördüğünüz için çok utandım," diye inliyor. "Gerçekten şu anda ölmek istiyorum."

"Bu gecedен önce seni çok daha fazla kusarken gördüm." Kıkırdıyorum. "Çocukken grip olduğun zamanları unutuyorsun."

"Benimle olmak için hep okuldan evde kalırdın," diye fısıldıyor. "Ve mucizevi bir şekilde hiç hastalanmazdın."

"Güçlü bir bağışıklık sistemi, bebeğim." Elini onu kamyonete geri yönlendirmeden önce göz kırpmıyorum. "Seni eve bırakayım da biraz uyu."

İtiraz etmek yerine kamyona tırmanıyor ve tekrar gözlerini kapatıyor.

Poppy

ve hemen kafatasımın derinliklerinde başımı zor kaldırdığım bir çarpıntıyla karşılaştım. Ya mide bulantısı? Oh ... lanet olası mide bulantısı.

Bir daha asla içmeyeceğim.

Hatırladığım son şey Walker ile Kulüp 83'ten ayrıldığımdaydı. Oraya nasıl gittiğini gerçekten bilmiyorum ama orada olduğunu biliyorum.

Bağırsaklarımı kustuğum onun saçlarımı bağlayıp sırtımı ovduğu anılar zihnime geri dönüyor. Çok tatlıydı. Ama hala çok utanıyorum. Çocukken beni kusarken görmesi bir şey. Birlikte olduğumuzu ve midemdekileri otoparka sıçratırken beni gördüğünü bilmek başka bir şey.

Öldür beni şimdi.

Hafifçe döndüğümde, komodininin üzerinde iki hap ve yanlarında Coca-Cola'ya benzeyen bir bardakla birlikte notu görüyorum.

Erken saatte antrenmanım vardı ve odun kesme sesinden anladığım kadarıyla çok iyi uyuyordun, bu yüzden seni uyandırmak istemedim. Tylenol al ve kola iç. Yardımı olur, yemin ederim.

-W

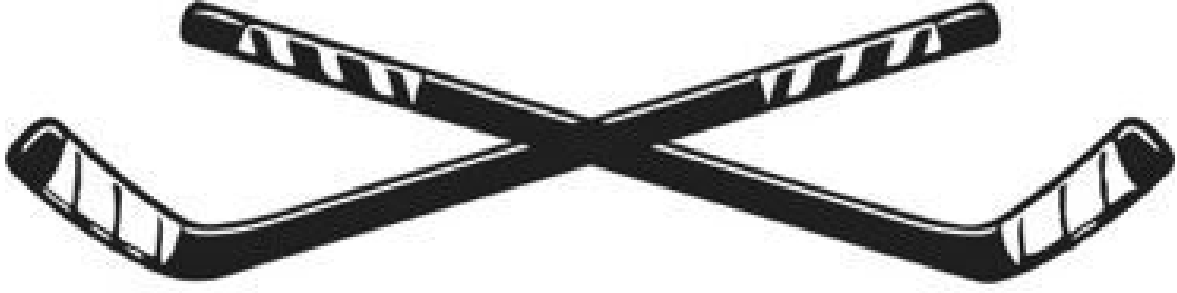
Not: Uyurken hala salyaların akıyor.

Hemen ağzımı siliyorum ama başım şu anda utanamayacağım kadar çok ağrıyor. Hayatıma yeni giren biri olsaydı muhtemelen daha çok umursardım. Ama mesele şu ki, o ve ben her şeyi birlikte yaşadık. O her şeyi gördü. Yeterince utanç verici.

Hapları ağzıma atıp, dünyanın en düz Coca-Cola bardağıyla birlikte yutuyorum. Ve yavaşça yataktan kayarak duşa doğru ilerliyorum.

Dün gece Walker ve beni nerede bıraktı hiçbir fikrim yok. Ama bildiğim bir şey var: Onu tekrar görmeyi düşündüğümde... kalbim biraz hızlı atıyor ve göğsüm ısınıyor.

Ona her şeyimi verebilecek durumda olmadığımı biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, verecek fazla bir şeyim de yok. Ama ondan uzak durmak imkansız. Çünkü tıpkı çocukluğumuzda olduğu gibi... her zaman birbirimize giden bir yol bulduk. Bunun değişip değişmeyeceğinden emin değilim.

Poppy

"Çıkmamın sorun olmayacağından emin misin?" Mandy, iş arkadaşım, alt dudağını çiğneyerek söylüyor. "Buraya daha birkaç hafta önce başladım ve tuhaf biri gibi görünmek istemiyorum."

Yine de , vardiyaandan bir saat erken çıkmak istiyorsun.

Ama neden umurumda olsun ki? Burası ölü bir yer. Ayrıca, yalnız olmayı seviyorum. Mandy iyi biri ama konuşmayı çok seviyor.

"Hayır. Sorun değil." Onun yanından geçip boş kafeye bakıyorum. "Sanırım idare edebilirim. Hadi git."

Hevesle başını sallamadan önce rahatlayarak iç geçiriyor. "Teşekkür ederim, Poppy. Bir dahaki sefere erken çıkmam gerektiğinde ben seni korurum." Eşyalarını toplayıp, fikrimi değiştireceğimden korkuyormuş gibi hızla ön kapıdan dışarı fırlıyor.

O gittikten sonra derin bir nefes alıyorum ve yavaşça geri veriyorum. Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıp sessizliği içime çekiyorum ve kendime sadece bir an için izin veriyorum... hiçbir şey.

Kafede yalnız çalışmayı seviyorum. Sessiz bir yer. Ve sakin. Ve çok az tanıdığım biriyle çene çalmak zorunda kalmıyorum. Yani, çok yoğun olmadığı sürece. O zaman, evet... yalnız çalışmak berbat olurdu. Ama bu gece öyle olmayacak.

Kafede etrafa bakınırken başımı kendime doğru sallıyorum. "Bir gün için bu kadar dinlenme yeter."

Kafamda hep şöyle bir fikir vardı -daha çok bir inanç- eğer çok uzun süre hareketsiz otursam, kaçtığım şeytanlar bir anda beni yakalayacak. Zihnimde onların karanlık, kalın ve saf dehşet dalgaları halinde beni yere serdiklerini görüyorum. Hayatımı içimden çekip alıyorlar, beni kendi deneyimlerimin rehinesi olarak tutuyorlar. Sanki hava kaynağımı kesiyorlar ve beni boğarak öldürüyorlar.

Van'ın öldüğü geceye kadar, yıllarımı acımdan kaçarak geçirmiştım. Onu şirret yüzümün ve iğneleyici yorumlarımin arkasına sakladım. Onlar beni incitmeye fırsat bulamadan ben hep başkalarını incittim.

Sanırım başkalarının hikâyelerinde bir tür zorba oldum.

Artık öyle olmak istemiyorum. Sadece huzurlu olmak istiyorum.

Geçmişte, Walker James'in adının geçtiğini duymamak için hokey maçının sesini kapatırdım. Ama bu gece, ses düğmesine basıp duyabileceğim kadar açtım. Buzun üzerinde ilerleyişini izliyorum, o olduğunu hemen anlıyorum, sonra sırtında doksan bir rakamıyla birlikte adının yazılı olduğunu görüyorum.

Link Sterns'e yardım edip topu içeri sokarken göğsüm sıkışıyor. Tekrar saldırı moduna geçmeden önce kutlama yapıyorlar. Yerini buldu. Ve bulduğu için onun adına çok mutluyum.

İç çekerek gözlerimi televizyondan ayırıyorum ve bu gece ikinci kez tüm masaları silmeye başlıyorum, vardiyamın son ayağının biraz daha hızlı geçmesi için elimden geleni yapıyorum, ki bu kesinlikle işe yaramıyor çünkü bir sonraki saat salyangoz hızında geçiyor. Arada bir saati kontrol ediyorum. Ve sonunda, duvardaki boyanın kurumasını izlemek gibi... Bu kaltağı kapatma zamanı geldi. Ve eve gideceğim.

Kapıdaki tabelayı çevirerek tezgâhın arkasından kapüşonumu üzerime geçiriyorum. Dışarı çıkıp gece havasına girer girmez burnum donuyor. Georgia'da kışlar insanların düşündüğünün aksine soğuk olabiliyor çünkü burası Güney'de.

Kapıyı kilitleyip eve doğru yürümeye başlamadan önce kilitlendiğinden emin olmak için bir kez daha çekiyorum. Ryann şüphesiz Watson'ın hokey maçından dönerken beni alacaktı ama ben rahatsız olmak istemedim. Bir noktada, kendi arabamı almam gerekecek. Sonunda param olduğunda.

Sanırım bu düşündüğümde daha erken olacak, Walker sağ olsun Van'ın yakılma masraflarını üstlendi.

Kaputumu yukarı çekerken arkamdan bir aracın geldiğini duyuyorum. Panik yapmıyorum çünkü burası Brooks. Ve hokey maçı bir süre önce bitmiş olsa da, birçok seyirci muhtemelen şimdi evlerine gidiyordur.

Araba gittikçe ama yanımdan geçmiyor. Ne kadar bastırmaya çalışsam da o korku hissi içimi dolduruyor ve beni kadar ürpertiyor. Araba durduğunda ve çevresel görüşümde farları gördüğümde, ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Aşırı tepki veriyorum. Muhtemelen dans takımındaki kızlardan biri benimle dalga geçiyordur.

Her ne kadar kendi güven verici düşüncelerime inanmak istesem de, iki kapı açıldığında ve siyah kar maskeleri takmış iki adamın bana doğru koştuğunu görmek için dikkatimi arabaya verdiğimde bu durum çabucak sona eriyor.

Bir an için donup kaldım. Felç edici korku vücuduma yayılıp varlığımın her zerresini ele geçirirken nefes aldığımı bile sanmıyorum.

Ama şimdiki zamana geri döndüğümde, ne kadar faydasız olursa olsun, en azından kaçmayı denemem gerektiğini fark ediyorum. Ve öyle de yapıyorum. Ne yazık ki benden çok daha hızlılar. Ve saniyeler içinde iki bina arasında sürükleniyorum. Adamlardan biri beni sert zemine atıyor, diğeri ise saçlarımdan tutarak başımı yukarı çekiyor.

"Sessiz ol. Yoksa seni öldürürüm. Dinle beni, seni orospu," diye homurdanıyor derin ses ve saçlarımı sıkıca kavırıyor. "Kardeşinin bize borcu var. Ve o öldüğüne göre, sanırım borcunu ödemek sana kaldı."

Üstümde duran ayağını çekip karnıma sapladı. "Ver şunu, seni aptal kaltak. Öde bakalım. Kardeşinin hatalarının bedelini öde."

Cebime uzanıp, bu gece kazandığım her doları çıkardım. Çok değil ama belki beni bırakmaları için yeterli olur.

Elimden kapıyor ve arkamdaki daha da yukarı doğru çekince irkiliyorum. Kafa derim acı içinde çığlık atıyor.

El fenerini alarak, ayağı tekrar yere inmeden önce paranın üzerinde tutar. Bu sefer çok daha büyük bir güçle. "Bu kırk dolar falan!" diye kükrüyor, şimdi de yan tarafımı tekmeliyor.

Dudağımı o kadar sert ısıyorum ki kan tadı alıyorum. Acı içinde bağırırsam her şeyi daha da kötüleştireceğinden korkuyorum. Birkaç kez göz kırpyorum, uyanmak için kendimi zorluyorum. Belki de bu bir kâbustur. Belki birazdan yatak odamda uyanacağım.

Evvel. Bu olmalı.

Bir insanın aynı hafta içinde kardeşini kaybetmesi ve onun satıcıları tarafından saldırıya uğraması gibi bir gerçeklik olamaz. Hayır. Yani, hayat berbat. Ama *bu kadar* trajik değil.

Bunun gerçek olmadığına dair tüm umudum, ayağa kaldırıldığımda ve adam saçlarımı serbest bırakıp yüzüme, önce burnuma bir darbe yok oldu. Sonra dudağıma. Yanak. Tekrar karnıma.

İzimi kaybettim. Zihnimin çok çok uzak bir yere gitmesine izin veriyorum. Böyle şeylerin olmadığı bir yere. İyi günlerin kötü günlerden daha fazla olduğu bir yere.

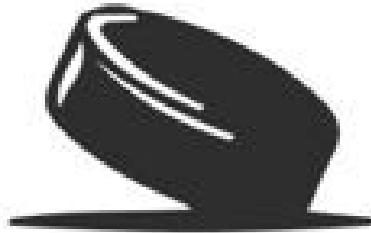
Kulağımın hemen yanında gezinen bir ağız beni boktan gerçekliğime geri çekerken, bir el yanaklarımı kavırıyor ve etimde gözyaşı olmadığını bildiğim ıslaklığı hissederken tüm yüzüme acı veriyor. Bu kan.

"Altı bin dolar, sürtük. İşe yaramaz kardeşinin bize borcu bu kadar." Yüzümü daha sert sıkarak beni geriye doğru itti ve bir kez daha yere düşürdü. "Bir dahaki gelişimde paramızı almazsan, onun yanında mezara gireceksin. Ve eğer polise gitmeyi aklından bile geçirirsen, yaşadığın evdeki bütün sürtükleri öldürürüz."

Onlara kardeşimin mezarda olmadığını söylemeye zahmet etmiyorum. Ya da artık özgür olduğunu. Hapsedilmediğini. Ya da acı çekmediğini. Onun yerine, botu karnıma bir, sonra iki kez vururken sessizce irkiliyorum. Ve sonra, bulanık, gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerle, arabalarına binip ciyaklayarak uzaklaşmadan önce benden gittikçe uzaklaşmalarını izliyorum.

Acıya rağmen kendimi ayakta durmaya zorluyorum. Attığım her adımda vücuduma binlerce bıçak saplanıyormuş gibi hissediyorum. Ama sonunda yürüyorum... ve sonra evime doğru koşuyorum. Kimsenin beni bu şekilde görmesini istemediğimi ve önümüzdeki birkaç günü tüm dünyadan saklanarak geçirmek zorunda kalacağımı biliyorum.

Paralarını bulana kadar.

Walker

Müziğin çalmasına izin veriyorum, arenadan uzaklaşıp Poppy'nin evine doğru ilerlerken ellerimi direksiyona koyuyorum. İçeri giremeyeceğimi biliyorum. Geç oldu ve her istediğimde ortaya çıkamam.

Ama, kahretsin, keşke bu gece maçımda olsaydı. Gelmemesinden nefret ettim. Ona sahiptim. Üç yıl önce, ona sahiptim. Bana ayı ve tüm yıldızları asmışım gibi bakıyordu. Artık beni asla o şekilde görmeyecek. Hatta anlarımız var, her zaman bitiyor.

Geçmişi değiştiremezsin. Bundan eminim.

Kütüphanenin yanından geçip tepeden aşağıya iniyorum ve önünden geçiyorum. Ancak köşeyi döndüğümde, topallayarak yürüyen bir figür görüyorum. Farlarım üzerlerine düşer , birkaç binanın arasında kayboluyorlar.

Onları en son gördüğüm yere doğru giderken, gölgelerin içine bakıyorum.

Eve gitmeliyim.

Belli ki gördüğüm kişi görünmek istemiyor. Ama bir kadına benzediği gerçeğini düşünüp duruyorum.

Ya yardıma ihtiyacı olursa?

Kamyonetimi park edip dışarı çıkmadan önce "Siktir et," diye homurdanıyorum. "Umalım da bu bir seri katil olmasın," diye mırıldanarak iki binanın arasına doğru ilerliyorum.

İlk başta hiçbir şey görmüyorum. Ama sonra bir telefonun ışığı gözüme çarpıyor ve gözlerimi kısıyorum.

"Hey, iyi misin?"

Bir an için sessizlik oldu, sonra bir hareket gördüm.

"Walker?" Poppy'nin sesi o kadar sessiz hıçkırıyor ki neredeyse onu duymuyorum. "Walker, sen misin?"

İçgüdüsel olarak ona doğru koştum ve saniyeler içinde ona ulaştım. "Poppy, bu da ne-"

Ay, bulutlu gökyüzünün arkasından çıkıp yüzünü aydınlatıyor. Güzel yüzündeki morlukları, kesikleri ve sıyrıkları gözlerimle gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve midem bulanıyor. Kan damlacıkları kesikten çenesine doğru damlıyor.

"Kim-" Durdum, nefesimi içime çektim. "Bunu kim yaptı, Poppy? Bunu sana kim yaptı?! Hemen şimdi birini öldüreceğim."

Ona doğru uzandığımda geriye doğru sendeliyor. "Lütfen-" Ellerini bir kalkan gibi karnının önüne koyuyor. "Lütfen bana dokunma," diye ağlıyor. "Acıyor."

Yüzümü onunkine yaklaştırarak, yüzünde hiçbir iz olmayan bir noktaya dokunuyorum. "Neyin acıyor, bebeğim? Bana neyin acıdığını söyle."

Bana yaslanıp kontrolsüzce hıçkırırken dudakları titriyor. "*Her şey*," diye inliyor yüksek sesle. "Her şey acıyor."

Ellerimi dikkatlice vücudundan aşağı kaydırıp onu yukarı kaldırıyorum. Başını göğsüme yaslayıp saçlarından öpüyorum. "Seni hastaneye götürüyorum."

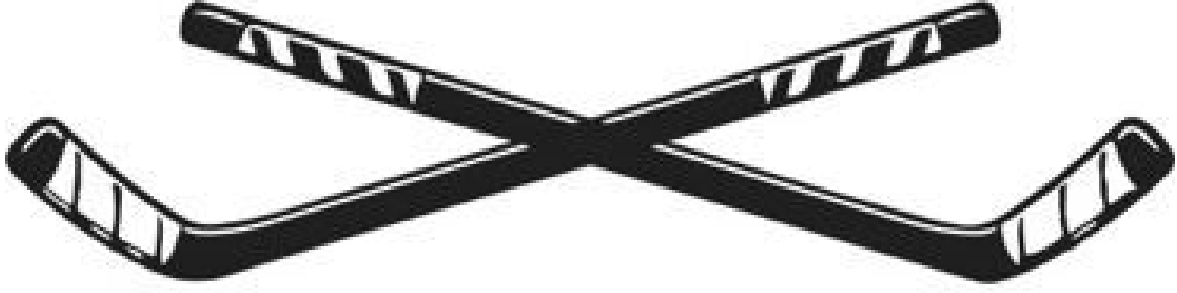
"Hayır!" diye çığlık atıyor. "Beni hastaneye götürürsen polis olaya karışır." Başını usulca sallıyor. "Bunu yapamam, Walker."

Ara sokaktan çıkıp kamyonetimin yolcu koltuğuna doğru yürüyorum ve onu yavaşça içeri kaydırıyorum. "Seni nereye götüreceğimi biliyorum." Burnumu onunkine yaklaştırıyorum. "Bana güveniyor musun?"

Bana hafifçe başını sallamadan önce ağzı titriyor. "Evet," diye haykırıyor. "Sana güveniyorum."

Alnına hafifçe bir öpücük kondurduktan sonra kapıyı dikkatlice kapatıp sürücü tarafına . Şu anda cevaplar için onu zorlamak istemiyorum ama bir şeyin doğru olduğunu biliyorum.

Bunu kızıma kim yaptıysa onu öldüreceğim.

Walker

Enerji içeceğime uzanıp son damlasına kadar içiyorum. Vücudum yorgun. Sanırım bir üniversite hokey maçı oynamak ve ardından sevdiğin kadını öldüresiye dövülmüş halde bulmak bunu yapıyor. Ama zihnim daha uyanık . Saatte bin mil hızla koşuyor. Yine de orada olmadığım gerçeğinden başka bir şeye odaklanamıyorum. Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Tekrar.

Tek yaptığım bu. Başarısız oldum. Ailemi kurtaramadım. Şimdi, kız kardeşimin beyni amcam tarafından yıkandı ve bir deli gibi davranıyor ve Poppy saldırıya uğradı. Kime yaklaşısam alevler içinde kalıyor.

Amcam Beckett'ı bu işe karıştırmak yapmak isteyeceğim son şey. Ama başka seçeneğim yok. Beckett'ın parmaklarının ucunda çok fazla para ve kaynak var. Saldırganları bulana kadar onun korunmasına ihtiyacım olacak. Ama amcamı, halkın onu nasıl gördüğüne rağmen, oldukça kötü çevrelerde çalıştığını bilecek kadar tanıyorum.

Güneş ufukta belirmeye başlarken ona bakıyorum, güne başlamaya hazırım. Onun için dünden daha iyi geçeceğinden emin olduğum bir gün.

Bunu ona kimin yaptığını bilseydim, onları çoktan bulur ve muhtemelen kendi ellerimle öldürürdüm. Onları anlamsızca döverdim. Çünkü bir kez başladığımda duramayacağımı biliyordum. Ta ki ayaklarımın dibindeki kaldırımda kanlar içinde kalana kadar.

Uykusunda dudakları kaşlarını çatıyor. Uyurken bile huzuru yokmuş gibi. Onun gerçekliğinden kaçış yok. Ve dudağındaki kesiği görmek beni hayatıma ilk girdiği zamana götürüyor. Ya da sanırım ben onunkine girmiştım demeliyim.

Ben altı yaşındayken Sunset Drive'a taşındık. Ama onu ilk gördüğüm anı hala hatırlıyorum. Kolunda bir çürük ve şişmiş bir kesik vardı. Kot şort tulum giymişti ve saçları dağınıktı. Briar ve ben ailemizle birlikte kaldırımda yürürken, Poppy ve Van dışarıda oynuyordu. Van hemen koştu, gözü morarmıştı. Ama Poppy bize bir bakış bile atmadı.

Annemin şeytanları ve mücadeleleri olabilirdi ama altın gibi bir kalbi vardı. Poppy ve Van'ın cehennemde yaşadığını gördüğünde, gerçekten yapamasa bile yardım etmek istedi.

Van beni Poppy'yi merakla izlerken yakalayınca omzuma vurdu ve "Yeni insanlara güvenmiyor," dedi. Bana küçük bir gülümseme vermeden önce kız kardeşine baktı. "Ekşi şeyleri gerçekten çok seviyor. Savaş başlıkları onun favorisidir. Eğer ona bunlardan getirirsen, senden o kadar nefret etmeyecektir."

"Benden nefret mi ediyor?" kaçırdım. "Beni tanımıyor bile."

Uzun bir iç geçirdi. "Bakın, insanların hayatımızda kalmasına pek alışık değiliz. Hepiniz iyi görünüyorsunuz. Sen ve ailen. Ama... kız kardeşimi ikna etmek biraz daha zaman alacak."

O gün, çorap çekmecemde sakladığım bozuk paralarla bir paket Savaş Başlığı almaya ve günde bir kez ona vermeye karar verdim. İlk dört gün beni görmezden geldi ya da kaçtı.

Ama beşinci gün, "Teşekkür " diye fısıldadı.

Yedinci gün, yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğimi sordu.

Saçları hâlâ dalgalıydı ve kıyafetleri tıpkı benimkiler gibi yıpranmıştı. Ve hayatım boyunca ilk kez, sadece benim için yaratılmış birine sahip olduğumu hissettim.

Ama şimdi ona bakınca, başından beri yanıldığımı anlıyorum. Belki de onun için yaratılmış olan bendim.

Telefonum titriyor ve onu uyandırmadığı için şükrediyorum. Amcamlara varmamıza daha kırk beş dakika var ve ben onun dinlenebildiği kadar dinlenmesini istiyorum. Çünkü uyandığında acı içinde olacak. Ve bu düşünceden gerçekten nefret ediyorum.

Hızla kenara çekiyorum, kamyonun kapısını sessizce açıyorum ve arkamdan yavaşça kapatıyorum, yolcu tarafında uyuduğundan emin oluyorum.

"Alo?" Kamyona yaslanarak söylüyorum.

"Ne kadar uzaktasın?" Beckett'ın sesi dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. "Yaklaşık kırk beş dakika."

"Acele et. Bütün gün bekleyemem," diyor. "Anlaşmamızın koşullarını bu küçük kışının önünde açıklamamı ister misin? Yoksa hemen şimdi ayrıntıların üzerinden geçelim mi?"

Başımı eğiyorum, boştaki elimi öyle sıkı bir yumruk haline getiriyorum ki gerçekten acıyor. "Devam et. Hadi duyalım şunu."

"Öncelikle, profesyonel olduğunda beni bazı etkinliklere davet etmen gerekecek. Bilirsin, pazarlama nedenleriyle. Ama daha önemlisi, Romano ailesini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet," diyorum, bir süre önce sarhoşken Marco Romano'nun kızıyla yattığım düşüncesini aklımdan uzaklaştırmaya çalışarak. Çünkü bunun hiçbir anlamı yoktu. Tıpkı diğer sevişmeler gibi.

Poppy dışında.

"Duyduğuma göre Gia'ya oldukça aşınaymışsın. Bu iyi bir şey çünkü onunla evleneceksin," diyor duygusuzca. "İtalya'da bazı... tedarikçilerimiz üzerinde daha fazla nüfuza ihtiyacım var. Ve bunu elde etmenin aile olmaktan daha iyi bir yolu var mı?" Şimdi daha heyecanlı, bana hayatımın bittiği haberini vermek için sabırsızlanıyor.

"Ciddi olamazsın Beckett. Bu delilik," diye homurdanıyorum, o sinir bozucu kahkahalarından birini atıp bana şaka yaptığını söylemesi için dua ama içten içe bunun böyle gitmeyeceğini biliyorum. Hem de hiç.

"Çok ciddiym. Sen vazgeçmeyi düşünmeden önce Romano'yu aradığımı bilmeni isterim. Ya onun gibi adamlar? Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki insanlar fikirlerini değiştirmezler." Sesinden açgözlülük damlıyor. Bu anlaşmayı yaptığı için kendinden çok etkileniyor. "Yakında görüşürüz," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

Anında midem bulandı.

Ne halt ben?

Poppy'ye bakıyorum, bunun onu kıracağını biliyorum. O hiçbir şey istemeyen bir kız. Hiçbir şey beklemez ve asla kimseyi rahatsız etmek istemez. Bunun için fazla inatçıdır.

Olan oldu. Beckett'ı ilk aradığımda korkmuş ve gerçekten çok kızmış olsam da, zamanı geri alamam ve telefon görüşmesini geri alamam.

Yapabilmeyi gerçekten çok istesem bile.

Poppy

Bir aracın içinde olmanın verdiği hareket beni tüm vücudumun acısından önce etkiliyor. Ama vurduğunda, lanet olsun, acayip canım yanıyor.

Sonunda gözlerimi açtığımda direksiyonun arkasında Walker'ı görüyorum ve her şey aklıma geliyor - saldırı. Walker'ın beni bulması. Walgreens'e gidip bana Tylenol ve Motrin, ayrıca bulabildiği her türlü sıcak ve soğuk paketi alması.

Ve bir çeşit uyku hapı. Çünkü beni bir şey için yalvarmıştım. Beni bu kabustan çıkarması için.

Şimdi pişmanım çünkü gözlerimi zor açık tutuyorum.

Esnedim ve karnıma saplanan ağrı ağzımdan kontrolsüz bir ırkilmeye neden oldu. Elimini karnımın üzerine koyarak titrek birkaç nefes çekiyorum.

"Kahretsin," diye fısıldadım. "Kahretsin. Kahretsin."

Walker uzanıp elini benimkinin üzerine koyarak, "Neredeyse geldik," diyor.

"Nereye?" Koltuğumda doğrulmaya çalışarak söylüyorum.

Beni nereye götüreceğini hiç söylemedi. Bana ona güvenip güvenmediğimi sordu, ben de evet dedim. Gerçek şu ki, tekrar gidecek ne kadar korksam da, Jake dışında güvendiğim tek kişi Walker.

"Amcamın evine," diyor neredeyse tereddütle. "O bir doktor. Ve.. sizi muayene edebilir."

"Bana bakar mısın?" Ben soruyorum. "Ben... Ben-"

"Poppy, sorun yok," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor, bir kapıya yanaşıp camını indiriyor.

uzatıp tuş takımına bir kod giriyor ve saniyeler sonra büyük kapı yavaşça açılıyor.

Önümde uzanan, her iki tarafı da bakımlı çimenlerle kaplı araba yoluna bakıyorum. Ve uzakta, hayatım boyunca gördüğüm en büyük evlerden birini görüyorum.

Walker korktuğumu anlamış olmalı ki bana küçük, güven verici bir gülümseme veriyor. "Güven bana, o evin içi dışarıdan görüldüğü kadar harika değil."

Kamyonetini devasa garajın önüne çekerken yutkunarak eve bakıyorum. "Sen öyle diyorsan," diye mırıldanıyorum.

Hızla kapısını açıp bana doğru döndü. "Kımıldama. Aşağı inmene yardım edeceğim."

Dışarı fırlayarak kapısını kapattı, yanıma koştu ve benimkini açtı.

"Walker, sanırım kamyondan kendi başıma çıkabilirim. Tamamen işe yaramaz değilim, biliyorsun." Ellerini koltuk altlarımdan geçirirken gözlerimi deviriyorum. Sadece bu küçük hareket bile karnıma ağrı girmesine neden oluyor ve yüzümü buruşturuyorum.

Dikkatle ayaklarımı yere koyuyor ve yüzünü bana doğru çeviriyor. "Gerçekten mi? Şu anda pek iyi görünmüyorsun, Poppyseed."

Yüzümü hatırlayarak hızla kamyonetinin aynasına baktım. "Aman Tanrım! görünerek oraya nasıl gideceğim?" Elimini yüzüme doğru sallıyorum. "*The Walking Dead* setinden çıkmış gibiyim ve buraya insanların suratlarını yemeye geldim." Başımı geriye atıp suratımı asıyorum. "Yüzümün şu anda ne kadar kötü görüldüğüne birden ona kadar kaç puan verirsin?"

"Bir on beş," diyor alçak sesle.

Bakışlarımı onunkilere çevirerek ona ters ters bakıyorum. "O kadar da kötü olmadığını söylemen gerekiyordu. Kadınların ne istediği hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?!"

"Sen söyle." Başımı yana doğru eğiyor. "Başım kalçalarının arasına gömüldüğünde, ne yaptığımı biliyor gibi mi görünüyordum?"

Kanımın her zerresi yanaklarıma hücum ediyor ve bu da bir şekilde yüzümdeki morlukların daha fazla acımasına neden oluyor.

Ağzını kulağıma götürdüğünde, sesindeki sırtışı duyabiliyorum: "Ağzıma boşaldığında, amın dilimi öyle bir sıktı ki, hemen atacağını sandım. Yani, evet, sanırım kadınların ne istediğini biliyorum."

Ağzım şaşkınlıkla açık kalıyor, ama beynim söyleyecek bir şey bulamadan ön kapıya doğru başını sallıyor.

", Poppyseed. Sana bir göz atalım."

Walker'ın amcası Beckett beni kontrol ettikten sonra odadan çıkıyor ve ben de dik oturup Walker'a bakıyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Tısladım. "Amcan *Dr. Boobs* mu?" İnanamayarak başımı sallıyorum. "Neden lanet olası bir *reality yıldızıyla* yaşadığını söylemedin?" Son kelimeleri hırıldayarak söylüyorum.

Beckett Benson odaya girdiğinde gözlerime inanmadım. Bu adam yıllardır ünlüler için estetik ameliyatlar yapan ve hatalı prosedürleri düzelten bir reality TV yıldızıydı. Kazandığı lakaplardan biri Dr. Memeler'di çünkü pek çok ünlü kişiye göğüs implantı yapmıştı. Ve bunlar kesinlikle berbat göğüs ameliyatları değildi. Hayır, adam ne yaptığını biliyor.

"Gerek duymadım," diye mırıldandı. "Ve kimseye söylemesen iyi edersin. Kimsenin bilmemesinin bir nedeni var."

"Kendimi ya ölmüş ya da mutluluk gazı pompalanmış bir hastanede gibi hissediyorum çünkü Dr. Beckett Benson'ın mutfağında olmamın imkânı yok." Odanın içinde gördüğüm en çılgın mutfağa bakıyorum. "Walker, o... bir meme tanrıçası gibi. Ama penisi var."

"Teşekkür ederim." Beckett kıkırdıyor ve elinde ilk yardım çantasıyla mutfağa geri dönüyor. "Penisi olan meme tanrıçası. Ben alırım."

Walker bana sert bir bakış fırlatıyor, ben de omuz silkip gözlerimi büyütüyorum. *Ne?* Ağzımı açıyorum.

Sadece başını sallıyor ve anlayamadığım bir şeyler mırıldanmaya devam ediyor.

Görünüşe göre, Dr. Memeler onun için hassas bir konu. Kimin aklına gelirdi ki? Yanağımdaki kesiği temizlerken çantasından küçük bir paket çıkardı. "Bu güzel yüzünde iz kalmasın diye buraya birkaç kelebek dikişi atacağım." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Hiç düşündün mü implantlar?"

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor çünkü bu yetişkin adamın az önce tişörtümün üzerinden göğüslerime bakıp bana implantları sormasının şokunu yaşıyorum.

Walker odanın öbür ucundan, "Hayır amına koyayım," diye homurdanıyor. "Lanet göğsüne bakma bile Beckett."

"Sakin ol, sakın ol." Eğlendiği belli olan Beckett gülüyor. "Sadece söylüyorum, böyle bir yüzle, göğüs bölgesiyle daha fazlasını yapabilirdi."

"Kapa şu lanet çeneni." Birden Walker hemen yanında, Beckett'ın birkaç santim üzerinde yükseliyor. "Onun vücudu hakkında bir şey daha söylersen, bir daha asla ameliyat yapamayacağından emin olurum. Parmakların çok ezilmiş olacak."

Beckett şaşırmadan öne doğru eğilir ve kelebek dikişlerini nazikçe uygular. "Daha iyisini bilmesem, Walker, bu eski aşkını unutamadığını söyledim." Arkasına bakıyor. "Dikkatli ol, evlat. Anlaşmayı biliyorsun. Ve kesinlikle bununla daha fazla içli dışlı olmanı içermiyor." Bana bakıyor, belli ki etkilenmemiş. "Tatlı bir kıza benziyorsun ama hepimiz biliyoruz ki Ron Wilson'ın gittiği her yerde bela vardır. Ve sen, tatlım, damarlarında onun kanı dolaşıyor." Omuz silkiyor. "Hiçbir Wilson'a güvenilmez. Sen de dahil."

"Ben Ron Wilson gibi değilim," diye hırlayarak bakışlarımı Walker'a çevirdim. "Şimdi gitmek istiyorum."

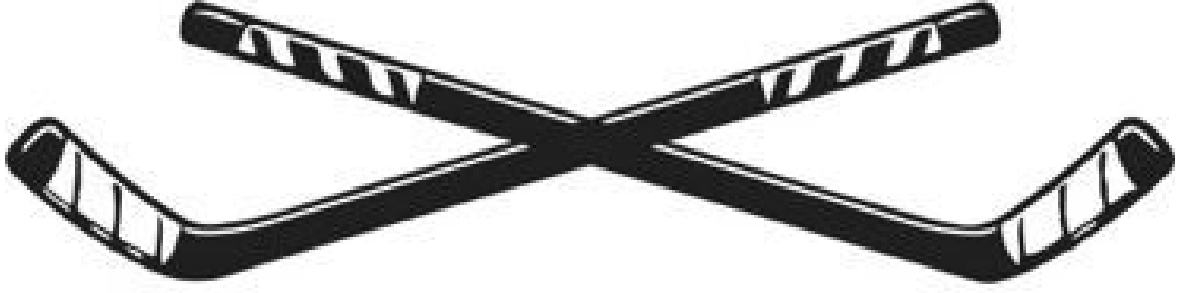
Walker'ın yüzü acılı görünüyor. "Ama buraya ilk geldiğimizde, midenize ultrason çektirmeniz gerektiğini söyledi. İç kanamanız olmadığından emin olmak için." Yutkunuyor. "Eğer onunla birlikte , hastaneye gitmen gerekecek."

Gözlerimi sıkarak sandalyede geriye yaslanıyorum ve başımı yukarı kaldırıyorum. Sonunda onları tekrar açtığımda, Dr. Boobs'un kendisi sırtıyordu.

"Ee, bebeğim, ne olacak? Senin üzerinde en süslü makinemi bile kullanacağım. Ne de olsa Walker'ın ödediği paraya göre sınır yok."

Gözlerim Walker'ınkileri bulduğunda, aşağı baktı. Ve biliyorum ki bugün bana bakmak için yaptığı anlaşma her neyse... bir bedel ödeyecek.

Keşke o fiyatın ne bilseydim.

Walker

Poppy Georgia'ya dönerken çok sessizdi. Çok sessiz. Ama orada, yolcu koltuğunda oturup düşüncelere daldığını biliyorum. Amcamın bedel ödediğimi söylerken neden bahsetmiş olabileceğini merak ediyorum.

Ultrasonda herhangi bir iç hasar görülmeyince eve döndük. Ama dün gece telefonda amcamla yaptığım anlaşmanın bir kısmının sadece onu kontrol etmesi olmadığını çok az biliyordu. Aynı zamanda onu güvende tutmama yardım etmesi içindi. Bana Van'ın bazı kötü insanlara borcu olduğunu ve onlara ödeme yapmak için ona geldiklerini söyledi. Ama şu ana kadar bana anlattıkları bu kadar ve daha dün gece olduğu için şu anda onu açılmaya zorlamak istemiyorum. Ama bu gece, ölmeden önce onlara tam olarak ne kadar borcu olduğunu ve ona saldıranlarla ilgili diğer her şeyi öğrenmem gerekecek. Amcamın polis teşkilatında onları bulmaya yardım etmeyi kabul eden arkadaşları var. Yani, yapmamız gereken şey bu.

Ne yazık ki ondan yardım istediğimde hayatımı ona devretmiş oldum. Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Poppy tehlikede. Onu pek çok kez hayal kırıklığına uğrattım ve bunu bir daha yapmayacağım. Özellikle de onu ben korumazsam kim koruyacak?

Bu, tıpkı Briar gibi, Poppy iyileştiğinde amcamın seçtiği biriyle evlenmek zorunda kalacağım anlamına gelse bile. Sırf amcamın çıkarı için bir aileyle evlenmek hastalıklı ve delice bir şey. Ama yine de, Dr.

Beckett Benson öyle. Televizyon, ekranda onu izleyen insanlara onun bu yönünü göstermiyor.

Briar son birkaç ayını Beckett'ın karısı Natasha ile İtalya'da geçirdi. Tüm bunlar Beckett'ın kız kardeşimin beynini yıkayarak güçlü bir çiftin oğluyla nişanlanmasını sağlaması yüzünden oldu.

Amcamın çevresi bir tarikata çok benziyor. Ve eğer çok uzun süre kalırsanız, Kool-Aid'i içersiniz. Onunla yaşarken amcamın bende tahammül edemediği bir şey vardı, o boku içmeyi reddediyordum. Asla o kadar susamazdım. Ama şimdi başka seçeneğim yok. Poppy'nin Beckett'ın yardımı olmadan karşılayamayacağım türden bir korumaya ihtiyacı var.

"Hiç konuşmayacak mısın yoksa orada oturup şirretlik mi yapacaksın?" Sonunda mırıldandım.

Öfkesinin yayıldığını hissediyorum.

"Bu değişir. Eğer konuşursam, yalan söyleyecek misin? Çünkü dün gece ona güvenmem için bana yalvaran bir adam için bir şeyler saklıymuşsun gibi görünüyor," diye küstahlaşıyor, gözlerini pencereye dikmiş.

Bir elimi direksiyonda tutarken diğer elimi başımın üstünde gezdiriyorum ve inliyorum. "Şu anda bilmen gereken bir şey yok. Tüm bu durumu daha iyi bir hale getirmeyecek, bundan emin olabilirsiniz."

"Çok tahmin edilebilirsin." Acı acı gülüyor. "Yine de iyisin, hakkını vermeliyim. Tam da beni her şeyin yolunda olduğuna, sana güvenebileceğime ve birlikte büyüdüğüm çocuk olduğuna ikna etmişken... bana durumun böyle olmadığını hatırlatıyorsun."

"Kahrolası A, Poppy!" Kükrerim. "Bu doğru değil! Yaptığım her şey senin için!" Yumruğumu konsola vurdum. Kız irkilince anında pişman oldum. "Özür dilerim." Yüzümü buruşturdum. "Seni korkutmak istememiştim. Ama Tanrım, Poppy. Yaptığım her şeyi seni düşünerek yapıyorum."

"O zaman bana doğruyu söyle," diye bağılıyor. "Amcanla anlaşma neydi?"

Arka dişlerimi birbirine geçiriyor, dosdoğru otoyola bakıyorum. Ona hemen şimdi söyleyebilirdim ama bu onun durumunu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramazdı. Kendisi olmayan biriyle nişanlanmak üzere olduğumu duymak istemeyecektir. Ve kesinlikle bunun sebebinin kendi güvenliği olmasını istemeyecektir. Şu anda gerçeği açıklamamdan iyi bir şey çıkmaz. Ona yalan söylemeyecek olmam dışında.

"Yakında sana anlatacağım, söz veriyorum." Ona bakarken yüzümü buruşturuyorum. "Kelimeleri yüksek sesle kendim söyleyemiyorum. Bana biraz zaman ver, tamam mı? Görmek için

Beckett'ın fikrini değiştirip değiştirmeyeceğimi görmek için."

Bakişlarını tekrar pencereye çevirmeden önce bir anlığına bana bakıyor. "Peki," diye mırıldandı. "Her neyse."

İstediğim tek kız yanımda oturuyor. Hırpalanmış ve yara bere içinde. Ama dün gece, onun güvenliği ile bir daha asla onunla birlikte olma şansına sahip olamayacağımı bilmek arasında bir seçim yapmak zorunda kaldım.

Onu güvende tutmak zorundayım. Bunu yapabilecek tek kişi benim.

Poppy

"Neden buradayız?" nne park ettiğimiz gösterişli otele bakıyorum. "Mesela... neden?"

Kamyonetin motorunu kapatarak anahtarlarını cebine sokuyor. "Kimsenin seni dayak yerken görmesini istemediğini kendin söyledin," diyor omuz silkerek. "İyileşene kadar burada kalacaksın." Duraksıyor. "Oh, ve sana saldıranlar bulunup... icabına bakılana kadar."

Gözlerim fincan tabağı kadar büyüyor ve ağzım aık kalıyor. "Walker Samuel James, beni bu otele getirip rehin tutmadığınızı biliyorum." Parmağımı koluna sokuyorum. "Bunu yapacak kadar aklını kaçırmış olamazsın."

"Aslında ben de tam olarak bunu yapıyorum," diyor, şaşırmadan. "Alış buna, Poppyseed."

"şaka yapıyor olmalısın," diye hırlıyorum. "Ne yapacaksın, beni burada kalmaya mı zorlayacaksın? Kulesine hapsolmuş Külkedisi gibi mi?"

Dudaklarının köşesi yukarı kalktı. Belli ki onu eğlendirmek için bir şeyler söyledim. "Tanrım, Poppy. Ben bile biliyorum o Rapunzel kulesindeydi, değil

Cinderella." Hafifçe gülerek başını sallıyor. "Sen kelimenin tam anlamıyla gezegendeki en az romantik insansın."

"Bir gün romantik olacağım," diye küstahça söylüyorum, "doğru adam çıktığında."

Direksiyonu kavrayışının sıkılaşmasını ve gözlerinin kısılmasını izliyorum. "Oh, öyle mi? O zaman belki de seni sonsuza kadar orada tutarım."

"Doğru. Beni yatağa bağlayacak ve tutsağın olmaya zorlayacaksın." Gözlerimi devirerek homurdandım. "Beni korkutamazsın, koca adam."

Nefesini içine çekiyor ve ben de onun koltuğunda kayışını izliyorum. Ve gözlerim aşağı doğru süzüldüğünde, pantolonunda büyüyen şişkinliği fark ettiğimde alt dudağımı ısırıyorum.

"Kulağa hüsnükuruntu gibi geliyor, bebeğim. Dikkatli ol. Daha sonra senin için kıyafet alışverişine çıkacağım. Kolayca ip ya da kelepçe de alabilirim," diyor yavaşça. "Şu anda aklının orada olduğu çok açık."

Zavallı bir aptal gibi davranmamak için beynimdeki tıkanıklığı açmam birkaç saniyemi alıyor. Şu anda beni yatağa bağlayıp vücudumu yiyip bitirmesini düşünüyorsam ne olmuş? Kimin umurunda? Bu beni zayıf bir kaltak yapmaz.

Hiç de değil.

"Hadi ama," diyor bana bakıp iç geçirerek. "Buradaki herkes benim lanet bir kadın dövücü olduğumu düşünmek üzere."

Haklı. En hafif tabirle kaba görünüşlüyüm. "Sen anahtarı alana kadar kamyonda bekleyeceğim."

"Yok artık. Brooks'a çok yakınız. O iki serseri her yerde olabilir. Tek bildiğim, seni takip ettikleri." Gözleri büyüdü. "Bu da bana Hudson'ın daha sonra telefonuna bakıp seni takip edecek bir şey koymadıklarından emin olmam gerektiğini hatırlattı."

"Hiç benim-" Kaşlarımı çatmadan önce duraksıyorum. "Hudson da kim?"

Kapısını iterek açıyor, dışarı atlıyor ve yüzündeki hissedebiliyorum. "Ben burada yokken o senin güvenliğin olacak."

Kapısını kapattı ve yanıma geldi.

Bana yardım etmeye çalıştığında onu geriye doğru itiyorum. "Gardiyan mı? Şimdi beni burada rehin tutmakla kalmıyorsun, aynı zamanda bir bebek bakıcısına da ihtiyacım var." Başımı sallıyorum. "Hayır. Bu kesinlikle çok saçma."

"Evet, bakın... bu bir rica değil." Omuz silkiyor. "Ayrıca, o lanet külotunu bir demet haline getirme. Bütün gün oda servisi sipariş edebilirsin. Yeterince iyileştiğinde havuzu ve jakuziyi kullanabilirsin. Bir de spa'ları var. Bu tür şeylerden pek hoşlanmadığını biliyorum ama bir kez olsun hatun olmayı deneyip kızlara özgü şeyler yapabilirsin. Ve, oh, bilmiyorum... keyfine bak."

"Siktir git," diye tıslıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Ne kadar pis bir kız." Bana bakıyor. "Seni tekrar becermem için çok heveslisin." Ellerini belime koyup alnını benimkine yaklaştırıyor. "Düşünsene, şu anda kriz geçirip olay çıkarsan biri polisi arayabilir. Ve eminim ki Güney Carolina'ya kadar onca yolu polislerin karışmasını istemediğin için geldik, değil mi?"

Derin bir nefes alıp inliyorum. "Tamam. Ama çekil ve bu kamyonu tek başıma çıkarmama izin ver. Senin yardımına ihtiyacım yok."

Geri adım atarak ellerini kaldırdı. "bilir."

Yüksek kamyonu inerken midem acı içinde bağılıyor ama kendimi tutmaya zorluyorum. Şu anda ne kadar incindiğimi ona göstermeyi reddediyorum.

Beni kurtaracak birine ihtiyacım yok. Hayatım boyunca kendimi kurtardım.

Walker

Ne kadar şımarık bir kız.

İşte burada, asansöre giderken önümde topallayarak ilerliyor, sert bir adam gibi davranıyor, yardım istemiyor. Resepsiyondan anahtar kartlarımızı aldığım da, resepsiyon görevlisinin Poppy'ye dehşet dolu bir bakış attığını gördüm. Bunu ona benim yaptığımı düşündüğünden eminim ve bu midemi bulandırıyor. Ona asla zarar vermezdim. Hatta sırf ona isabet diye kurşunun önüne bile atlarım.

Gözlerinin altı siyah ve mavi, bazı noktalarda da mor renkte. Yanağı da aynı şekilde ama Beckett'ın kelebek dikiş attığı oldukça derin bir yara izi var.

Asansörün önünde durduğunda, böyle süslü bir yerde olmaktan tedirgin olduğunu anlayabiliyorum. Özellikle de Kurtlar kapüşonlu tişörtüyle

ve dün gece Güney Carolina'ya gitmeden önce yurttan onun için aldığım eşofman altı.

Asansörün kapıları açılır ve saçları mükemmel bir şekilde kıvrılmış, şık giyimli iki orta yaşlı kadın dışarı çıkar. Yüzüne aval aval bakıyorlar, morluklarından dolayı empatiyle değil, daha çok iğrenerek. Özellikle de gözleri onun kıyafetlerini taradığında.

"Bir de diğer adamı görmelisin," diye mırıldanıyor Poppy küçük bir sırtışla, yanlarından geçip asansöre binmeden önce.

giderken kıkırdamaktan ve başımı sallamaktan kendimi alamıyorum.

"Gerçekten komik, Poppyseed. Gerçekten komik." On ikinci katın düğmesine basıyorum ve kapılar hızla kapanıyor.

"Ne?" Omuz silkiyor. "Gözlerini dikmiş bakıyorlardı. Bakmak kabalıktır." İç çekiyor. "Adları Margaret ve Eloise gibi bir şey olacakmış gibi görünüyorlar. Kendilerini beğenmiş ve her şeyden rahatsız oluyorlar." Bacaklarını sıvazlıyor. "Ne kaçırdıklarını bilmiyorlar. Eşofman altı hayattır."

Haklı olduğu bir nokta var. Öyle görünüyorlardı. Eminim buradaki insanların yüzde doksanı da öyledir.

Kapılar açıldıktan sonra asansörden indiğimizde gözleri açılıyor.

"Burada sadece iki kapı mı var? Bu da demek oluyor ki..." Sesi kesildi.

"Çatı katı süiti. Sen daha da sinirlenmeden söyleyeyim, bunu sadece en güvenli yer olduğu için yaptım. Ayrıca bu sayede Hudson yan odayı da kullanabilecek." Omuz silktim. "Şehir merkezindeki yarım yamalak Super 8'de de kalsak, bölgedeki en pahalı yerde de kalsak, amcam anlaşılmayı aynı tutacaktı. Ben de düşündüm ki... siktir et. Bari güzel olsun. Değil mi?"

"O zaman bu Hudson denen adam benimle aynı odada kalmayacak, değil mi?" Bir kaşını kaldırıyor. "Demek istediğin bu."

Başımı geriye atıp kaşlarımı çatıyorum. "Siktir et, seninle aynı odada kalmayacak."

Hudson'a güveniyorum. Gerçekten güveniyorum. Ama adam çekici. Ve dövmelele kaplı. Ve saf kas. Yani, hayır, ben yokken kız arkadaşımle aynı odada kalmayacak.

"Walker, tüm bunlar çok-"

Elimi sırtının küçük kısmına koyarak onu kapıya götürüyorum ve anahtar kartını siyah pedin önüne tutuyorum. Yeşil yanıp söndüğünde kapıyı açıp onu içeri alıyorum.

"Vay anasını," diye fisıldıyor, mutfaktan geçip oturma odasına doğru yürürken. Birkaç saniye pencerelerden dışarı baktıktan sonra hızla

Yatak odasına. "Vay canına, bu hayatımda gördüğüm en güzel küvet," diye seslendiğini duyuyorum. "Şu tüylü bornozlar var. Filmlerde gördüklerimden."

Birkaç dakika sonra ortaya çıkıyor. Ama şimdi, gözleri kısık ve eli kalçasında.

"Sen olamadığında Hudson'ın burada olacağını söylemiştin. Şunu açıklığa kavuşturalım. Hudson yan odayı aldığına göre, o yokken sen orada kalacaksın demektir. Doğru mu? Çünkü sadece bir yatak var. Ve ... evet. Olmaz."

"Ne olmuyor?" Eğlenerek soruyorum.

"Sen. Ve ben. Bir yatakta. Birlikte uyumuyoruz. Yani, birlikte uyumuyoruz. Gerçek bir uyku gibi. Ve biz ... bilirsin, takılmıyoruz." Durdu, açıkça telaşlanmıştı. "Her neyse, sen diğer odada kalıyorsun. Değil mi?"

", biz zaten birlikte yattık. Merak ediyorsan söyleyeyim, hoşuma da gitti. İkincisi, hayır," diyorum pencereye doğru yürüyüp otoparka bakarken. "Ben burada kalıyorum. Seninle birlikte. Bu bir sorun olur mu, Poppyseed?"

"Umm... evet. Evet, olacak." Ayağını yere vuruyor. "Yapamayız... bilirsin... yaptığımız şeyi yapamayız," diye fısıldar.

"Neden fısıldıyorsun?" Sırıtiyorum. "Seni tam olarak kimin duyacağından korkuyorsun?"

Morluklara rağmen yüzünün kızardığını görebiliyorum. "Kapa çeneni."

Cebinden telefonunu çıkarıp açmak için yan düğmeye . Ve saniyeler içinde, mesajlar geldikçe deli gibi titremeye başlıyor.

Endişeli görünüyor, alt dudağını çiğniyor. Birlikte o kadar çok zaman geçirdik ki erkek arkadaşı olmadığından eminim. Ama gelen mesajlardan bazıları erkeklerden olabilir. Ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Yatak odasına gidip birkaç telefon görüşmesi yapacağım," diyor usulca. "Okulla ve Jolene'le ilgili her şeyi çözmem gerekiyor."

"Dün gece senin telefonundan okula e-posta gönderdim," diyorum gelişigüzel. "Mesajı Jolene'e iletceklerini söylediler."

Şimdi çok kızgın. Lolipop isteyen bir çocuk gibi bana doğru yürüyor.

Ona haftanın herhangi bir günü emecek bir şey vereceğim.

"Tam olarak ne dedin sen?" diye tıslıyor dişlerini sıkarak. "Bu tam bir mahremiyet ihlali."

"Ailevi bazı işlerin olduğunu ve önümüzdeki hafta şehir dışında olacağını söyledim. Ve ödevlerini sana e-posta ile gönderebilirlerse harika olacağını söyledim." Durdum, göz kırpıttım. "Harika olur demedim, o yüzden panik yapma." Telefonuna doğru başımı salladım. "Hepsi e-postanda. Tam olarak ne dediğimi görebilirsin, Poppyseed."

"Buna hakkın yoktu," diye homurdanıyor ve çenesini bana doğru kaldırıyor. "Bu... sapık, ürkütücü, ömür boyu filmlerinden fırlamış eski sevgili gibi bir şey!"

Gözlerim istemsizce boynunda geziniyor ve sikim seğiriyor. zamanları hep sevmişimdir. Dürüst olmak gerekirse, bunu inanılmaz ateşli buluyorum.

"Sanırım söylemek istediğin şey... *Teşekkür ederim Walker. Boş zamanlarında bununla ilgilenmen büyük incelikti,*" diyorum yumuşak bir sesle. "Bir şey değil."

Bana ters ters bakmaya devam ederken burun delikleri alevleniyor ama sonunda kapıyı arkasından çarparak yatak odasına doğru ilerliyor.

Mükemmel bir dünyada, o ve ben, kaybettiğimiz her şeyi geri kazanmak için onun iyileşme dönemindeki bu bir iki haftayı kullanabilirdik. Ama sonunda benim olamayacaksa ne anlamı olurdu ?

Zaten başkası için mahvoldum. Ama onun tadına bir kez daha bakarsam, ondan başka bir şey istemeyeceğim. Onun içine bir kez daha , çıkamayacak kadar derine inmiş olacağım.

Kimi kandırıyorum ki? Çocukluğumuzdan beri çok derine inmişim. Hayatımdaki her şey Poppy Wilson ile başlıyor ve bitiyor. Ve şimdi, onun yüzünden, en büyük bedeli ödemek üzereyim.

Sabırsızlıkla kanepede oturmuş, dalgın dalgın televizyona bakıyorum. Poppy iki saat önce yatak odasına girip kapıyı kilitledi ve henüz dışarı çıkmadı. Eninde sonunda bir şeyler yemesi ve ilaçlarını alması gerekiyor.

Siktir, ilaçları.

Son aldığı dozu görmek için telefonuma bakıyorum. Çünkü, evet, lanet bir ucube gibi, yazdım not ettim. ailesinin geçmişi ilacı göz önüne alındığında

Bağımlılık, amcamdan ağrı için herhangi bir şey almayı reddetti, ancak sürekli olarak Motrin ve Tylenol alıyor ve yardımcı oluyor gibi görünüyordu.

Bir sonraki dozuna kadar on beş dakikası var. Eğer o zamana kadar çıkmazsa, gerekirse kapıyı kıracağım.

Kapı çalınıyor ve Hudson olduğunu bildiğim halde yine de gözetleme deliğinden kontrol ediyorum. Elbette, yakışıklı, devasa benliğini orada dururken buluyorum.

Hudson'ın kız kardeşi Brooks' yakın bir striptiz kulübünün sahibi, Brooks'a giden pek çok kızın çalıştığı bir kulüp. Hudson son birkaç yıldır ara sıra orada güvenlik görevlisi olarak çalışıyor. Ama aynı zamanda birçok ünlü ve zengin insanla seyahat etti - amcam da dahil.

Beckett ve Natasha haftalar önce Briar'ı İtalya'ya götürdüklerinde Hudson da Briar'ın kişisel koruması olarak onlarla birlikte gitmişti. Ama birkaç gün önce Amerika'ya geri döndü. Ve mükemmel zamanlama çünkü Poppy konusunda güvenebileceğim birkaç kişiden biri. Bazıları için korkutucu olabilir ama ben yanında olmadıgımda Poppy'nin onunla güvende olacağını biliyorum.

İtiraf etmeliyim ki, onu kesiyor olabileceğinden endişeleniyorum. Onunla sadece birkaç etkinlikte birlikte oldum ama kadınlar o onlara baktığı anda hüngür hüngür ağlayan aptallara dönüşüyorlardı. Bu da bana Briar'ın koruması olmasının nasıl gittiğini merak ettiriyor. Gerçi kız kardeşim kendini herhangi bir erkeğin kollarına atacak biri değildir. O serttir. Ama her nedense amcam onu tanımadığı bir adamla evlenmeyi kabul etmek gibi saçmalıklar yapan uysal bir kıza dönüştürdü.

Kapıyı açıp elimi uzatıyorum, o da elini elime kenetliyor ve göğsünü göğsüme çarparak eğiliyor.

"Boobies Amca'nın en büyük sorunlu çocuğu değil mi bu?" diyor sırtarak. "Biliyorsun, kız kardeşim sana çok kızgın. Önümüzdeki birkaç gün Peaches'te çalışıyor olmam gerekiyordu."

"Hey, ben onun çocuğu falan değilim," diye belirtiyorum. "Sadece Briar'la yalnız konuşma fırsatı bulamadığım için şanslı. onu daha da büyük bir sorunlu çocuk yapacağım."

Yüzü bir an için kasvete bürünüyor ve hüznü olduğu her halinden belli oluyor. "Evet, ben... o nasıl?"

Kelimelerle oynaması beni şaşırtıyor çünkü o bunu yapan bir adam değil. "Sanırım yakında evlenecek," diye mırıldanıyorum, elimi enseme gezdirerek. "Bu berbat grupla ne bileyim ben."

"Evet," diye mırıldanıyor, uzaklara bakarak. "Bu... bu oldukça berbat. Öyle değil mi?"

"Şaka yapmıyorsun," diye , kapıyı daha da açarak. "İçeri gel dostum. Misafirim şu anda yatak odasında. Ayrıntıların üzerinden geçebiliriz."

"Misafir, ha?" Kıkırdıyor. "Artık sana Bay demeye başlayacağım. Lewis."

Kaşlarımı çattım. "Bay Lewis de kim?"

"Biliyorsun, Edward," diye kestirip atıyor. "*Pretty Woman*'daki adam."

Ona boş boş bakıyorum. "Evet, üzgünüm ama boş zamanlarımda kız filmleri izlemiyorum." Başımı sallıyorum. "O film lanet bir fahişe hakkında değil miydi? Poppy kesinlikle bir fahişe değil."

Eğlenmiş görünüyor ve dudağı seğiriyor. "Boş zamanlarında , genç silahşör. Her neyse, kışının iyi bir filmde hoşlanmadığı belli olduğu için devam edelim, söyle bana... iş nedir? Telefonda işin özünü anladım ama daha fazla ayrıntı istiyorum."

O bar taburesine otururken ben de tezgâha yaslanıp ona bakıyorum. "Dün gece çalıştığı kafeden çıkarken maskeli iki adam tarafından saldırıya uğradı." Konuşurken sesimi düzgün tutmaya çalışıyorum ama bu gerçekten çok zor. "Kardeşi Van kısa süre önce aşırı dozdan ölmüş. Ama görünüşe göre insanlara borcu varmış." Yatak odasında beni duymasını istemediğim için alçak sesle konuşuyorum. "Kötü insanlar."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Hudson. "Peki, planın nedir? Onu sonsuza kadar kilit altında tutamazsın, biliyorsun."

"Poppy tanıdığım en özel insandır. Kimsenin onu bu halde görmesini istemeyeceğini biliyordum. Bu yüzden o iyileşirken biz de onu güvende tutabiliriz." Bir an durup yere bakıyorum. "Ve o burada güvendedeyken, Beckett pisliklerin kim olduğunu bulmaları için birkaç memur tuttu. Ve bir şekilde onların icabına bakmak için."

Derin bir nefes alıp tabureye yaslanıyor. "Lanet olsun, dostum. Memurlar?" Odanın içinde el sallıyor. "İki çatı katı süiti mi?" Başını sallıyor, kendini işaret ediyor. "Benim korumam mı?" Yüzünü buruşturarak elini yüzünde gezdiriyor. "Amcan gibi bir herifle yaptığın lanet olası bir anlaşma olmalı. Hayatını mı teslim ettin yoksa?"

Midem bulanıyor. Hudson amcamın nasıl çalıştığını bilir. Ne kadar bencil ve hesapçı olduğunu anlamak için onunla yeterince etkinliğe katıldı. Sanırım bu yüzden artık onunla çalışmıyor.

"Evet. Hemen hemen," diye mırıldanıyorum, çenemi kapalı yatak odası kapısına doğru eğerek. "Ama tıpkı babası gibi, kardeşi de kötü insanlarla takılıyordu. Eğer ruhumu şeytana satmam onun bir daha zarar görmesini ya da bu pisliğe bulaşmasını engelleyecekse, öyle olsun. Beckett en kötüsünü yapabilir. Umurumda değil." Omuz silkiyorum. "Her şeyi gördüm. Beni korkutacak hiçbir şey yapamaz. İçerideki kız bundan kurtulup hayatına devam edebildiği ve ben de hokey oynamaya devam edebildiğim sürece gerisini siktir et."

"Biliyor musun, bu kulağa kesinlikle aşk gibi geliyor, kardeşim." Hudson sırtlıyor. "Ve merak etme. Onu güvende tutacağız. Sen ve ben."

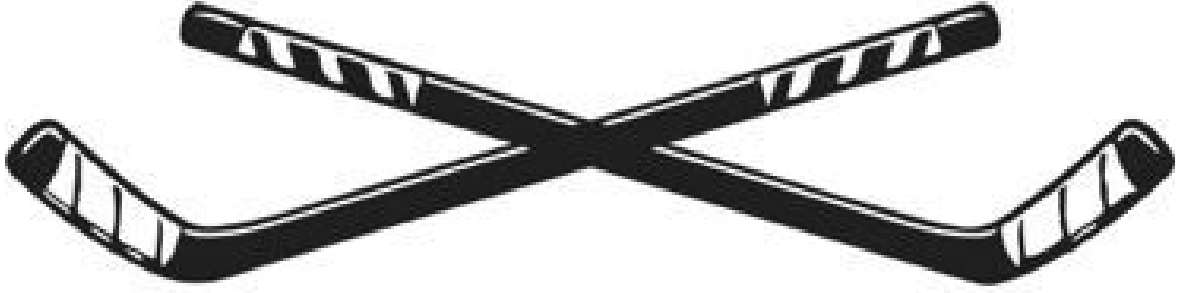
"Tabii ki yapacağız." Başımı salladım. "Burada olduğun için minnettarım dostum."

"Her şey sırayla," diyor telefonunu çıkararak. "Onun telefonuna gelen her arama benimkine de gelecek."

Biraz rahatlıyorum çünkü Hudson'ın onu korumaya dahil olmasıyla en iyi ellerde olduğunu biliyorum. Adam işini biliyor. Ve eğer saldırganlar onunla gerçekten iletişime geçecek kadar aptalsa, onlar için oyun bitmiş olacak. Çünkü o zeki biri.

Gözlerim yine kapıyı buluyor ve yakında onu kapıyı açmaya zorlamak zorunda kalacağımı biliyorum çünkü ilacına ihtiyacı var.

Ayrıca o yatakta onun yanında uyumayı çok ama çok isterdim.

Poppy

Uyandım, kollarımı başımın üzerinde gerdim. Hemen karnıma bir ağrı saplanıyor ve irkiliyorum. Yarına kadar morlukların geçeceğini ve kendimi daha iyi hissetmeye başlayacağımı umuyorum.

Dün gece Ryann, Lana ve Jake'i aradıktan sonra bayılmışım. Walker'ın bir ara odaya girip Tylenol ve Motrin'i zorla boğazımdan geçirmesi dışında, dünya için ölmüştüm.

Sanırım son birkaç gündür yaşadığım olaylar sonunda beni yakaladı. Ve uyudum.

Hem de çok.

Yatağın sol tarafı mükemmel bir şekilde yapılmış ve Walker'ın dün gece nerede uyuduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Ama belli ki benim yanımda değildi. Bu iyi bir şey çünkü yan odamı paylaşan Ryann'a göre bazen uykumda ağlıyorum. Ve Walker'ın bunu görmesi riskini almak istemiyorum.

Yavaşça kıcımlı yatağın kenarına sürüyorum ve ayağa kalkıyorum. Hırpalanmış bir eş gibi görünmenin ikinci günü ve sanırım bugün dünden daha kötü hissediyorum. Ama belki de bu iyileştiğim anlamına geliyordur.

Banyoya girdiğimde mor bir diş fırçasının hâlâ paketin içinde olduğunu görüyorum ve Walker'ın onu benim için buraya koyduğunu biliyorum. Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadıktan sonra ana alana çıkıyorum. Ama o burada değil. Aslında burada olduğuna dair tek işaret kanepenin üzerindeki katlanmış battaniye ve yastık.

Ama mutfağa girdiğimde, tezgahın üzerinde Walker'ın karalanmış el yazısıyla yazılmış bir not görüyorum.

P,

Antrenman ve ders için erken ayrılmak zorunda kaldım ama yakında döneceğim. Kahvaltı için oda servisi . Menü bu notun hemen altında. Yemek yememeyi aklından bile geçirme. Dün gece akşam yemeğini atladın. En sevdiğin Belçika waffle'larından var.

Oh, ve evet, hala horluyorsun. Kanepeden bile seni duyabiliyorum. Kulaklık almayı düşünüyorum.

-W

Not: Lütfen aşağıdaki resme bakın. Bu Hudson, bahsettiğimiz güvenlik görevlisi. Lütfen biri kapıyı çalarsa onun olduğundan emin olun. Başkası için açmayın.

P.P.S. Ciddiyim baba.

Notunu okuduğumda gülümsemeden duramıyorum. Yine de oda servisi sipariş ettiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Özellikle de menüdeki her şey muhtemelen çok pahalı olduğu için. Ama Walker'ı tanıyorum ve yemezsem çok kızacak. Bu yüzden biraz waffle ve kahve sipariş etmeye karar veriyorum ama toplam ücreti bir kağıda not edeceğim, böylece bir sonraki maaş çekimi aldığımda ona geri ödeyebileceğim.

Maaş çeklerinden bahsetmişken, kafeyi hiç aramadım.

Bir sonraki vardiyam birkaç gün sonra ama o zamana kadar bile yüzümün hala böyle görüneceğini biliyorum. Ayrıca, orada çalışmayı ve saldırıdan sonra eve yürümeyi düşünmek... midemi bulandırıyor.

Bu gece patronumu arayıp haftanın geri kalanında izne ihtiyacım olduğunu söyleyeceğim. İlgilenmem gereken ailevi meseleler olduğunu söylersem anlayışla karşılayacağını biliyorum.

Oda telefonunu elime alıp restoranın düğmesine basıyorum ve kendime Belçika waffle'ı ve kahve sipariş ediyorum. Sanki midem sesimi duyuyormuş gibi, muhtemelen yemek zamanının geldiğini hatırlatan utanç verici bir sesle gurulduyor. İki tabak waffle sipariş etmeyi düşünüyorum ama bunun biraz fazla olacağına karar verip bir tabakla yetiniyorum.

Yirmi dakika sonra kapının alındığını duyuyorum ve aceleyle kapıyı açmaya gittiğimde iri yarı, dövmele bir adamın şef önlüğü giymiş başka bir adamın elinden arabayı aldığını görüyorum.

"Bunu Bayan Wilson'a götüreceğim," diyor dövmele adam.

Seksi, uzun boylu, dövmele adam demeliydim.

Sunucu inanılmaz derecede şaşkın görünüyor ve ben içimden Walker'ın yapmamı istediğı tek şeyi yapmadığım için ilk sınavımda başarısız olduğumu söylüyorum. Açmadan önce Hudson olduğundan emin olmak lanet gözetleme deliğini kontrol etmek. Tek düşündüğüm waffle ve kahveydi ve diğer tarafında kimin olduğunu merak bile etmeden o kaltağı fırlatıp açtım.

Oh neyse. Eğer sorarsa, yalan söyleyip önce kontrol ettiğimi söylerim. Asla bilemeyecek.

Garsona başımı sallayarak gülümsüyorum. " değil. Gidebilirsiniz."

Bir süre bakışlarımı garip bir şekilde tutuyor ve aniden Hudson elini cebine atıp bir miktar para alıyor ve ona uzatıyor. Nezaketle parayı aldı.

"Teşekkür ederim efendim," der ve hızla ayrılır.

Tüm boynum ve yüzüm utançtan yanıyor. *Tabii ki yemek bıraktıklarında bahşış vermen gerekiyor, seni aptal.*

Bir deliğe girip saklanmak istiyorum. Ama bu tür nereden bilebilirim ki? Şimdiye kadar gittiğim en havalı yer Olive Garden'dı. O da Ryann'ın Lana'yı doğum gününde oraya götürmemiz için ısrar etmesiydi.

Kapıyı açık tutarak Hudson'a bir aşağı bir yukarı baktım. Ve sonra aklıma geldi. Onu daha önce Ryann'ın arabasını kullanıp onu işten almak zorunda kaldığımda görmüştüm. Striptiz kulübünde çalışıyor. Ryann her zaman orada çalışan tüm kızların ona abayı yaktığını söylerdi. Ve benim aptal, Walker takıntılı beynim yüzünden benim için hiçbir şey yapmasa da... bu adam çok seksi.

Arabayı odama doğru itiyor ve ben de rahatsız bir şekilde ayaklarımın üzerinde kayarak onu takip ediyorum.

"Ryann nerede olduğunu biliyor mu?" diye soruyor derin sesi, waffle'ımın kapağını çekip kahvemle birlikte masaya taşırken.

Beni tanıdı. Tanıyıp tanımayacağını bilmiyordum çünkü etkileşimimiz çok kısaydı.

Birkaç peçete kapıp masaya gidiyorum. "Hayır. Ve bu şekilde kalmasını istiyorum."

"Hey, söylemek benim işim değil." Kapıya doğru ilerlemeden önce geri adım atıyor. Attığı her adım havalı olduğunu haykırıyor. "Oh, ve, Poppy?"

"Öyle mi?" Mırıldanıyorum, waffle, çilek ve krem şantinin tatlı kokusu burun deliklerime çarptığında ağzım oturuyorum.

"Bir dahaki sefere kapıyı çekip açmadan önce gözetleme deliğini kontrol et." Bana baktı. "Öyle mi?"

Gözlerimi devirerek içimi çektim. "Evet... tamam."

"Teşekkürler," diyor diliyle bir tıklama sesi çıkararak. "Bir şeye ihtiyacın olursa, Walker telefonuna numaramı ekledi. Koridora gelme. Sadece ara."

"Tamam, ," diye fısıldıyorum. "O kadar dramatik ki."

"Yani... kız arkadaşı daha kırk sekiz saat önce iki serseri tarafından feci şekilde dövüldü. Adamın dramatik olmak için bir nedeni var," diye kestirip atıyor.

Ve sonra gitti.

Beni söylediği iki kelimeyi düşünmek zorunda bıraktı.

Kız arkadaşı.

Walker'ın kızı olduğumu sanıyor.

Onu düzeltebilirdim ama yapmadım. Çünkü belki de... böyle çağrılmak hoşuma gidiyordu.

Walker

Elimde iki büyük çantayla otele girdim. Poppy'nin evine gidip kendi eşyalarından seçebilirdim ama dürüst olalım, kızın muhtemelen yeni kıyafetlere ihtiyacı vardı. Ayrıca, gerçekte neler olup bittiğini kimsenin bilmesini istemiyor ve eminim ki benim oraya girip bir sapık gibi çekmecelerini karıştırmam kırmızı bayrak olarak algılanabilir.

Ona rahat bir şeyler almak istedim çünkü önümüzdeki birkaç gün boyunca morlukları iyileşecek ve şu anda onun için her şeyi kolaylaştırmak istiyorum.

Ayrıca formda siyah bir elbise aldım. Çünkü görünüşe göre buranın lüks bir restoranı var ve Hudson bir gece onu güzel bir akşam yemeğine götürürken dışarıda nöbet tutacak. Kendini yeterince iyi hissettiğinde tabii.

Sonsuza kadar Poppy ile birlikte olamayacağımı biliyorum, bu yüzden önümüzdeki hafta ... ne isterse almasını sağlayacağım.

Asansör kapılarını açmak için düğmeye basıyorum ve içeri giriyorum.

Hudson tüm gün boyunca beni bilgilendirdi ama bu sabahki kahvaltı siparişi dışında kendisiyle ya da oda servisiyle iletişime geçmediğini söyledi.

Saat öğleden sonra ikiyi geçti ve şimdiye kadar öğle yemeği sipariş etmiş olmalıydı.

On ikinci katta inip Hudson'a mesaj atıyorum, bir süreliğine dışarı çıkmak isterse diye ona döndüğümü bildiriyorum ve odaya giriyorum. Bugün Poppy'nin hangi versiyonunu bulacağımdan emin değilim.

Tatlı Poppy, bana kahramanıymışım gibi bakan. Seksi Poppy, onu becermemi isteyen. Ya da her beş dakikada bir çenesini kapatıp gözlerini deviren arsız Poppy.

Ya da şanslıysam, üçünün bir karışımını elde edebilirim.

Gözlerimi mutfak ve oturma odasında gezdirdikten sonra çantaları masanın üzerine bırakıp yatak odasına doğru koşuyorum.

"Poppy?"

Seslendim. Cevap

yok.

Yatak odasının kapısı açıktı, ben de içeri girdim. Ve yine Poppy yok. Banyonun kapısı kapalı ama duşun sesini duymuyorum.

Yumruğumu masaya vurarak birkaç kez tıklattım.

"Poppy?" Hâlâ cevap yok.

Mahremiyetini ihlal etmek istemem ama orada olabilir... yaralanmış olabilir. Ya da daha kötüsü, ya kendine zarar verirse? Son zamanlarda hayatı tam bir çöplük oldu. O güzel ama berbat zihninin içinde neler olduğunu kim bilebilir ki?

"Üç saydığında kapıyı açmazsan, kırarım."

Saymaya başladığımda cebimden bir kart çıkarıyorum. Burası fiyakalı bir yer; kapısını kıracak halim yok ya.

"Bir... iki... üç," diyorum yavaşça.

Kapı kapalı kaldığında kartı tekrar içeri sokuyorum ve kilit açılana kadar oynatıyorum.

İçeri adım attığımda onu görünce nefesimi tuttum. Kulaklıklar takılı, yüzü hariç her yeri baloncuklarla kaplı ve gözleri kapalı. Şarkı söylemiyor ama alçak sesle mırıldanıyor, başını hafifçe sallıyor.

Onu yalnız bırakmalıyım. Çok rahat görünüyor. Ama Tanrım, gözlerimi ondan alamıyorum. Muhteşem vücudunu bile göremiyorum ve hala ona saplanmış durumdayım.

Gevşek saç telleri buhardan kaynaklanan nem yüzünden yüzüne dağılıyor. Morluklarını kapatan bir gram bile makyajı yok ve yarılan dudağı iyileşmeye başlıyor.

O çok güzel. Ama çok kırık. Ve tek istediğim onu tekrar bir araya getirecek kişi olmak.

Ama ben yapamam.

Gözlerini açtığında, çığlık atmadan önce bir saniyeliğine genişliyor. Kulaklıkları çıkarıyor, elini tutuyor ve bana bir damla su ve baloncuklar sıçratıyor.

"! Seni sürüngen!" diye bağıyor. "Çık dışarı! Çık dışarı!"

"Lanet olası vücudunu bile göremiyorum, Poppy," diye bağıyorum. "Ve görebilseydim bile, daha önce görmüştüm!"

Suya daha da battığında bana ters ters bakıyor, ben de sırtıyorum.

"Yüzümün kalçalarının arasına gömülü olduğu ve amini dondurma yer gibi yediğim zamanı hatırlamıyor musun?"

"Sinir bozucusun!" diye tıslıyor. "Hiçbir kız, özellikle de iki gün önce saldırıya uğramış biri, küvette yalnız olduğunu düşünürken birinin ona baktığını fark etmek istemez." Bana sinirli bir bakış attı. "Yapmış olsak bile... bilirsin... geçen gün. Yine de garip."

Anında kendimi gerçekten çok kötü hissettim. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Ben... Sadece nerede olduğunu bilmiyordum. Sonra bağırdığımda da cevap vermedin." Omuz silkiyorum, elimi ensemden başımın üstüne doğru sürüklüyorum. "Endişelendim. Seni ürkütmeye çalışmıyordum." Dönerek kapıya doğru bir adım atıyorum. "Sana birkaç kıyafet aldım. Dışarı çıktığında giymen için onları yatağın üzerine koyacağım."

"Walker," diyor usulca.

Arkamı dönmüyorum. Onun yerine duruyorum. "Öyle mi?"

"Ürkütücü olduğunu düşünmüyorum. Ben sadece... aşırı hassasım sanırım. Ve, şey, şirret." İç çekiyor. "Ama bu son kısmı zaten biliyorsun."

Yutkunuyorum, keskin bir nefes alıyorum. *Tabii ki şu anda aşırı hassas. Ve ben ne kadar aptalım ki bu kadar düşüncesiz davranabiliyorum?*

"Endişelenme. Daha iyi olmaya çalışacağım."

Banyodan çıkıp kapıyı kapatıyorum.

Poppy

Aynaya bakarak yatak odasında sihirli bir şekilde beliren fırçayı saçlarımda gezdiriyorum ve Walker'ın yeni pijamalara göz atıyorum.

Altı takım yeni pijama ve uzanma kıyafeti. Bir sürü siyah tayt. Bir Wolves kazağı, benim bedenim. Ve yatağın üzerinde muhteşem siyah bir elbise ve bir çift sade siyah topuklu ayakkabı. Aklıma gelen tüm külotlar ve birkaç yeni sütyen.

Her şeyin boyutunu nasıl doğru ayarladı, hiçbir yok.

Bir tüy kadar yumuşak olan gri-beyaz çizgili salon pantolonunu ve ona uygun bir tercih ediyorum. Birkaç gün boyunca pasaklı gibi göründükten sonra hala pijamalarla dolaşıyorum ama en azından kıyafetlerim ve ben temiziz.

Bunların hepsini benim için aldı ve ben adama sürüngen dedim.

Söylediklerim için çok kötü hissediyorum. Bir anda ağzımdan çıkıverdi.

Gözlerimi açtığımda, ilk başta görüşüm biraz bulanıktı ve sadece bir şekil seçebildim. Panikledim ve onun Walker olduğunu anladığımda bile tam bir sürtük gibi davrandım.

Yatak odasından çıktığımda onu kanepede, kanallar arasında düşüncesizce gezinirken buluyorum. Kanepenin diğer ucuna oturduğumda, bana doğru bakmadı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, bakışları ekrana sabitlenmiş halde.

"Kendimi iyi hissediyorum. Banyo iyi geldi." Ağzı konuşmak için açılıyor, ben de onu durduruyorum. "Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, yüzümdeki kesiğin çok ıslanmasına izin vermedim."

"Güzel." Başını salladı ve televizyonu bir yemek programında durdurdu. "Ne zaman böyle bir program görsem bana Van'ı hatırlatıyor." Sesinde yanıltıcı bir hüznün var ve gözleri bile biraz cam gibi görünüyor. "Umarım cennette bir yerlerde kendi restoranını işletiyordur."

Boğazıma bir yumru oturuyor, yanıyor ve gözlerimi sulandırıyor. Gerçi gözlerimin sulanmasının asıl sebebinin yine ağlamamak için kendimi zor tutmam olduğundan eminim. Van'ın öldüğü gece çok ağlamıştım. Yıllar sonra ilk defa her şeyi hissettim.

Bir daha o kadar derin şeyler hissetmeye hazır değilim. Korkunçtu. Ve yorucuydu.

Ve bu beni güçsüz hissettirdi.

Ama şu anda buna karşı koymakta zorlanıyorum. Çünkü Walker'ı görüyorum. Onu gerçekten görüyorum. Ve gördüğüm şey acı çeken bir adam.

Tıpkı benim gibi.

"Evet, ben de," diye gıcırıyor sesim. "Keşke bunu gerçek hayatta da yapabilseydi."

Başı öne eğik, yere bakıyor. "Evet, ben de." Burnunu çekiyor. "Onu hiç terk etmemeliydim. Bu kadar bencil olmamalıydım." Göğsü kabarıyor. "Çok özür dilerim, Poppy. Ben... başka ne yapacağımı bilemedim."

Walker, Van'ın öldüğü gece dağılmadı. Ben dağıldım ve o beni bir araya getirdi. Küllerini serptiğimizde de dağılmadı.

Ama şu anda dağılacak.

"Onu gördüm," diye fısıldıyor. "Ölmeden birkaç gün önce. Onu gördüm." Burnunun kenarını sıkarak gözlerini kapatıyor. "Hayatım boyunca tanıdığım Van değildi. Ama yine de ona sarılabılırdim. Onu sürükleyerek karavandan uzaklaştırabilir ve yardım almaya zorlayabilirdim."

Yanaklarından önce bir gözyaşının, sonra da diğerinin süzülüşünü izliyorum.

"Onun yerine, hiçbir şey yapmadım. Ve şimdi, o öldü. Öldü amına koyayım." Bir an için yüzünü buruşturarak bana baktı. "O öldü ve sen saldırıya uğradın." Durdu ve üzüntüsünü hissedebildim. "Tek yaptığım seni hayal kırıklığına uğratmak, Poppy."

En iyi arkadaşımı tekrar görmek gibi. Sanki beni hiç terk etmemiş gibi. Ya da bizi. Ve aniden, onun kucağındayım. Vücudum acıyor olabilir ama umurumda değil çünkü morluklarım aramızdaki geçmiş kadar derin ya da acı verici değil.

Yüzünü avuçlayarak, bana bakması için onu zorluyorum. "Sorun yok, Walker. Bazı şeyler söylediğimi biliyorum ama gerçek şu ki, onu güvende tutmak senin görevin değildi." Yutkunuyorum. "Benim de değildi." Alnımı onunkine yaklaşıtıyorum. "Suçluluk duygusunu anlıyorum. İnan bana, biliyorum. Kardeşimi son gördüğümde... Ben..." Duraklıyorum, sesim . "Ona ezik dedim. Ona tıpkı babamız gibi olduğunu söyledim." Dudağım titriyor. "Bunu geri almak için her şeyimi verirdim. Bunun söylediğim son sözler olmasına izin vermemek için."

Dudaklarımı onunkilere yaklaştırarak gözlerinin içine bakıyorum. "O seni affediyor. Affettiğini biliyorum."

"Ama ya sen, Poppy?" diye . "Beni affediyor musun?"

Kalbimin durduğunu hissediyorum ama yavaşça başımı sallıyorum. "Evet," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Beni affediyor musun?"

"Affedilmeyi gerektirecek hiçbir şey yapmadın," diyor. "Bunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü üzgünüm." Yutkunuyor. "Suçlayacak birine ihtiyacım vardı. Ve sanırım... o kişi sendin."

Amcasıyla yaptığı anlaşmayı ilk duyduğumdan beri aklımı kurcalayan bir şey var.

"Geçmiş geride bırakmak istiyorum ama sen sır saklıyorsun," diye fısıldıyorum. "Beni güvende tutmak için nasıl bir anlaşma yaptığını bilmem gerek." Yavaşça dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Lütfen Walker, konuş benimle."

"Fark etmez," diye fısıldar. "Zaten bensiz daha iyi olacaksın, Poppy." Yaralanmamış yanağımı okşuyor. "Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin. Umarım bunu biliyorsundur."

"Konuş benimle," diye yalvarıyorum, gözlerim yaşlarla bulanıklaşıyor.

Bir an için gözlerini kapatıyor ve ben de kucağında oturmaya devam ederek ona bakacak kadar geri çekiliyorum.

"İtalya'da bir aile var. İki kardeş, ikisi de çok güçlü ve çok zengin." Duruyor, ciğerlerindeki tüm havayı üflüyor gibi görünüyor. "Birinin bir oğlu var. Diğerinin ise bir kızı." Yutkunuyor, adem elması sallanıyor.

Odadaki sessizlik boğucu ve nefesimi tutarak bir sonraki sözlerini .

"Briar oğluyla nişanlı. Ve ben... şey, yakında ben de kardeşinin kızıyla nişanlanacağım." Yere bakıyor. "Güvende olacağını bilmemin tek yolu buydu. Amcamın kaynakları var. Ve çok parası. Ve bir ton bağlantısı. Ama o adam konusu olduğunda her şeyin, Poppy, her şeyin bir bedeli vardır."

Bedenimin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde kucağından kaçıyorum. Duvara sırtımı dayayıp ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Saçlarımdan çekilmesinden dolayı oluşan şişlik canımı yakıyor ama hiçbir şey bu haber kadar acıtmıyor.

"Walker," diye mırıldandım, "nasıl böyle bir anlaşma yaparsın? Burada benimle birliktesin. Bana kıyafet alıyorsun, ilaçlarımı aldığımdan emin oluyorsun. Peki ne yapıyorsun? Başka biriyle mi evleneceksin?" Göğsümü tutarak hıçkırıyorum. "Hepsi ... ne için? Beni güvende tutmak için mi?"

Ayağa kalkıp yavaşça bana doğru yürüdüğünde titrek bir nefes alıyorum.

"Başka biriyle evlendiğın günü görmektense tehlikede olmayı tercih ederim." Hayatım boyunca hissettiğim sözleri söyledim. "Seni sonsuza dek sevdim, Walker. Bunu nasıl yapabildin?"

Nefes alamıyorum. Göğsüm yanıyor ve sanki biri ciğerlerimi sıkıyor, gittikçe daha sıkı tutuyor gibi hissediyorum.

"Çünkü ben de seni sonsuza dek sevdim, Poppy. Ve bir arkadaş olarak değil," diye homurdanıyor ve kalbim sıkışmadan önce daha sert pompalıyor. "Başka kötü bir şey olma riskini göze alamazdım." Kollarını belime doluyor. "Sana değil."

Ona baktığımda, sanki binlerce anı zihnimde canlanıyor. O ve benimle ilgili. O zamanlar, hayat berbat olsa da... imkansız görünmüyordu, şu anda olduğu gibi değil. Onu tekrar kaybediyorum. Ama bu sefer, sonsuza kadar. Sonsuza kadar.

Biriyle evlenecek. Ben olmayan biriyle.

"Burada olamam." Ellerimi göğsüne çarparak onu bırakıyorum. "Sadece git. İptal et. Bırak gideyim."

Ben mutfağa doğru yürürken, o fırlıyor ve kapıyı kapatıyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun, Poppyseed. Artık bu işin içindeyiz. Bu bir anlaşma." "Ne olmuş yani?" Acınası bir aptal gibi ağlıyorum. "Önümüzdeki haftayı her şey değişmeyecekmiş gibi davranarak mı geçireceğiz? Sanki... herhangi bir şey Bu otelden ayrıldıktan sonra ne önemi var?"

"Eğer bu hayatta seninle en fazla bu hafta birlikte olabileceksen, Poppy, o zaman bunu kabul ediyorum," diyor. "Ayrılmayı zorlaştıracak mı? Evet. Sana yardım etmekten çok zarar verir mi? Muhtemelen." Bana doğru uzanıyor, nazikçe çeneme dokunuyor. "Ama şu anda bencil bir pislik gibi davranıyorum çünkü tek istediğim sensin."

Bir anda doğru atıldım, dudaklarım dudaklarına değdi. Kesiğimin acıdığı an, onun geri çekildiğı andı.

"Bunun için çok incindin, Poppy."

Yüzümü buruşturuyorum. "Görünüşüm yüzünden, değil mi? Ben de benimle bir şey yapmak istemezdim."

Geri başladım ama o beni durdurdu.

"Çok güzelsin. Çürüklerin olsun olmasın, sana bakmak bile sikimi kaldırıyor. Hem de her seferinde. Tek. Zaman. Ve bunu tüm benliğimle söylüyorum." Acı çekmiş görünüyor. "Ama hâlâ incinmiş durumdasın. Ve sana acı verecek bir şey yapmak istemiyorum."

Şu anda bana nasıl baktığını görebiliyorum. Gerçekten güzel olduğumu düşünüyor. Ve gözleri beni hiç hissetmediğim bir şekilde yiyip bitiriyor. Ne kadar korkutucu görünsem de beni hala istiyor. Ve bunun anlamı çok büyük.

Avucumu gömleğinin altından kaydırarak külotunun bandının hemen altına yerleştiriyorum. "Bırak da ne için çok incindiğime ben karar vereyim, tamam mı? Çok fazla acıya dayanabilirim."

"Poppy," diye mırıldanıyor, "bu ikinci olacak, acı çekiyorsun ve daha iyi olman için seni becerdim." Başını hafifçe sallıyor. "Hiçbir şeyi düzeltemez. Bunu biliyorsun."

Elimi aşağıya indirdiğimde kot pantolonundaki şişkinliği hissediyorum ve dizlerimin üzerine çökmeden önce nazikçe masaj yapıyorum. Yukarı uzanarak kotunun düğmelerini açıyorum ve sert sikişin serbest kalması için yeterince aşağı çekiyorum. Dudağım patlamış olabilir ama umurumda değil. Şu anda tek istediğim bir daha asla Walker ve Poppy olmayacağını anlamasını sağlamak. Gittiğinde beni ne kadar özleyeceğini anlamasını istiyorum. Bizi ne kadar özleyeceğini.

"Bunu yapmak zorunda değilsin bebeğim," diye alçak sesle inliyor.

"Dudakların... onlar." "Dudaklarım aletini emmek için can atıyor," diye tıslıyorum, gördüğüm saf şoku severek gözbebekleri büyürken gözlerinde. "Şimdi iyi bir çocuk ol ve bunu yapmama izin ver."

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Ve dürüst olmak gerekirse, bu işte iyi olamayacağımdan korkuyorum. Ve yakında karısı olacak... olacak.

Tanrım, şu anda bunu düşünemem.

Kalçalarına uzanarak, sırtı kapıya dayanana kadar onu itiyorum. Dudaklarımı açıyorum ve dizlerimin üzerinde doğrulup onu içeri buyur ediyorum. Dilim etine değdiği anda kalçaları yüzüme doğru eğiliyor ve tıslıyor.

daha derine alıyorum, boğazımı açabildiğim kadar açıyorum ve dilimin üzerinde kaymasına izin veriyorum. Dudaklarımı onun etrafında kapatarak ileri geri sallanıyorum, uzunluğunun etrafında inlemeden hemen önce gözlerimin içine bakmak için başımı yukarı doğru eğiyorum.

," diye . "Çok iyi hissettiriyor."

Dilimi kavrayarak, ucumu başının etrafında gezdirmeden önce sikinin üzerinde aşağı doğru ilerliyorum.

Onu derinlere almaya çalıştığım sırada kalçaları tekrar kıpırıyor ve boğazımın arkasına çarpıyor. Öğürüyorum ama onu ağzımın içinde tutuyorum.

"Siktir, bebeğim... Gidiyorum-" diye tıslıyor.

Dudaklarımı hızla ıslak sikinin üzerinde aşağı yukarı hareket ettiriyorum, onu bitirmek için can atıyorum. Kalçaları yukarı ve geri sarsılırken bir dizi küfür tıslıyor. Tuzun tadı boğazıma çarpıyor ve irkilmemek için kendimi zorluyorum.

"Döllerimi yutarken bana bak," diye çıkışıyor, kelimeleri güçlkle çıkarıyor.

Ona bakarken, göğsümde panik oluşurken nefesime odaklanıyorum. İşini istediğim gibi bitiremeyerek onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Bu yüzden bunu yapmayı reddediyorum ve boğazımı gevşetiyorum.

"Yut," diye sesleniyor, son parça kafasından dökülürken gözleri geri yuvarlanıyor.

Tekrar bana bakarak, ben onun geri kalanını yutmaya çalışırken boğazıma bakıyor, sikini ağzımdan hiç çıkarmıyor.

Dilimi bir kez daha etrafında gezdiriyorum ve inlerken ağzı açık kalıyor.

"Kahrolası A, bebeğim. Beni yalayıp temizledin bile." Aşağı uzanıp başparmağını çenemin altına sürttü. "Benim için çok iyi bir kızsın."

Yavaşça onu bırakıyorum ve ayağa kalkmak için kendimi zorluyorum. Utana sıkıla yere bakıp alt dudağımı çiğniyorum. "Bu ... iyi miydi? Daha iyi olmayı öğrenebilirim... bilirsin."

"İlk kez sik emiyor olman ve şimdiye kadar sahip olduğum en iyi kafaydı... Tanrım, Poppy." Başparmağını dudağımın kesik olmayan tarafının üzerinde hafifçe gezdiriyor. "Bu ağız benim sikimi almak için yaratılmış." Elini boynuma doğru kaydırırken gözleri kararıyor. "Ve bu boğaz... döllerimi yutmak için."

Bacaklarım titriyor ve orgazm bile olmadım. Ama saldırıdan beri alışık olduğum acı bir şekilde kayboldu ve geride kalan tek şey bacaklarımın arasında bir zonklama ve alt dudağımda bir sızı.

Ellerini belime doğru kaydırarak, "Bahse girerim sıırıslıklamsındır, bebeğim," diyor. "Bahse girerim sikimi emerken amın sıırıslıklam olmuştur."

"Evet," nefes alıyorum.

"Seni incitmek istemiyorum. Hâlâ iyileşiyorsun. O yüzden bir şey çok fazla gelirse bana söylemen gerekecek, tamam mı?" diyor, bir elini kığıma doğru kaydırarak

ve sıkıyor.

Göğsüme bakıyor ve daha şimdiden boyu sertleşerek dimdik duruyor.

"Hmmm... yüzümü bu kalçaların arasına gömmek mi istiyorum? Yoksa sikimi çığlık attıracak kadar içine sokmak mı istiyorum?"

Yavaşça beni döndürüyor, böylece ereksiyonu kıcıma baskı yapıyor ve beni kanepeye doğru yürütüyor. Beni ileri doğru iterken, altlarımın aşağı çekildiğini hissediyorum ve kık yanağımı avuçluyor.

"Külot yok, ha?" diye mırıldandı kulağıma. "Sanki sikimi almak için bekliyordun, değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Söyle bana Poppy, o küvette beni düşündün mü?"

Yüzüm kızarmalı ama umursamayacak kadar tahrik olmuş durumdayım. Gerçek şu ki, onu düşündüm. Müziğimi açtım ve bu çatı katında yapabileceğimiz her şeyi hayal ettim. Ama içeri dalmasından korktuğum için daha ileri gitmeye cesaret edemedim.

"Hayır," diye yalan söylüyorum, ona bakmak için boynumu büküyorum.

"Yalan söyleme. Elini bacaklarının arasına soktun ve parmaklarımın bu daracık amcığa girdiğini hayal ettin." Elini uyluğumun iç kısmına doğru sürüklüyor, sıcaklığımla okşuyor ama parmaklarını içime sokmuyor.

"Kaç kere, Poppyseed?" diye homurdanıyor. "Son üç yıldan fazla bir süredir beni hayal ederek kaç kez elinle kendini becerdin?"

Kıçım hâlâ önündeyken öne doğru eğiliyor ve boynumu öpüyor. "Kaç tane lan?" diye homurdanıyor.

Gömleğimi başımdan çekip beni çırılçıplak bırakırken sesim "Çok fazla," diye titriyor. "Sen ..." Yutkunuyorum, aşağı bakıyorum.

"Seni düşündüm mü?" diye mırıldanıyor kulağıma. "Bebeğim, sayamayacağım kadar çok kez senin amın olduğunu hayal ederek elimi dölle kapladım. Az önce yaptığın gibi sikimi emdiğini de hayal ettim. Ya da bu diri memeler benim için zıplarken o tatlı kıcını taşaklarıma vurarak sikime bindiğini."

Ağzım açık kalıyor ve tam arkamda dizlerinin üzerine çöküp dili girmeden önce bacaklarımı daha da ayırdığında inliyorum. Kendimi tamamen dik tutamadığım için bedenimi kanepeye bastırıyorum ve yüzünü daha derine gömerken inliyorum. Kalçalarım içgüdüsel olarak geri sallanıyor

ve eli önüne uzanıyor, dili üzerimde çalışmaya devam ederken başparmağını en hassas noktam olduğunu fark ettiğim yere sürüyor.

Çok iyi hissettiriyor. Çok iyi. Beynimdeki her şey eriyip gidiyor ve odaklanabildiğim tek şey vücudumun şu anda hissettiği zevk miktarı oluyor. Onun merhametine kalmışım, çözülmeye çok yakınım. Hepsi ve bana yaptıkları için. Ama ben o bitiş çizgisini geçmeden önce ayağa kalkıyor ve beni pencereye doğru götürüyor.

Dış dünyaya kapalı olduğunu bilsem de, aşağıda olabilecek insanları hayal ettiğimde kalbimin çarpmasına engel olamıyorum.

Büyüyen sikinin kıcıma baskı yaptığını hissediyorum.

"Ağrın olduğunu biliyorum bebeğim. İyileşiyorsun. Yapmak istediğim son şey daha da kötüleştirmek," diye mırıldandı kulağıma.

"Al beni," diye fısıldıyorum, başımı çevirip ona bakıyorum. "İlk seferinde bana zarar vermekten çok korktun çünkü bu benim ilk . Ve ... Aklım başımda değildi." Hafifçe geri itiyorum, öyle ki boyu içime daha sert girsin. "Al beni, Walker. Ve kendini tutma. Her şeyini istiyorum."

"Siktir... beni," diye homurdanıyor ve vücudunu benimkine bastırarak beni pencereye doğru zorluyor.

Vücudumdaki darbe ve çürüklerin acısı, bacaklarımı ayırıp aletin başını içime soktuğunda hızla azalıyor.

"Tanrım, amın o kadar sıkı ki. Neredeyse sikimi içine çekiyor ve tutsak ediyor," diye inliyor ve kendimi yanacak kadar dolu hissedene kadar santim santim daha fazlasını içime itiyor. "Ve bebeğim, sonsuza dek burada kalmak istiyorum. Tıpkı bunun gibi. İçine gömülmek, etrafımda sıkıldığını hissetmek."

Acıyor ama alışık olduğum türden kötü bir acı değil. Bu acı hoşuma gidiyor. Bu acı yaşamak gibi hissettiriyor.

Ne olduğunu anlamadan birkaç adım geri atıyor ve başımı öne doğru itmeden önce beni de birlikte getiriyor. İçgüdüsel olarak eğildim, pencere pervazını tuttum ve sırtımı kavislendirdim ve kıcımlı onun itişini karşılamak için yukarı kaldırdım.

Her girip çıktığında biraz daha az acıyor. Ve çok geçmeden, bir ritim içinde çalışmaya başladık.

"Lanet olsun, olmuşsun," diye homurdanıyor. "Kalçalarımın aşağı damlamak üzere, bebeğim. Sikimi kaplıyor ve şu anda içine boşalmak istememe neden oluyor."

"Walker-" Orgazmım bir anda beni vurduğunda sesim kesiliyor ve görüşümün kenarları kararmaya başlıyor, bu da pencereyi tutmamı zorlaştırıyor. "Siktir," diye bağıyorum, vücudum öne doğru düşmeye başladığında neredeyse çığlık atıyorum, ama o beni sabit tutuyor ve aniden içime giriyor.

"Kahrolası A, ben içine döllerimi akıtırken senin açgözlü amcığının verdiği hisse bayılıyorum," diye bağıyor. "İyi bir kız ve benim küçük fahişem gibi her onsunu alıyorum."

Vücudu birkaç kez daha öne doğru sarsılırken bacaklarım titriyor. Ve yavaşça içimden çekilmeden önce omzumu öptüğünde, birkaç titrek nefes emiyorum ve karnımdan gelen irilmeyi gizliyorum, bu da gerçekten, gerçekten abarttığımı kanıtlıyor.

Yüzümü ona çevirerek yanağımı okşuyor ve beni öpüyor. "Beni öldürüyorsun, Poppyseed. Beni başkaları için mahvediyorsun."

Dağınık saçlarına ve nefes almaya çalışırken yükselen göğsüne bakarak donup kalıyorum. "Walker... Başka biriyle evlenmeni istemiyorum," diye mırıldanıyorum. "Evlenemezsin."

"Biliyorum," diye fısıldıyor, bana bu iki önemsiz kelimeden başka bir şey söylemiyor. "Hadi yatağa gidelim. Sana sarılmak istiyorum."

Neden bu konuda konuşmaktan kaçınıyor? Bu anlamadan asla çıkamayacağını ve bu otelde geçirdiğimiz zamanın bizim için gerçekten bir son olduğunu bildiği için mi?

Tanrım, umarım değildir.

Walker

"Sonsuza kadar bu konuda konuşmaktan kaçınamazsın, biliyorsun," diyor Poppy usulca yanıma yaslanarak. "Eninde sonunda bu kızla evleneceğin gün gelecek."

Seviştikten hemen sonra konuyu açtı. Ben de bir korkak olduğum için bu konuda konuşmaya dayanamadım ve konuyu çalıştım. Ama o haklı. Haklıydı.

. Diğer kız ve anlaşma hakkında her şeyi bilmeyi hak ediyor. Ona en azından bunu verebilirim.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum yarı karanlık odaya. "Sanırım bu konuda konuşmazsam unutulup gideceğini düşünüyorum. Bunu düşünmek bile benim için aptalca çünkü amcam borçlarını tahsil etmeyen biri değil."

"Bu kızla evlenip evlenmemen amcanın neden umurunda? Briar zaten aile içinde evleniyorsa, bu yeterli değil mi?" İnce omuzlarını silkiyor. "Neden seni de bu işin içine sürüklüyor?"

"Çünkü Beckett'ın gözünde bu ona daha fazla kontrol sağlıyor. Kız kardeşimi her zaman kontrol edebildi. Ama beni? O kadar da değil."

"Şimdiye kadar," diye mırıldanıyor. "Hepsi benim yüzümden."

Onu daha sıkı kavıyorum. "Amcamın gazabını ve tüm şartlarını seve seve kabul ederim, eğer bu seninle aramı düzelterek anlamına geliyorsa, Poppyseed." Parmak uçlarımı sırtının çıplak derisinde gezdiriyorum. "Senden ayrıldığımdan beri, o kaldırımdaki düşüncelerin her gün aklımdan çıkmıyor. Ama bu, onca yıl boyunca tehlikede olduğunu düşünmek kadar kötü değildi." İçimi çektim. "En azından bu şekilde, iyi bir notla ayrılıyoruz ve bu serserilerin icabına bakılacağı için güvende olduğunu bileceğim."

"Evet, muhtemelen Ron'un aniden hapisten çıkması için tam zamanında," diyor gülerek ama hüznle karışık.

Gittiğimden beri babasını izlediğimi bilmiyor. Hâlâ hapiste geçirmesi gereken bir yılı var. Ama çıktıktan sonra Poppy ile yeniden bağlantı kurmaya çalışırsa şaşımam.

Sadece bunu düşününce ellerimi kavuşturuyorum ve tırnaklarım avuç içlerime batıyor. Bunun olmaması için elimden ne yapacağım. Başka biriyle evlenmek zorunda ama her zaman önce Poppy'yi koruyacağım.

Ben bir şey söylemeyince devam etti. "Neden gittiğini anlıyorum Walker. O zamanlar bencillik ediyordum ve odaklanabildiğim tek şey seni kaybetmenin acısıydı. Ama şimdi anlıyorum." Tenimi öpüyor. "Ben iyi olacağım. Ama hayatının bir başkası tarafından yönlendirilmesi hiç adil değil. Bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun."

"Evet," diyorum nefesimin altında, tam o başını yukarı kaldırırken ona bakıyorum. "Peki ya sen? Juilliard'a ne oldu? Hayalinin o olduğunu sanıyordum."

Sanki hayalindeki okuldan bahsedince vücudu kaskatı kesiliyor. Dudakları aralanmadan önce iç çektiğini hissediyorum ve "Oraya başvurmadım" diye cevap veriyor.

"Neden olmasın ki?" Sesimin sinirli çıkmasına engel olamıyorum, ki bu iyi bir şey değil çünkü Poppy söz konusuyken dikkatli davranmam gerektiğini unutmamalıyım.

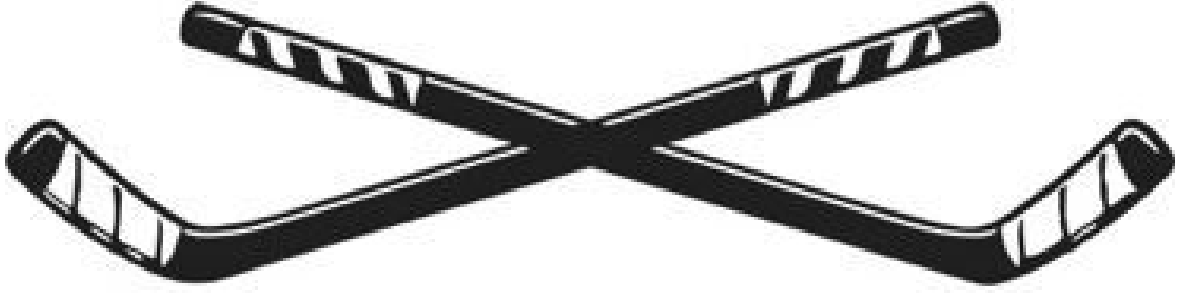
"Yani, başvuru zamanı geldiğinde, Jake hala hepimizle birlikte karavanda yaşıyor ve başvurduğu barınma programından haber almayı bekliyordu. Onu öylece bırakamazdım, anlıyor musun?" Birkaç saniye durdu ve gözlerini benden kaçırdı. "Van kendini uyuşturucuya bulaştırmıştı ve Jake'i Ron'la bırakamazdım. Bu yüzden buraya başvurdum. Ve kabul edildim."

Yüzündeki saç tellerini fırçalayarak yavaşça nefes veriyorum. "Hayallerinin peşinden gitmeyi hak ediyorsun, Poppy. Buna hakkın var."

Şimdi daha soğuk, vücudu daha katı. "Muhtemelen zaten giremezdim, şimdi ne önemi var ki? Bu iyi bir program ve istediğim zaman Jake'i kendi evinde ziyaret edebilirim." Tekrar bana bakıyor, açıkça konu değişikliği için yalvarıyor. "Şu çılgın hokey oyuncusu adam beni rehin tutmayı bıraktığında gidebilirim."

Kendimi kıkırdamaya zorluyorum, ama sadece onu yatıştırmak için. İçten içe, bu kızın ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini düşünüyorum. Ve onun hayallerinin gerçekleşmesini izlemek için her şeyimi... her şeyimi .

Bu olurken onun yanında olamasam bile.

Poppy

Çatalımdaki yengeç rangoon'u ördek sosuna batırmadan önce ekranı **izliyorum**, aşırı miktarda sürüyorum ve ağzıma **atıyorum**. Çin yemeklerini severim ama çok sık yediğim bir şey değil. Dışarıda restoranlarda yemek ya da paket servis yaptırmak benim karşılayabileceğim bir şey değil. Ancak Walker, Hudson'a o ne yemek istediğime dair talimatlar vermiş olmalı çünkü sebzeli lo mein, yengeç rangoons ve bir ton ördek sosuna bakılırsa, biri ona bazı ipuçları vermiş. Walker adında biri.

Walker dün sabah erkenden Ohio'daki maçına gitti. Beni uyandırmayı planlamıyordu ama ona şans dilemeyi kaçırmamak için kendi alarmımı kurdum. İyi şansım sabah hızlı bir şekilde sona erdi, bu da ona veda etmemi daha da zorlaştırdı. İyi haber şu ki, dışarıda olduğumdan beri bir ton sınıf ödevim var, bu yüzden onun gitmesi bana bunları tamamlamak için fazlasıyla zaman verdi.

Wolves dün geceki maçı kazandı ve şu anda bir sayı geride olmalarına rağmen bu maçın henüz bitmediğini biliyorum.

Walker'ın beni güvende tutmak için amcasıyla yaptığı anlaşmayı bana anlattığı gece, o anda her şeyi bir kenara bırakıp önümüzdeki bir hafta boyunca hayatımı yaşamaya karar verdim. Ne de olsa buradan çıktığımda birinin nişanlısı, sonra da kocası olacaktı.

Benimle ilgili olmadığı zamanlarda onu ve *koca* kelimesini düşünmek bile beni hasta ediyor.

Hiçbir zaman beyaz bir çit ya da salıncaklı çimenli bir arka bahçe gibi şeyler hayal etmemiş olsam da, her zaman bir şekilde birbirimize bağlı olacağımızı düşündüm. Ve sonunda birlikte olacağımızı umdum.

Beni anlıyor. Etrafında olmak yorucu değil çünkü acıyı ve kederi kendisi de anlıyor. Sahte bir mutlu yüz ifadesi takınmak ve olmadığım bir şeymiş gibi davranmak zorunda değilim çünkü Walker hayatın üzücü olduğunu herkesten daha iyi biliyor.

Walker buzda uçarken ekranı izliyorum. Adını bilmediğim takım arkadaşlarından biri ona pakı tokatlıyor ve kimse onu durdurmayı düşünmeden golü atıyor. Tüm takımı onun etrafında toplanmış, heyecanla tezahürat yapıyor. Ekrandan ve kaskından bile gülümsemesini görebiliyorum.

Buzun üzerindeyken çok mutlu oluyor.

Her öpüştüğümüzde ya da seks yaptığımızda, aramızdaki bu şeyi olduğundan daha da büyüttüğümü biliyorum. Bir canavar yaratıyorum çünkü zaman dolduğunda ve vedalaşmak zorunda kaldığımızda ikimiz de geri çekilmek istemeyeceğiz.

Ateşle oynuyorum, bunu biliyorum. Ama yanmaya o kadar alıştım ki şu anda... Ateşi yakan ve benzini döken benim. Beni durdurabilecek hiçbir şey yok.

Telefonum masanın üzerinde titriyor ve ekranda Walker'ı izlediğim için onun olmadığını biliyorum. Ama Jake ya da belki Ryann bile olabileceğinden, koltuktan fırlayıp ona gidiyorum.

Numarayı tanımıyorum ama Jake'le ilgili olabileceği için cevap versem iyi olur diye düşündüm. Van'ın geride bıraktığı bu karmaşanın içine çekilmesinden endişe ediyordum ama neyse ki Van'ın ilişkili olduğu pek çok kişi onun bir ağabeyi olduğunu bilmiyordu çünkü Jake çoktan taşınmıştı. Ben mi? Oradan çıkmadan önce aylarca uyuşturucu evinde yaşıyordum, bu yüzden Van'ın borcunu ödemek için ben seçildim.

"Alo?" Diğer hattan ne geleceği konusunda gergin bir şekilde "Alo?" diyorum. Hapse girdiğinden beri Ron'dan gelen rastgele telefonlar ve kardeşimin öldüğünü öğrendiğim hayatımın en kötü araması arasında, telefonumun çalmasından başka neler gelebileceğinden korkuyorum.

"Şu haline bak, küçük orospu. Kampüse atlayıp saklanıyor musun?" Sesi anında tanıyorum, midem bulanıyor.

"Tahmin edin ne oldu. Şaka yapıyorum çünkü nerede yaşadığınızı ve nerede çalıştığınızı biliyoruz." Ses acı acı gülüyor. "Sanırım iş arkadaşlarının ödeme yapma zamanı . Ya da belki o büyük evde seninle birlikte yaşayan diğer dansçıların. Şu sarışın olanın bacakları? Paradan başka şekillerde de ödeyebilir."

"Hayır," diye haykırdım. "Paran bende. Ben ... seninle onunla buluşabilirim," diye yalan söylüyorum. Hiç param yok. Hiç param yok. Ama arkadaşlarımın ya da birlikte çalıştığım kızların peşine düşmelerine izin veremem. "Bana kırk sekiz saat verebilir misin? Söz veriyorum... Alacağım."

"Hmm... bak ne diyeceğim, seni aptal sürtüğ. Bizimle üç gece önce seni ziyaret ettiğimiz aynı ara sokakta buluşabilirsin. Yarın, akşam dokuzda." Derin, soğuk sesi duraklar. "Yanında birini getirmeyi ya da polisi aramayı aklından bile geçirme. Eğer yaparsan... bu hiç iyi olmaz. Ne senin için ne de oda arkadaşların için."

Birden kapım yavaşça itilerek açılıyor ve Hudson parmağını ağzına götürerek sessiz olmamı söylüyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum, yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. "Ben... Ben orada olacağım."

Lütfen başka kimseye zarar verme. Paranı alacağım."

Üç yıl boyunca hiç ağlamamışken, gözlerimden akan yaşları kontrol edemez hale geldim. Sanki Walker hayatıma geri döndüğü anda her şey cehenneme döndü ama aynı zamanda yeniden hissetme yeteneğimi kazandım.

"Öyle olsa iyi olur. Yoksa başladığımız işi bitiririz ve sen de ölürsün. Tıpkı kardeşin gibi."

Hat kesiliyor ve elim yanıma düştüğünde Hudson telefonumu almak için bana doğru koşuyor.

"İyi misin?" diye soruyor, ekrana bakarak.

"Pek sayılmaz," diye ciyaklıyorum. "Buradaydım, oda servisi yiyordum, en rahat yatakta uyuyordum ve köpük banyosu yapıyordum." Başımı sallıyorum. "Kahrolası köpük banyoları! Hem de birlikte yaşadığım kızlara zarar verebilecekken. Ya da iş arkadaşlarıma ve benimle ilişkisi olan herkese." Gözlerim açılıyor. "Jake! Ya-"

"Jake'in evine göz kulak oluyorduk. Orada olağandışı bir şey görünmüyordu." Öne doğru uzanıp omzumu okşadı. "Sadece... nefes al. Tamam mı?"

Dudakları yukarı kalkmadan önce ekrana tekrar bakıyor.

"İyi haber şu ki... çoğu zaman uyuşturucu bağımlıları ve satıcıları o kadar da karmaşık değildir. Sunset Drive'dan senin gibi bir kızın arkanda onları durduracak birilerinin olacağını düşünmemişlerdir."

Telefonumu kaldırdı. "Bu numarayı arkadaşlarıma göndermeliyim. Beckett'ın bu pislikleri bulmaları için tuttuğu kişilere." Sırıttıyor. "Daha arayacaklarını sanmıyorum. Bu salaklar numaralarını bile." Omuz silkiyor. "Çaylak hatası."

"Yani... arkadaşlarıma zarar vermeyecekler mi?" Burnumu çekiyorum. "Ya da kafeye gitmeyecekler mi?" "Öyle görünmüyor." Cebinden kendi telefonunu çıkardı ve

Arkasını dönüp parmağını telefonun üzerinde kaydırduğunda, ekranında bir kız silueti .

Kameraya arkasını dönmüştü ama onu hemen tanıdım. Bu Briar.

Mutfağa giriyor, telefona bir şeyler mırıldanıyor ve birkaç dakika sonra geri dönüyor. "Walker'ı aramalıyım." Televizyona doğru başını sallıyor. "Maç biter bitmez. O telefon konuşmasını bilmek isteyecektir."

İç çekiyorum, ekrana bakıyorum. Maçın bitmesine sadece birkaç dakika kaldı ve Brooks şu anda bir gol önde. Bu takım onların en zorlu rakiplerinden biri. Bunu kazanırlarsa, onlar için çok büyük olacak. Ve tüm bunları Cade rehabilitasyondayken yapıyorlar.

"Beklesek ve yarın sabah döndüğünde ona söylesek olmaz mı?" Ona en acınası bakışımı attım. "Lütfen mi?"

"Hanımefendi... Konu siz olunca James'in eli ayağına dolaşıyor. Böyle bir şeyi ondan saklamak?" Dişlerinin arasından nefes alıyor ve hafif bir tıslama sesi çıkarıyor. "Beni öldürür."

Tekrar televizyona bakıyorum ve saatin ilerleyişini izlerken kalbim acıyor. "Şuradaki çocuk hayatı boyunca herkesi kendinden önde tuttu. Karşılığında hiçbir şey istemedi, hiçbir şey beklemedi." Bakışlarım Hudson'ınkileri buluyor ve başımı eğiyorum. "Beni güvende tutmak için hayatını amcasına teslim etti. Bunun olmasına izin verdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim bir şey. Lütfen Hudson, eğer o telefonu aldığımı öğrenirse, bu gece eve dönmek için bir yol çalışacaktır. Ve bu onun koçuna uymaz. O yüzden sana yalvarıyorum, bu gece ona söyleme. Bırak takım arkadaşlarıyla galibiyetin tadını çıkarsın." Yutkunuyorum. "Bizim gibi çocuklar için mi? Onun geldiği noktaya gelmek bile bir mucize. Bizim desteğimiz ya da sevgimiz yoktu. Ya da bize yapacak kimse. Birbirimizden başka. Bu geceyi ona verin."

Uzun süre bana baktı. Sonunda elini başının üzerinde gezdirdi. "İyi, ama bana kızarsa, seni otobüsün altına atarım."

"Benim sorun değil. Teşekkür ." Dudağımı gergin bir şekilde çiğnemedi önce gülümsüyorum. Ne sormak istediğimi biliyorum, ama ona kendimi kötü hissettirmek istemiyorum.

rahatsız edici. "Ekrandaki kız mı? Briar mı o?"

Omuzları gerilir ve cebine sokmadan önce telefonuna bakar. "Uh... hayır."

Kıkırdıyorum. "Evet, öyle. Ve söz veriyorum, sırrın benimle güvende." Yavaşça nefes veriyorum, göğsümden hüznü yayılıyor. "Kardeşini bir kenara bırakırsak, büyürken en iyi arkadaşımdı. Onu çok özlüyorum."

Yüzü soluklaşıyor ve acı çekiyormuş gibi yavaşça yere yığılırken sadece yüzünü değil, tüm vücudunu kaplayan hüznü anlamak mümkün değil. "Evet. Ben de öyle. Görünüşe göre başka biriyle evlenmek üzere." Burun delikleri öfkeyle parlıyor. "Adi amcasının kendisine yakın olan herkesi kontrol etmek gibi garip bir huyu var. Onu bile."

Kalbim sadece onun için değil, kendim için de acıyor. Ve Walker için.

"Evet, bunu görmeye başlıyorum," diye fısıldıyorum. "Belki bunu durdurabiliriz, biliyor musun?" Gülümsemeye çalışıyorum ama çok zor. "Sadece Briar için değil, Walker için de." Yutkunuyorum. "Çünkü o da aynı gemide."

Hudson kanepeye yaslanarak yüzünü buruşturur. "Lanet olsun. James'in Beckett'la bir tür anlaşma yaptığını biliyordum ama böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Evet," diyorum, P harfini vurgulayarak. "Sanırım Dr. Boobs söz konusu olduğunda hiçbir şey bedava değil."

Başını sallayarak kahrkahrı patlatıyor. "Hayır. Hayır, kesinlikle değil." Telefonumu bana uzattı ve başparmağını kapıya doğru salladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa hemen dışarıda, koridorda olacağım. Eğer telefonun tekrar çalarsa, beni çağır." Durdu. "Ama unutma, kontrol et-"

"Önce gözetleme deliği," diyorum çabucak. "Evet, evet. Yapacağım." Kaşlarımı çattım. "Odana geri dönmeyecek misin?"

"Bu gece olmaz. Sonra olmaz-" Beni üzecek bir şey söylemek istemiyormuş gibi kendini durduruyor.

"Telefon görüşmesinden sonra değil mi?" Kaşlarımı kaldırarak tahmin ettim.

Yavaşça başını sallar. "James burada olsaydı, bu gece gözlerini kapatmazdı çünkü senin güvende olduğundan emin olmak isterdi. En azından o yarın dönene kadar kapının önünde oturabilirim." Kıkırdıyor, biraz da sinirleniyor. "Ne de olsa bu sırrı ondan saklıyorum."

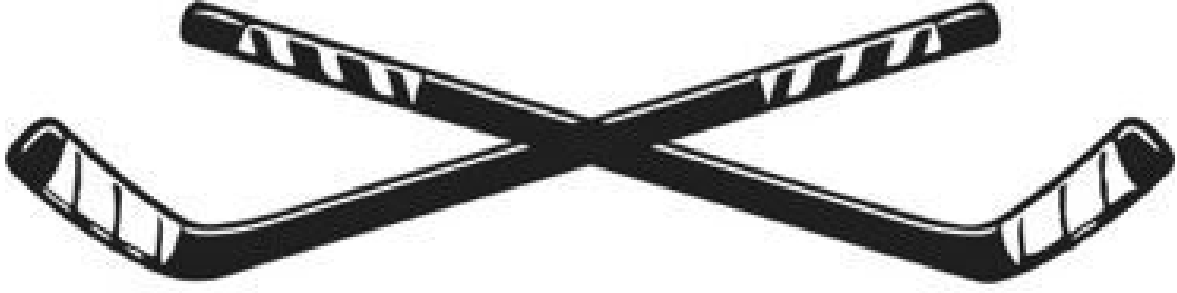
"Ve duvar kağıdınız onun kız kardeşi," diye . "Bir de o var."

"Evet, o da var." Televizyon ekranına doğru başını sallamadan önce gülüyor. "Görünüşe göre Kurtlar W'yi eve götürüyor. İyi geceler, Poppy. Bana ihtiyacın olursa, hemen burada olacağım."

"İyi geceler," diye mırıldanıyorum o koridora çıkarken.

Televizyona baktığımda kamera Kurtları yakınlaştırıyor, hep birlikte
sıçrıyorlar ve heyecanla birbirlerinin kasklarının tepesine vuruyorlar.

Bir kez olsun, keşke tribünde olup ona tezahürat yapabilseydim. Belki bir
gün. Uzaktan da olsa.

Walker

Sandalyede oturuyor, ileri doğru bakıyor, hiçbir şeye bakmıyor. Ağzımı kapalı tutuyorum çünkü ağzımdan çıkacak herhangi bir şey hoş olmayacak. Bundan eminim.

Bir saat önce döndüğümde Hudson'dan Poppy'nin dün gece tehdit telefonu aldığını ve saldırganlar daha sonra buluşacaklarını düşünseler de o zamana kadar yakalanacaklarını öğrendim.

Tüm bunlar oyunum bitmeden dakikalar önce oldu. Ve ne Hudson ne de Poppy beni bilgilendirdi. Aslında, olaydan kısa bir süre sonra onunla telefonda konuştum. Sesi iyi geliyordu. O telefon görüşmesinden hiç bahsetmedi.

"Surat asmaya devam edecek misin, yoksa günümüze devam edebilir miyiz?" sesleniyor mutfaktan.

Cevap vermediğimde oturma odasına doğru yürüyor ve ben de gözlerimi dikerek ona bakıyorum. Morlukları artık sarımsı bir renk almış, yavaş yavaş cildinden siliniyor. Ve hareketlerinden, vücudunun birkaç gün önce Ohio'ya gittiğimde olduğundan çok daha az ağırlı olduğunu söyleyebilirim.

"Bana söylemeliydin," diye hırlıyorum, ondan kaçıyor ve ellerimi kolçağın üzerinde tutup ondan uzağa bakıyorum. "Hudson'ın bunu yapacağını çok iyi biliyorum. Ama eminim sen ona izin vermedin."

"Haklısın," diyor sakince. "Ondan sana söylememesini istedim. Çünkü bir kez olsun bir şeyden keyif almanı istedim."

Göz ucuyla onu oturma odasının karşısında görüyorum. "İstediğin kadar kızabilirsin koca adam. Takımla kazandığın zaferin tadını çıkarmanı isteyecek kadar önemseydiğim için üzgün değilim."

Gözlerimi ona dikip kısıyorum. "Şu anda çok kızgınım, Poppy."

Birkaç adım öne çıkarak omuzlarını silkiyor. "Bunu telafi etmek için ne yapmam gerekiyor?" diye soruyor nefesli bir ses tonuyla. "Söyle, yapacağım."

Bebek mavisini atleti ve ona uygun pamuklu şortuyla ona bakıyorum.

Gömleğinin içinden göğüslerini mükemmel bir şekilde görebiliyorum ve sikim seğiriyor.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök ve bana doğru sürün," diye yavaşça homurdanıyorum. "Halının üzerinden ayaklarıma doğru sürün ve sana sikimi verecek kadar seni affetmem için yalvar."

Poppy hiçbir zaman söyleneni yapan biri olmadı. Tartışmasını ya da bana sataşmasını beklerdim. Bunun yerine yere çöküyor, dört ayak üzerine kalkıyor ve bana doğru sürünüyor. Gözleri benimkilerle temasını hiç kesmiyor ve ayaklarımdan dibindeyken çenesini yukarı kaldırıyor. "Lütfen beni affet. Geceni mahvetmek istemedim. Takım arkadaşlarımla kutlama yapmayı hak ettin," diye fısıldarken atleti öne doğru sarkıyor ve göğüslerini doğrudan görmemi sağlıyor.

Dudaklarımdan kaçmadan önce bir iniltiyi yutuyorum.

"Sikimi yalayacaksın. Beni boşaltacaksın ama o açgözlü amcığının da aynısını yapmasına izin vereceğimi bir an bile aklından geçirme," diye tısladım ve ayağa kalkıp eşofman altımı, sikimin serbest kalmasına izin verecek kadar aşağı çekmeden önce tısladım.

Hâlâ dört ayak üstünde duran sikime bakıyor ve gözleri kapanıyor. Ama ellerini kaldırmaya başladığında başımı sallıyorum.

"Hayır. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde kal, benim küçük fahişem," diye homurdandım. "Şimdi, o aldatıcı ağzını aç ve sikimi yala."

Sırtını dik tutarak öne doğru eğiliyor ve beni yavaşça ağzına alıyor. Dudağı iyileştiği için kalçalarımı ileri doğru savuruyorum, boğazının derinliklerine dalıyorum ve öğürmesine neden oluyorum. Normalde ona bu kadar sert davranmayı düşünmezdim ama yalan söyledi ve bu konuda kızgın olduğumu bilmesini istiyorum.

Ama olay şu ki, buna bayılıyor. İnlemeden önce hafifçe tıkanıyor.

"Belki de yanlış okudum, ha, Poppyseed. Belki de sikimi yalamak senin için çok büyük bir ödüldür. Şu anda bir ödülü hak etmiyorsun."

Dudaklarını sikimde aşağı yukarı hareket ettiriyor, uzunluğumu ıslatıyor ve onu durmaya zorlamamı imkânsız hale getiriyor.

Elini yerden kaldırıp bacaklarının arasına götürmesini izliyorum. Sikimi ağzından çekerek aşağı uzanıyorum ve çenesini kavıyorum.

"Kendine dokunmayı aklından bile geçirme, P. Ellerini yere koy. Bana tekrar sordurtma."

İnleyerek kendisine söyleneni yapar.

"Bak nasıl da tahrik olmuşsun. Dediğim gibi, sikimi emmek senin için fazla ödüllendirici. Bunu yapamayız, değil mi?"

Daha dik durarak, aletimin ucunu dudaklarının üzerinde ve yanağında gezdirerek onu kızdırıyorum. Ama dolgun, şimdi kızarmış dudaklarının arasından geri kaymak yerine, kendimi avuçluyorum. Elimini yüzüne yarım santim mesafede ileri geri kaydırıyorum.

"Walker," diye inliyor, ağzını sikime yaklaştırıyor. "Lütfen -."

Ona ters ters bakarak sikimi sallamaya devam ediyorum. "Lütfen ne, Poppyseed?" Havlıyorum.

"Lütfen.. izin ver. İzin ver ..."

Dudakları ayrılıyor ve bana bakıyor. O kadar tahrik oluyorum ki, ona bir ders vermek için şu anda yüzüne boşalmamak için kendimi zor tutuyorum. Sonra tekrar, muhtemelen o da bundan hoşlanırdı.

"Kelimeleri söyle meleşim." Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Bir ağız dolusu dölümü isteyen iyi bir kız gibi söyle."

"Lütfen, sikini yalamama izin ver," diyor, sızlanma ile hırlama arasında bir yerde ve yanaklarının pembemsi bir renkle dolduğunu gördüğümde buna bayılıyorum.

Başımı sallayarak ona cık cık diye bir ses çıkardım. "Hayır, bunun için fazla aldatıcı oldun. Onun yerine ağzını sikeceğim. Hem de sertçe, o yüzden öğürmeye ve burnundan nefes almaya hazır ol. Zerre kadar kontrolün olmayacak ve işte sana kıpırdamadan durman ve bunu kabul etmen için bir uyarı. Çünkü dizginleri ele almaya çalıştığın an, sikimi dudaklarından çekeceğim ve elimi becerip yüzüne boşalacağım. Çünkü şu anda bu senin için değil." Sikimi yavaşça ağzına sokuyorum. "Anlıyor musun?"

İri gözleri bana bakıyor ve bir kez başını sallıyor.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyorum, kendimi boğazından daha da aşağı itiyorum, boğazının etrafımda kapanma hissini seviyorum.

Ben geri çekilmeden önce hava almak için yalvarıyor. Kalçalarımın her itişinde vücudu hafifçe ileri geri hareket ediyor, ama yere kalmak için elinden geleni yapıyor.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyorum, kelimeleri zorlukla boğarak çıkarıyorum çünkü çok iyi hissettiriyor ve daha da iyi görünüyor. "Sikimi yutuyor, iyi bir kız gibi her santimini içine alıyor." Onu incitmek istemediğim için saçlarını nazikçe avuçluyorum. "Benim sikim için küçük bir fahişe misin?"

Aletimi ağzından çekerken kaşlarını birbirine yaklaştırarak uzunluğumun üzerinde inliyor.

"Cevap ver, Poppy."

"Evet," diye inliyor.

"Ama sadece benim için, değil mi bebeğim?"

"Sadece senin için," diye inliyor. "Her zaman senin için."

"öyle," diyerek kendimi tekrar ağzına soktum ve öğürmesini sağladım. "Bu ağzı başka hiçbir erkek sikmedi."

Başka bir şey söylemeden önce kendimi durduruyorum. Söylemek istediğim şey, başka hiçbir erkeğin bu ağzı sikemeyeceği. Ama bu yalan olur. Ne yapsın, sonsuza dek beni mi beklesin?

Keşke yapsa.

Kendimi kaybedip ağzına boşaldığımda onu uyarmıyorum, gözleri bana bakarken titriyorum ve boğazının beni yutmasını izliyorum. Ben tükenene kadar kalçalarım daha yavaş ve daha yavaş sarsılırken dilini üzerimde tutuyor. Ve geri çekildiğinde, birkaç saniye bekliyorum, sırlıklam olduğunu bildiğim halde onu asılı bırakarak onu gerçekten cezalandıracağıma inandırıyorum.

Onu ayağa kaldırarak, tamamen çıplak kalana kadar kıyafetlerini vücudundan yırtıyorum. Bacaklarının arasına uzanarak parmaklarımı onun sıcaklığına sokuyorum ve nefesim kesiliyor.

"Sikimin tadına baktığın için bu kadar ıslak mısın?" Kanepeye doğru birkaç adım atmadan önce bir iniltiyi yutuyorum ve sırtımı aşağı kaydırıyorum, böylece sadece yarısı . "Buraya gel ve yüzüme otur," . "Kanepe'nin arkasına tutun ve dilimin her tarafına boşalana kadar yüzüme bin."

Birkaç titrek adım atıp çıkmadan önce kalçaları birbirine yapıyor. Vücudunu yukarı doğru hareket ettirirken gergin olduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden uzanıp kıcını kavırıyorum ve doğrudan yüzüme oturana kadar onu yukarı doğru çekiyorum.

"Ben senin ağzını siktim; şimdi sıra sende," diye homurdanıyorum, sonra dilim onu tatmak için dışarı çıkıyor. O kadar ıslak ki yüzümü ıslatıyor. "Haydi. Yüzümü sik bebeğim. Dilimi sik. Açlıktan ölüyorum."

Yavaşça kalçaları hareket etmeye başlıyor, dilim de onlarla birlikte çalışıyor. Bir iki dakika sonra utangaçlığı geçiyor ve kanepenin arkasını kavrayıp bir boğa binicisi gibi yüzüme biniyor.

Kıçı çenemde aşağı yukarı zıplıyor ve ben amını bir yemek gibi yerken çığlık atıyor. Ellerimi vücudundan aşağıya doğru sürüklüyorum, bacaklarının arkasını kavriyorum ve o ileri geri iterken sıkıca tutuyorum. Sonunda, etrafımda sıkılaştığını hissediyorum ve dilime karşı nabzının attığını hissediyorum.

"Walker," diye yavaşça inliyor. "Walker, oh... Tanrım..."

Hareketleri yüzüme karşı kasılıyor, adım Tanrı'yımışım gibi haykırmaya devam ediyor ve yavaşlamadan hemen önce bana tapıyor, tüm vücudu titriyor.

Vücudumdan aşağı inerek yüzünü boynuma gömüyor. "Teşekkür ederim," nefes alıyor. "Bu... evet."

Ona tutunuyorum, kalbinin benimkine karşı hızla çarptığını hissediyorum. Sanırım hiç bu kadar kızgın olmamıştım.

Belki de onu biraz cezalandırmak istedim.

"Peki... ne zaman gidiyoruz?" diye soruyor endişeyle. "Nereye gitmek için?"

"Bilirsiniz... saldırganlarla buluşup onlara ödeme yapmak için."

Geri çekilip ona baktım. "Poppysed, o pisliklerle tanışmana asla izin vermem."

"Ama ne hakkında-"

"Şşt," diyerek onu durduruyorum. "Güven bana, önümüzdeki birkaç saat içinde o parayı düşünmeyecekler. Ve senin de artık onlar için endişelenmene gerek kalmayacak."

Bana karşı gevşiyor ve ben onun yumuşak nefes alışını dinliyorum. "Onlara ne olacak?" diye fısıldıyor.

Parmak uçlarımı sırtında aşağı yukarı gezdirerek başımı onunkine yaslıyorum. "Her şeyin nasıl sonuçlanacağını görelim, tamam mı? Ama ne olursa olsun, sana bir daha asla zarar vermeyecekler."

Bir daha kimse kızımı incitemeyecek.

Poppy

Duş alıp eşofman altımı ve Walker'ın dizlerime kadar sarkan kapüşonlu tişörtünü giydikten sonra yatak odasından çıkıyorum ve onu kanepede buluyorum.

Sessizce çünkü dürüst olmak gerekirse, bir kanepeye bir daha aynı şekilde bakacağımdan emin değilim - özellikle de *bu* kanepeye. İlk başta, kelimenin tam anlamıyla... yüzüne oturmak biraz garip geldi. Ama bir kez kendimi zevk almaya bıraktığımda ... kutsal bok topları, sadece bunu düşünerek kalbimin çırpındığını hissedebiliyorum.

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi bana sırtıyor ve ben de dudağımı ısırıyorum.

Bir elinde kumandayı, diğerinde Ekşi Punch Pipetlerini tutarak sinsice omuz silkiyor. "Olay şu. Hudson bana *Pretty Woman*'daki adam dedi ve bunun ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrim yok. İçinde bir fahişe olması dışında. O yüzden izliyoruz."

"Öncelikle, bana en sevdiğim şekerlerden birini mi aldın?" Ona doğru yürümeden önce sırttım. "İkincisi, sen ve ben? Sinema tarihinin tartışmasız en büyük kadın filmini izleyeceğiz."

"Yani, sanırım buna yok. Her zaman spor salonuna gidebilirim ve-"

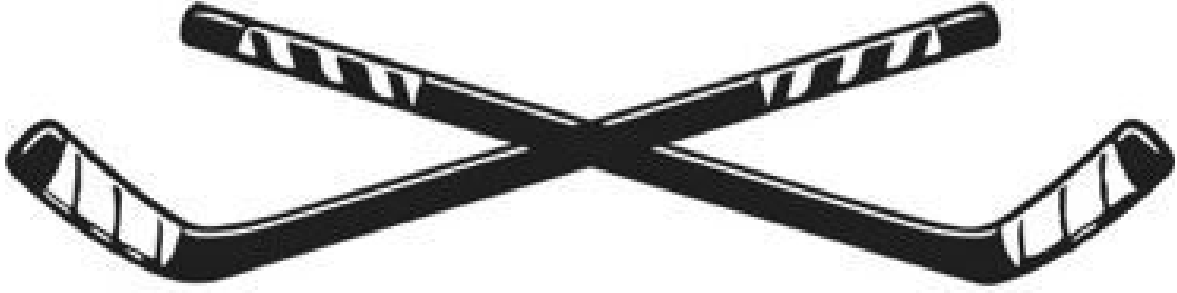
"Hayır!" Bağırıyorum, neredeyse kanepeye sıçrayıp onun yanına kıvrılıyorum. "Hayır. Bir film kulağa harika geliyor."

Kolunu bana dolayarak, başımın tepesini öpmeden önce saçlarımla usulca oynuyor. "Bakalım ben Edward mıyım? Zengin, fahişe seven adam."

Meme ucunu bükmeden önce ona ters ters bakıyorum.

"Kapa çeneni." Bu iyi hissettiriyor. Tıpkı daha önce olduğu gibi.

Beni ilk kez terk etmeden önce.

Poppy

Jake'e son bir kez sarılıp vedalaşıyorum, muhtemelen biraz fazla agresif bir şekilde sıkıyorum. Bir saat öncesine kadar onu on gündür görmemiştim. Bu birbirimizi görmeden geçirdiğimiz en uzun süreydi. Walker antrenmandan önce ya da sonra birkaç kez Jake'i ziyarete gelmişti. Morluklarımın kalıntıları kapatıcıyla kapatılana kadar beni görmesini istemiyordum.

"Seni görmek güzel, kokuşmuş." Onu serbest bırakıyorum. "Umarım benden uzak kaldığın o küçük aradan fazla keyif almamışsındır. Çünkü bir daha asla olmayacak!"

Sırtışı daha da yayılıyor ve Walker'a doğru ilerleyip ona sarılıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Jake. "Poppy'nin yeniden gülümsemesini sağladığın için."

Walker gerilir ama sırtını sıvazlar. "Sonra konuşuruz, dostum." Geri çekilip bana bakıyor. "Hazır mısın?"

Nefesimi üfleyerek başımı aşağı yukarı sallıyorum. "Hazır."

Hudson bana saldıranlardan gelen telefonun izini sürmeyi ve pisliklerin yerini tespit etmeyi başardı. Beckett'ın sahip olduğu bağlantılar sayesinde bu adamlar şu anda hapishanede -muhtemelen babamla aynı hapishanede, hepsi bana karşı komplo kurabilir. de günlük hayatıma devam etmekte özgürüm.

Yine de bu konuda biraz üzgünüm.

Sanki kıyamet günü yaklaşıyor ve bunu Walker da ben de hissediyoruz. Amcası bu hafta sonu Güney Carolina'ya gelmesini istedi ve ikimiz de biliyoruz ki yakında evleneceği kız da orada olacak.

Dışarıda kamyonetine doğru giderken, düşüncelerimin içinde kayboluyorum. *Ya benden daha güzelse? Ya ona aşık olur ve benim varlığımı bile unutursa?*

Ve beni en çok öldüren şey, onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünmek. Yani, onu gerçekten görememek. Elbette, onu geçerken göreceğim. Ama asla şu anki gibi olamayacağız. Başka birinin diğer yarısı olduğunda olmaz.

Otoparktan çıkıyor ve uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor. "Hey, iyi misin?"

Ona bakarak zayıf, yarım yamalak bir gülümseme veriyorum. "Evet. Ben... Ben iyiyim."

"Eğer bugün Sunset Drive'a gitmek istemiyorsan, başka bir gün seçebiliriz" diyor ve gözlerinde saf bir anlayışla bana bakıyor.

Başka hangi gün? Bağırarak istiyorum. Bu birlikte olacağımız son günlerden biri. Ve bu onun ve benim yapmamız gereken bir şey. O olmadan, bunu atlatabileceğimi sanmıyorum.

Haftalardır, karavana gidip Van'ın eşyalarını oradan çıkarmam gerektiğini biliyordum, eğer Ron aptalca bir sebepten dolayı hapisten erken çıkarsa diye. Çünkü Sunset Drive'a döndüğü an, yaşadığım sürece bir daha o sokağa atmayacağım.

Ya şimdi ya da asla.

"Bugün iyi," derken sesim zar zor cızırdıyor ve iyi görünmek için acınası bir çaba sarf ediyorum. "Hadi gidip şu işi bitirelim."

Bana şüpheyle bakıyor ve her düşüncemi okuyabildiğini biliyorum. O yere geri dönmekten korktuğumu biliyor. Ama dönmezsem kendimi asla affetmeyeceğimi de biliyor.

Ve sonunda başını sallar. "."

Walker

Yıpranmış, kesinlikle güvenli olmayan basamaklarda oturuyorum, tetanos aşılarımı yaptırdığım için çok mutluyum, Poppy'yi beklerken sokağa bakıyorum. İçeri yalnız girmesini istemiyordum ama bir sokak nasıl hem bu kadar çok iyi hem de bu kadar çok kötü anıyı aynı anda barındırabilir ki? Sunset Drive ilk arkadaşımı edindiğim yerdı. Bisiklete binmeyi öğrendiğim yer. Jake'le saatlerce top oynadık. Poppy merdivenlerde durup o güzel yüzündeki kızgın ama eğlenmiş ifadeyle bize başını sallarken Van'la havai fişek patlattık.

Aynı zamanda vücudumdaki her bir hücreyle Poppy Wilson'ı başka bir insanı sevebileceğimden daha çok sevdiğimi bildiğim yerdı çünkü ikimizin de içinde bu karanlık vardı. Sadece bizim gibi büyümekten kaynaklanan bir şeydi bu. Birbirimizi anladık. Hâlâ da öyleyiz.

Vedalaşmadan önce birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, ayrılmanın kadar zor olacağını biliyorum. Ama başka seçeneğim yok. En azından görebildiğim kadarıyla yok. Amcam acımasız bir adamdır. Gözünü bir şeye dikti mi, geri dönüşü yoktur. Ve şu anda, gözünü Gia Romano ile evlenmeme dikmiş durumda. Beckett'in lise son sınıfta verdiği partilerde iki kez tanıştığım bir kız.

Ve evet, çok sarhoş oldum ve takıldık. Ama bunu Poppy'ye söyleyemem. Kız beni bekledi, asla başka bir erkeği öpmedi. Cade dışında. Ama şu anda o lanet şeyi düşünmeyeceğimden eminim. Beni çok kızdırıyor.

Ama Huff dışında, o bekledi. Ben ise tam tersini yaptım. Acılarımı anlamsız bir seksle boğmaya çalıştım, her kız onunmuş gibi davrandım.

Poppy için başka kadınlarla birlikte olduğumu bilmek bir şey. Bu şekilde birlikte olduğum bir kızla evlendiğimi öğrenmesi başka bir şey. Ama bu bir şey ifade etmedi. Aslında, her şey bittikten sonra, ondan yeterince hızlı uzaklaşamadım.

Poppy'nin tam tersi. İşte bu yüzden ona katlanamıyorum.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve Poppy'yi görmek için başımı çeviriyorum, yanıma oturup rastgele şeylerin olduğu karton kutuyu yere koymadan önce.

Sessizce otururken başı omzuma yaslanıyor. Hafif esinti ağaçların arasından geçerek yaprakların dallarında dans etmesini sağlıyor.

Başımı kaldırıp bakıyorum, bu bok çukurunu eskisi gibi göremiyorum. Her şey kirli ve terk edilmiş görüldüğünde, burayla ilgili her şeye kızardım; kaldırımlara bile. Hepimiz bir gün buradan nasıl çıkacağımızı konuşurduk. Sanırım hepimiz öyle ya da böyle kurtulduk.

Şimdi, sadece geri dönmek istiyorum. Poppy'nin bana tüm galaksiyi asmışım gibi baktığı zamanlara. Ya da Van'ın henüz ilk eroinini almadığı ve buradan kurtulma hayalleri kurduğu zamanlara. Jake'in iki kardeşi de hayatta ve sağlıklıydı. Ve en önemlisi, kalbimde Poppy ile birlikte olacağımı düşündüğüm bir zamana. NHL artık çok uzakta değil. LaConte benimle ilgilenen birçok takımdan telefon aldı. Hayal edebileceğim tüm paraya sahibim ve artık kimsenin güvende olmadığı bir sokakta yaşamıyorum.

Yine de her şeyimi kaybetmiş gibi hissediyorum. Ve o gitmedi bile.

Onu sevmek ve gitmesine izin vermek, yaranın üzerinde duran bir yara bandı gibi. Yırtıp atmanın daha iyi olduğunu biliyorsun ama bu yapmak zorunda kalacağım en zor şey. Ve bu çok şey anlatıyor çünkü ikimiz de Sunset Drive'daki çocukluğumuz boyunca çok şey yaşadık. Hayatı, kaybetmeyi ve acıyı öğrendiğimiz bir yer. Ve hatta kalp kırıklığını. Berbattı ve kolay bir hayat değildi. Ama bizi bugün, şu anda olduğumuz kişi yaptı.

O güçlü. Hem de çok güçlü. Ve dürüst olmak gerekirse, bense de iyi olacağını biliyorum. Ama aynı şeyi kendim için söyleyemem. Çünkü onsuz geçen yıllar boyunca kendimi kaybetmişim. Ve kardeşinin öldüğü ve beni tekrar kabul ettiği o geceden beri, nihayet her şeyin bir anlamı olduğunu hissetmeye başladım. Kulağa ne kadar boktan gelse de çünkü Van öldü. Bunu değiştirmek için her şeyimi verirdim ama gerçek şu ki, o korkunç, berbat an bizi tekrar bir araya getirdi. Ve şimdi, tekrar parçalanmak üzereyiz.

Ve bunu hazmedemiyorum. Ama ne yapacağımı da bilmiyorum. Amcam o iki serseriye hapisten çıkarıp tekrar kızın peşine düşürmekten çekinmez, eğer ben de onun oyununda rolümü oynamazsam.

Gördüğüm , her iki durumda da kazanamam. Ama seçeneklerden biri onu güvende tutarken diğeri tutmazsa? Ne olursa olsun, onun için kendimi kurşunun önüne atarım.

Sonunda başını omzuma yaslayarak iç geçirdi. "Bu sokağı özleyeceğimi söyleyemem ama sen ve ben konusunda hiçbir şeyi değiştirmezdim. Anlıyor musun?"

Tabii ki ne demek istediğini anlıyorum. Ben de hiçbir şeyi değiştirmezdim. Çünkü koşullar ne kadar boktan olursa olsun, bizi bir araya getirdi.

Onun ve benim yaşadığımız acıyı yaşamamış birini sevebileceğimi sanmıyorum. Bu acılar yüzünden... Onun ne kadar dayanıklı ve dirençli olduğunu biliyorum. Ve onu bu kadar şiddetli sevmemin nedeni de bu.

"Her zaman sen olacaksın ve ben olacağım. Ama bu sokak olmasaydı, sen ve ben de olmazdık. Bu yüzden, ne kadar istesem de... buradan nefret edemem," diye mırıldanıyorum usulca. "Beni sana getiren hiçbir şeyden nefret edemem."

Yanağını kapüşonuma yaslıyor. "En azından bu kızgın ayrılmıyoruz." Duraksıyor. "Bunun da bir anlamı olmalı, değil mi?"

"Doğru," diye mırıldanıyorum cansızca.

Birbirimizden mutlu, kızgın ya da nefret ederek ayrılmamızın bir önemi yok. Onun gittiği ya da benim onu geride bıraktığım herhangi bir evrenin hiçbir anlamı yok.

Kutuya doğru başımı sallıyorum, Van'ın her zaman taktığı şapkalardan birini ve beşinci sınıfta yaptığı bir çömlek parçasını görüyorum. Ama Van'ın yedinci sınıfta kazandığı beyzbol MVP ödülünü gördüğümde neredeyse kendimi kaybediyorum. Ertesi yıl oynamayı bıraktı, bu çok yazık oldu çünkü çok iyi bir oyuncuydu.

"Beyzboldan nefret ederdim. Kelimenin tam anlamıyla hiç dayanamazdım. Ama hep merak etmişimdir, eğer birkaç yıl daha oynasaydım, onun için devam edebilseydim... belki oynamaya devam eder ve bir burs kazanırdı." Gözlerim etrafa bakıyor. "Onu buradan kurtaracak bir burs."

"Hayallerinin peşinden gitmeliydin Walker," diye fısıldıyor kapüşonuma doğru. "Eğer yapmasaydın, onun düştüğü duruma sen de düşebilirdin." Bir kolunu ön tarafıma doğru uzatıyor. "Seni buzun üzerinde tekrar izlemek başından bildiklerimi pekiştiriyor." Boynunu bükerek yüzünü bana doğru çeviriyor. "Sen hokey oynamak için doğmuşsun. Ve ben de seni ruhunu ateşleyen bir şey yaparken izlemeyi seviyorum."

Aynı anda hem göğsüm ısınıyor hem de kalbim acıyor. "Hokey artık o kadar da büyük bir mesele gibi görünmüyor." Başımı sallıyorum. "Seni kaybediyorum. Van'ı kaybettik." Vücuduma yayılan korkuyu hissederek duruyorum. "Buraya döndüğümde Van'ı gördüğüm geceden beri kendimi suçlu hissediyorum. Ona baktığım anda, onu terk ettiğimi ve terk etmemiş olsaydım belki de hiç uyuşturucuya bulaşmayacağını ya da hiç satmayacağını kalbimin derinliklerinde hissettim. Uzaklara taşınmış olmam hepinizin olmayı bırakmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Ama ben tam olarak bunu yaptım. Bununla yaşamak zorundayım. Ve dürüst olmak gerekirse, P, bu beni öldürüyor." Uzun bir nefes alıyorum, yavaşça bırakıyorum ama titreyerek çıkıyor. "Kız kardeşim aklını kaçırdı. Van öldü. Jake seni tekrar terk edeceğimi düşündüğünde muhtemelen benden nefret edecek." Ona bakıyorum, elini sıkarken gözlerim bulanıklaşıyor. "Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum, Poppyseed. Tek istediğim bu."

Yavaşça uzanıp saçlarımı okşuyor. " onca şeyden sonra bunu düşünmeyi reddediyorum" diyor, gözleri yaşlarla dolunca duruyor ve üzgün bir şekilde somurtmadan önce gülümsüyor. "Ailelerimizin bağımlılığı, istismar, ihanetler, açlık, pis hissetmek..." Dudağı titriyor. "Tüm bunlardan sonra, Walker James, Dr. Boobs dedikleri birinin olacağını düşünmeyi reddediyorum." Ortamı yumuşatmaya çalışıyor ama sadece daha çok ağlıyor. "Asla başka bir adamla birlikte olmadım çünkü biz fikrinden asla vazgeçmedim." Elimi daha sıkı sıkıyor. "Şimdi havlu atacak değilim."

Dudaklarım onunkilere saldırıyor ve onu öpüyorum, vücudu benimkilere karşı titrerken gözyaşlarının tuzunu dudaklarımda tadıyorum. Geri çekilip yanaklarını okşuyorum. "Seni seviyorum. Seni çocukluğumuzdan beri seviyorum ve ölene kadar da seveceğim." Onu tekrar öpüyorum - dudağı iyileştiği için çok mutluyum çünkü istemeden morarttığımdan neredeyse eminim.

"Sanırım seni hayatım boyunca sevdim." Burnunu çekiyor. "Ve kendimi hiçbir zaman eş olarak görmemiş olsam da, benden başka biriyle evlenmene izin veremem."

Tutamayacağım bir söz vermem. Ve ona her şeyin gireceğini ve amcamın anlaşmadan vazgeçeceğini ve gün batımına doğru gitmemize izin vereceğini ve beni yalnız bırakacağını söylemiyorum. Geçmişte onu incitmiş olabilirim ama ona yalan söyleyip boş yere umut vermek istemiyorum. Bunun yerine onu tekrar öpüyorum ve burnumu onunkine değdiriyorum.

"Lütfen, izin ver seni buradan çıkarayım," diye fısıldıyorum, elimi doğru kaydırarak. "Seni eve götürmeme izin ver. Seni hissetmem gerek, benim mükemmel kızım."

"Tamam," diyor ve başını aşağı yukarı sallıyor.

Ama ayağa kalkmadan önce cebimdeki telefonum çaldı. Çıkardığımda, tanımadığım bir alan koduna sahip eyalet dışı bir numara görüyorum.

"Kim olduğuna baksam iyi olacak" diye fısıldıyor, telefonuma doğru başını sallayarak. Yavaşça başparmağımı ekranda gezdiriyorum ve kulağıma götürüyorum.

"Alo?" Bir tele-pazarlamacının ya da belki de amcamın cevap vermesini bekleyerek söylüyorum.

"Merhaba. Walker James'le mi görüşüyorum?" derinden gelen bir ses hızla cevap verir.

"Ah, evet." Beni dikkatle izleyen Poppy'ye bakıyorum. "Bu Walker James."

"Walker, bu Jack Dow, Portland, Maine'deki New England Bay Sharks'ın genel müdürü." Kısa bir duraklama oluyor ve yemin ederim ki bir sonraki sözlerini beklerken kalbim duracak gibi oluyor. "Muhtemelen ilk pivotumuz Kenneth Smitten'in bu sezondan sonra emekli olacağını duymuşsunuzdur.

Takımda taze kana ihtiyacımız var. Bu sezon sizi izledik. Ve etkilendik. Yepyeni bir takıma birinci sınıf öğrencisi olarak geldin ve Cam Hardy'nin yerine geçtin. Bunun kolay bir başarı olmadığını farkındayız. Her neyse, sana gelecek sezon takımımızda bir pozisyon teklif etmek isteriz."

"Gerçekten mi?" Söylediklerimi zar zor kaydediyorum. Beynim dönüyormuş gibi hissediyorum.

"Aynen öyle, evlat." Gülüyor. "Menajerinin incelemesi için bir sözleşme göndereceğiz. Ailenle bu konuyu konuş ve önümüzdeki birkaç hafta içinde bana geri dön. Tamam mı?"

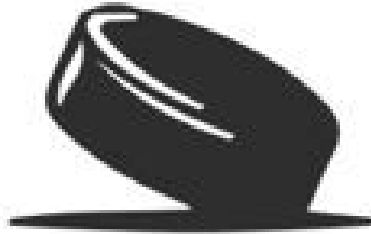
Telefonun şokunu hala üzerimden atamadığım için cevap vermem bile bir saniye sürüyor. "Evet... evet, kulağa harika geliyor. Teşekkür ederim." Elimi başımın üstünde gezdiriyorum. "Çok teşekkür ederim."

"Senden haber almak için sabırsızlanıyorum, James. Günün tadını çıkar."

Telefonu kapatıyor ve ben de Poppy'ye bakıyorum, kocaman gözleri bana dikilmiş, neler olup bittiğini merak ediyor. Ve ona söylemeye korkuyorum çünkü eğer birlikte olmamız için olasılıklar zaten aleyhimize yığılmamışsa... şimdi gerçekten yığılmış durumdalar.

NHL'de oynamak çocukluğumdan beri tek istediğim şeydi. Ama profesyoneller ve onun arasında bir seçim yapmak kalsaydım, şu anda patenlerimi asardım.

Tek bildiğim... Beckett'ın yeğeninin NHL'ye girdiğini öğrenmesine izin vermeyeceğim. Sikeyim. Olmaz.

Poppy

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, az önce büyük bir haber aldığı çok açık. Hatta büyük bir haber. Telefon görüşmesi sona erdiğinde, sabırla neler olduğunu benimle paylaşmasını bekliyorum.

Yavaşça ayağa kalkar. "Arayan New England Bay Sharks'ın genel müdürüydü." Yutkunuyor, önüne bakıyor. "Gelecek sezon onlar için oynamamı istiyorlar." Gözleri benimkileri buluyor ve ürperiyor. "Maine'de."

Onun gideceğini ve benim burada olacağımı bilmek göğsüme ne kadar acı verse de onun adına çok mutluyum. Çünkü bu onun tüm hayatı boyunca hayaliydi. Yaptığı her şey bu an içindi. Ve bunu öğrenmek için buradan, her şeyin başladığı yerden daha iyi bir yer olabilir mi? Ona geldiği yerin, gideceği yer olmadığını hatırlatmak için.

Ayağa kalktım ve ona baktım. "Profesyonel mi olacaksın?" Zar zor fısıldıyorum, gözlerimde yaşlar birikiyor çünkü tüm hayalleri gerçekleşirken bu çocuğun yanında olan benim. Görücü usulü evlendiği karısı değil. Ben.

"Yani.. evet," diye mırıldanıyor. "Sanırım öyleyim."

Gözyaşlarım yanaklarımdan düzenli bir şekilde akarken kollarına atılıyorum. "NHL'desin," diye ağlıyorum. "Başardın!"

Kolları beni sıkıyor, ayaklarımı yerden keserken yüzünü boynumun yarığına gömüyor. "Maine, Georgia'dan çok uzakta," diye mırıldanıyor, ses tonunda belirgin bir endişe var.

Beni yere bıraktığında ellerimi belinde tutuyorum ve çenemi yukarı kaldırarak ona bakıyorum. "Seni zaten kaybediyorum, Walker." Sesim titriyor. "Sonunda anlamaya başlıyorum ki mil uzakta da olsan, bin mil uzakta da... her zaman benimle olacaksın." Başparmakları gözlerimin altında biriken yaşları okşayınca daha sert burnumu çekiyorum. "Nereye gidersen git, ben seninle olacağım. Her zaman."

"Aynı şey değil," diye homurdanıyor. "Asla gibi olmayacak."

Yapmanız gereken ya da söylemek istediğiniz daha çok şey varken zamanın tükenmesini izlemek gibi. Walker ile asla yeterli zaman olmayacak. Bana sonsuzluk vaat edilse, yine de saati izler, eninde sonunda sona ereceğinden korkardım.

"Hayallerinin peşinden koşan ve onları gerçeğe dönüştüren kişinin sen olacağını hep biliyordum," diye fısıldıyorum, gözyaşlarıyla ıslanmış kirpiklerimin arasından gülümseyerek. Bir elimi ondan çekerek, bir zamanlar evimiz olan sokağa doğru el sallıyorum. "Buradan geldin ve bak şimdi nereye gidiyorsun."

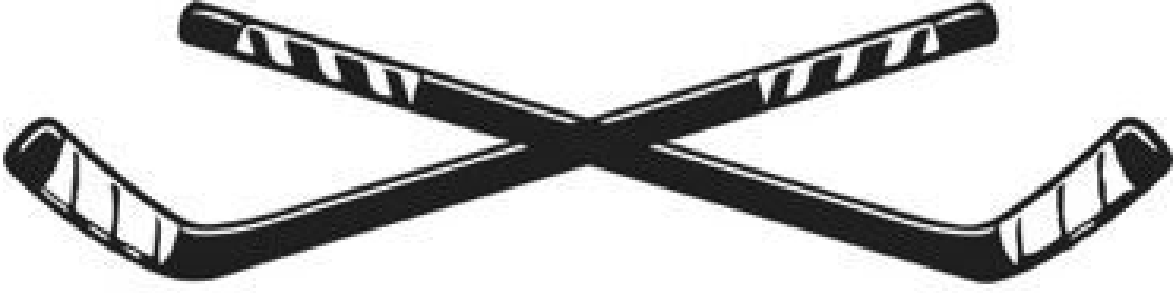
Parmak uçlarımda durup dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum Walker James. Ve biliyorum ki ailen sana bakıyor.

seninle de gurur duyuyorum." Onu tekrar öpüyorum. "Yani Maine'e gideceksin çünkü bunu hak ediyorsun. Ve kendini kötü hissetmeyeceksin."

Kaşları birbirine çarpıyor, gözleri buğulanıyor ve beni kaldırıp bacaklarımı beline doluyor. "Seni seviyorum, Poppy. Ve sana söz veriyorum, bu anlaşmalı evlilik söz konusu olduğunda, savaşmadan pes etmeyeceğim. Sana geri dönmek için elimden geleni yapacağım."

Başımı sallıyorum, burnum onunkine sürtünüyor. "Sana inanıyorum." Sakin görünmeye çalışarak bu üç kelimeyi söylüyorum. Ama gerçek şu ki, dehşete düşmüş durumdayım.

Çünkü içten içe onu kaybedeceğimi biliyorum. Yine kaybedeceğim. Ama bu sefer, geri geleceğini sanmıyorum.

Walker

Hayat çok garip bir şey. Bir dakika, sevdiğiniz kadının içinde taşaklarınızın derinliğindesiniz, ikiniz bir araya gelirken gözlerine bakıyorsunuz, tüm olurken dünyanın geri kalanı eriyip gidiyor. Ve bir süre için, gerçekten sadece ikiniz varmışsınız gibi görünür. Ama sonra bir bakıyorsunuz, amcanızın evindesiniz ve evlenmenizi istediği kızı erkenden buraya getirdiğini söylüyor.

Gia verandada karşımda oturuyor. Kahverengi gözleri gözlerimi kesiyor ama ona doğrudan bakamıyorum. Koyu renk saçları mükemmel bir şekilde kıvrılmış, tıpkı onu her gördüğümde olduğu gibi. Kıyafeti mükemmel bir şekilde ütülenmiş tasarımcı kıyafetlerinden oluşuyor.

Herkesin standartlarına göre on numara. Eski, çok eski aileden geliyor. Hayatı boyunca hiçbir şey istemeyecek, düğümü attığımızda benim gibi.

"Beni görmezden gelmeyi bırakabilirsin. Ben de burada olmak istemiyorum, biliyorsun," diye fısıldıyor tatlı çayından bir yudum alarak. "İster inan ister inanma, Amerika Birleşik Devletleri'nde dişsiz bir hokey oyuncusuyla evli olarak yaşamak benim çocukluk hayalim değil."

Ağzımı açıp içeriği işaret ediyorum. "Bütün dişlerim *yerinde karıcığım*," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

"Evet, şimdilik." Gözlerini deviriyor. "Bak, seks yaptık. Eğlenceliydi. Ben de zevk aldım. Ama bu?" Elini aramızda salladı. "Senin nişanlın ya da karın olmak istemiyorum, Walker."

"Teşekkürler." İncinmiş gibi yapıyorum.

Bana sert bir bakış attı. "Hangi kız açıkça konuşulan adamla evlenmek ister ki?" Başını bana doğru sallıyor. "Kaya olsan bile duygusal olarak daha müsait olamazdın."

Daha dik oturuyorum. Bugünden önce her şeyi kabul ettiğini sanıyordum. Sanırım daha önce sormalıyım.

"Yani sen de bunu istemediğini mi söylüyorsun?" Sikik Memeli Amca'nın beni dinlemediğinden emin olmak için kapıya doğru bakıyorum. "Yani evlenmek istemiyor musun ve tüm o mutlu saçmalıkları?"

"Lanet olsun. Hayır," diyor bana yaklaşmadan önce hızla. "Ne anlaşması yaptınız? Bilirsin... bu duruma düşmek için."

"Sen bana anlatırsan ben de sana benimkini anlatırım," diyorum gözlerimi büyüterek. "Devam et kızım. Bizim için yarattıkları bu lanet karmaşadan ne çıkarıyorsun?"

Yere bakıyor, tırnaklarını karıştırıyor. "Babam sevdiğim çocuğun üniversiteye gitmesi için para ödeyecek. Bunu kabul etmemiş olsaydım kesinlikle olmayacak bir şey." Omuz silkiyor. "Sence bu kadarı ne zaman yeterli olacak? İkisi de zaten güçlü ve zengin. Neden güçlerini birleştirmeleri gerekiyor ki?"

"Çünkü açgözlüler" diyorum, çünkü bu lanet olası bir gerçek. "Ve böyle insanlarla hiçbir şey asla yeterli olmayacaktır."

"Devam et o zaman." Mükemmel şekillendirilmiş kara kaşlarını kaldırıyor. "Sana sırrımı söyledim. Sen de bana seninkini söyle."

Nefes nefese kaldım ve koltuğuma daha da yaslandım. "Bu kız, Poppy, başını biraz belaya soktu. Onun korunduğundan emin olmam gerekiyordu. Ve ona zarar veren insanların icabına bakıldığından." Güneş gözlüklerini indirdim. "Ve şimdi, işte buradayız."

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Bu kızı seviyorsun, değil mi?"

"Evet," diyorum hemen. "Ne fark eder ki?" Çenemi eve doğru salladım. "Bana herhangi bir şekilde bağlanırsa, asla büyük bir şirket için dans edemeyeceğinden emin olacak."

"Bunu o mu söyledi?"

"Yapmak zorunda değildi," diye kestirip atıyorum. "Amcamın aklının nasıl çalıştığını biliyorum. Ve eğer bu anlaşmaya karşı gelirsem -benim de kabul ettiğim bir anlaşma- Pippy hayallerinin peşinden gitmeyi unutabilir. Ben de öyle. Bunun olmasına asla izin vermez."

Konuşmak için ağzını açar ama o daha konuşmadan Natasha ve Beckett, Gia'nın anne babasıyla birlikte verandaya çıkarlar.

Beckett viskisinden bir yudum alarak, "Şu halinize bakın," diye söylendi. "Sanırım babanızla konuşmuş olmamız iyi bir şey, Bayan Gia." Ondan bana doğru sırtıyor. "Hepiniz erkenden evleniyorsunuz."

"Ne?" Gia aniden ayağa kalkıp ellerini havaya kaldırarak ağzından kaçırır.

Orada öylece oturdum, başımı arkaya attım, hiç şaşırmadım.

"Baba, bu doğru mu?"

Beckett yanıma gelip elini omzuma koyarak, "Canım, Walker'ın hokey programı çok yorucu," diyor. "Öyle değil mi yeğenim? Ama bu gece ve yarın izinli. Bu da demek oluyor ki... düşün için mükemmel bir zaman."

"Gia'yla evlenmek istemiyorum Beckett," diye homurdanıyorum, sonunda ayağa kalkıyorum ve onun birkaç santim üzerinde yükseliyorum. "Onun da benimle evlenmek istemediği kesin."

"Şansınıza ikiniz de bunun anlaşmamızın bir parçası olduğunu biliyordunuz." Omuz silkiyor ve içkisinin kalanını yudumluyor.

Her zamanki gibi Natasha hiçbir şey söylemiyor. Uzun, ipeksi sarı saçları omuzlarına dökülmüş bir şekilde öylece duruyor. Yüzünde soğukkanlı bir ifade olsa da, adam ona doğru baktığında sanki bir işaretmiş gibi gülümsüyor.

"Baba," diye ağlıyor Gia, babasının önüne geçerek, "Ben senin tek kızınım. Bunu bana nasıl yaparsın?" Başını annesine doğru çevirir. "Anne, bunların hiçbiri senin için iyi olamaz, değil mi?"

Annesi Serena'nın yüzünde beliren üzüntü ifadesini inkar etmek mümkün değil. Ancak kocası onun elini sıktığında, bu ifade çabucak kaybolur.

"Annen bunun senin için iyi bir şey olacağı konusunda hemfikir prenses." Karısından kızına bakıyor. "Değil mi, Serena?"

"Evet," diye zar zor cıvıldıyor. "Walker iyi bir koca olacak," diyor, kaşları duygusallıkla zar zor bir araya geliyor. "Herkes bu kadar şanslı değil, biliyorsun."

"Sen buna şans mı diyorsun?" Gia tıslıyor, rol modelimiz olması gereken insanlara bakıyor. "Hepiniz beni hasta ediyorsunuz. Baba, bu kadarı ne zaman yetecek? Şimdi ne olacak? Beni Walker James'e bağlaman gerekiyor çünkü onun profesyonel olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyorsun ve onu Amerika'daki spor bağlantılarını kurmak için kullanmaya mı çalışacaksın?" Burun delikleri alevlendi. "Beni hayal kırıklığına uğrattın. Gerçekten."

Koşarak eve giriyor ve ben Beckett'a ters ters bakıyorum.

"O haklı. Bu tam bir çılgınlık." Kollarımı iki yana açarak ona yaklaşıyorum. "Bana ne yapmak istiyorsan yapabilirsin. Ben o değilim."

artık senin oyunlarını oynamıyorum."

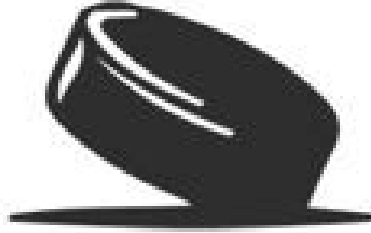
Koyu renk gözleri benimkilere dik dik bakıyor. "Oh, ne? Seçme şansın olduğunu mu sanıyorsun?" Kıkırdıyor, herkese bakıyor. "Kız kardeşini seviyorsan ya da... o güzel kıçın adı neydi? Doğru, Poppy. Bir uyuşturucu satıcısının kızı. Eğer ikisini de seviyorsan ya da azıcık bile önemsiyorsan" - parmaklarını havaya kaldırdı- "işbirliği yapacaksın Walker. Çünkü sana söz veriyorum, işler çok çabuk çirkinleşebilir."

Yaşlı Walker onu hareket edemeyecek hale gelene kadar döverdi. Ama bu Beckett Poppy'yi tanımadan önceydi. Ve Briar üzerinde tam kontrolü vardı. Şu anda aptalca davranmam için riskler çok yüksek.

"Sen lanet olası bir pislisin," diye .

Geri çekilerek eve giriyorum ve yumruğumu alçıpana geçirmeden önce kapıyı çarpıyorum.

Belki de bu düğünü yapmak zorunda kalacağız ama sonuçta boşanmamıza izin verilmediğinden hiç bahsetmediler.

Poppy

Kendimi tamamen yenilmiş ve sinirli hissederek kafeden geri dönüyorum. Walker bu sabah amcasına gitmek için ayrıldı ve o zamandan beri ondan haber alamadım. Ona mesaj attım ama mesajlar yerine ulaşmıyor. Ve içimde bir şeylerin yolunda gitmediğine dair kötü bir his var.

Yanımda duran bir araba beni anında geriyor ama gündüz olduğu ve sokaklar bir yerlere gidip gelen diğer öğrencilerle dolu olduğu için şükrediyorum.

İçini göremeyeceğim kadar karanlık olan renkli cam açılıyor ve Hudson'ın soğukkanlı yüzü bana bakarak beni olduğum yerde durduruyor.

Başını yolcu tarafına doğru sallayarak elini direksiyona dayıyor. "Bin arabaya."

Belki de onun bir tehdit olmadığını bildiğimden ya da Walker'ın nerede olduğunu öğrenmek için çaresiz olduğumdandır. Her neyse, kamyonete doğru koşup içine giriyorum.

"Neler oluyor?" Emniyet kemerimi bağlayarak soruyorum. "Neden buradasın?" "Buradayım çünkü birazdan Walker antrenman için arenada olacak-

ama yalnız olmayacak." Bana yan gözle baktı. "Beckett ve Walker'ın müstakbel kayınpederi yarın için düğünlerini ayarladılar." Tekrar önüne bakıyor. "Walker iyi bir çocuk. O kızla evlenirse perişan olur. Bunun olmasına izin veremem." Uzun bir nefes üflüyor. "Amcası hakkında kirli çamaşırlarım var. Onu bir daha ortaya çıkamayacak kadar derine gömecek kadar." Arenanın otoparkına girip iki arabanın arasına park ediyor. "Bu saçmalığa bir son verelim, tamam mı?"

Şaşkınlıkla, başımı sallamadan önce kafamı koltuk başlığına yaslıyorum. "Evet," diye mırıldanıyorum geniş gözlerle. "Evet, tamam. Sadece bana ne yapacağımı söyle, ben de yapayım."

"Her şey sırayla. Walker'ı yalnız bırakmalısın. O asabi herifi tanıyorsam, kendini kaybetmenin eşiğinde. Akışına bırakmış gibi davranması gerekiyor." Yüzümdeki kızgınlığı görünce omuz silkti. "Planımın işe yaramasının tek yolu bu. Herhangi bir tehlike işareti oluşturamayız."

"Peki," diye fısıldıyorum ve Hudson'ın gözlerinin arkamdaki bir şeye odaklandığını fark ediyorum.

Yavaşça dönüyorum ve Walker ile daha önce hiç görmediğim bir kızın kamyonetinden inip arenaya doğru ilerleyişini izliyorum. İkisi de gülümsemiyor ama önemli değil. Onu kızla fiziksel olarak görmek kalbimi acıtıyor.

Uzun, siyah saçları ve mükemmel kıvrımlarıyla çok güzel. Taytı ve hırkasıyla mükemmel bir uyum içinde olan ve bir omzundan düşen crop top'undan dışarı fırlayan ultra ince karnını görmemek mümkün değil. Hanes kazağıma ve taytıma bakıp yüzümü . Bütün gün çalıştığım için saçlarımı dağınık bir şekilde at kuyruğu yapmışım. Eminim onun yapmak zorunda olmadığı bir şey. Ama bunun için ondan nefret edemem. Bu onun suçu değil.

"Şimdi neden bütün gün mesajlarımı görmezden geldiğini anlayabiliyorum," diye homurdanıyorum ve bir bebek gibi somurtarak arena kapılarının içinde kaybolmalarını izliyorum.

"Hayır, eminim Dr. Boobman numaranızı engellemiştir," diye cevap veriyor umursamazca. "Walker beni daha önce aradı. Senin hakkında da aynı şeyi söyledi. Mesajlarına da cevap vermiyormuşsun. Amcasının tüm bağlantılarını kopardığını düşünmem uzun sürmedi."

Ellerim toplanıyor, tırnaklarım avuç içlerime batıyor ve inliyorum. "Bu adam tam bir kontrol manyağı."

Hudson direksiyonda öne doğru eğilir. "O bundan daha kötü, bebeğim. O bir canavar. Yıllardır onun yaptıklarını izledim ve hep uzak . Artık değil."

Emniyet kemerimi çözerek vücudumu ona doğru çeviriyorum. "Peki ya Briar? Bunun onunla bir ilgisi var mı?" Onu rahatsız etmek istemediğim için mümkün olduğunca nazikçe söylüyorum.

Omuzları hafifçe çökmeden önce kaskatı kesiliyor. Hudson'da hiç görmediğim bir şey çünkü o her zaman çok güçlü ve sağlam olmuştur. Dokunulmaz gibi görünen biri.

"Çok ileri gittiğini söyleyebilirim," diye mırıldandı. "Walker amcasıyla savaşıyor. Öyle olduğunu biliyorum. Briar pes etti. Uzun zaman önce havlu attı." Kamyonetinin anahtarını çevirip motoru durduruyor. "Hadi ama kızım. Walker hep senin ne kadar alıngan olduğunla ilgili hikâyeler anlatıyor. Ben henüz görmedim. O yüzden bana o hırçınlığını göster. O seni kurtardı, şimdi senin de onu kurtarma zamanı geldi."

Sözleri bana bir ton tuğla gibi çarptı. Belki de eskisi kadar güçlü değilim. Belki de her şeyin yoluna girmesi için Walker James'e güveniyordum. Ama artık değil. Şu anda, hayatımda bir kez olsun kahraman olma sırası bende.

Hudson stadyuma doğru yürüyor ve birkaç kız yanından geçerken ona doğru attıkları sırtışları ya da onu aşağı yukarı süzerken çenelerinden akan salyaları kaçırmıyorum. Hudson'da o kara kara düşünen kötü çocuk bakışı var. Ve açıkçası onu iyi kız Briar ile hiç hayal edemiyorum. Ama Hudson çekici ve inanılmaz zeki, Briar da güzel ve ilginç, yani sanırım işe yarıyor. Ya da o gidip başka biriyle nişanlanana kadar öyleydi.

Hudson arkamdan "Dikkat!" diye mırıldandı.

Giyim mağazasının olduğu tarafta, Gia'nın bize yaklaştığını zar zor görebiliyorum.

Yavaşça nefes alıyorum, beni fark etmemesi için yalvarıyorum. Ama yine de neden endişeleneyim ki? Kim olduğumu bildiğinden bile şüpheliyim.

"Poppy," diye , hızla bize doğru yürüyor. "Sen misin?"

Bakışlarımı ona doğru çevirdiğimde, bugün daha iyi giyinmediğim için kendime çok kızıyorum. Ya da saçımı kıvrımadığım ve belki biraz rimel sürmediğim için.

Çöp tenekesinde yaşıyormuş gibi görünmemeye çalışmak size zarar verir miydi?

Giysilerimi düzelterek biraz daha uzun duruyorum ve ona doğru bakıyorum. "Evet?"

Hudson konuşmuyor ama yakın duruyor, izliyor.

"Onun sen olduğunu sanmıştım," diyor gülümseyerek. "Walker bana daha önce de fotoğraflarını göstermişti." Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor ama kıkırdıyor. "Nişanlım bana başka bir kadından bahsetmeyi çok seviyor."

Şu anda bir tehdit mi yoksa müttefik mi bilmiyorum. Onu tanımıyorum. Niyetinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu yüzden gardımı düşürmeyeceğim.

"Umm... tamam mı?" Omuz silkiyorum. "Aslında şimdi ona gidiyorum, yani.." Bir adım atıyorum ve beni durduruyor.

"Bak, bana soğuk davrandığın için seni suçlamıyorum. Birlikte yattığımızda ikimiz de sarhoştuk ve canımız yanıyordu ve bir anda oluverdi."

Gözlerim yemek tabağı büyüklüğünde açılıyor ve midem bulanıyor.

"Walker'la ne zaman yattın lan sen?" Ağzımdan köpükler saçarak tısladım.

Yüzü pancar gibi kızarıyor ve gözleri benimkilerden önce Hudson'ınkilere kayıyor. "Çok uzun zaman önce. Benimle bu yüzden konuşmak istemediğini düşünmüştüm. Çok özür dilerim. Bildiğini sanmıştım."

"Hayır," dedim çabucak. "Kesinlikle yapmadım."

dolaşıyorum ama eli elimi yakalıyor ve dönüyorum.

"Bak, senin olayın ne bilmiyorum. Buraya süslü kıyafetlerin, postişlerin ve takma kirpiklerinle geliyorsun ama geri dönüyorsun. Ne? Siktir. Yukarı."

Hudson'ın kıkırdadığını duyduğuma yemin edebilirim, ama bunu anlayacak kadar uzun süre gözlerimi Gia'dan ayırmıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldar. "Eğer teselli olacaksa, tüm bu süre boyunca gözleri kapalıydı. Ve her şey bittiğinde ..." Gözlerimi kapattığımı görünce duraksıyor, Walker'la onu bu şekilde birlikte hayal etmek istemiyor. Aslında hiçbir şekilde. "Benden yeterince hızlı uzaklaşamadı. Daha sonra onu bulduğumda yalnızdı ve senin bir resmine bakıyordu." Hüzünle gülümsüyor. "Bale kıyafetlerinle dans ediyordun. Çok güzel bir fotoğraftı."

"Walker'la evlenmek istiyor musun?" Yüzümü taş gibi tutarak mırıldandım.

"Hayır," diyor ve hızla başını sallıyor. "Ben başka birine aşığım. Ama babam ve amcam sadece istediklerini ve onlara avantaj sağlayacak şeyleri görüyorlar." İç çekiyor. "İnan bana, bir erkek arkadaşım olmasaydı bile, sana aşık olduğum gibi başka birine aşık bir adamı asla istemezdim."

Uzun bir süre ona bakıyorum, herhangi bir saçmalık belirtisi arıyorum. Ama beni şaşırtan şey, saçmalık alarmımın hiç çalmaması.

"Walker'a gitmem gerek," diye fısıldıyorum, arkasından saate bakarak. Neyse ki o çocuk antrenmana her zaman çok erken geliyor ve bana onunla konuşmak için on beş dakikadan fazla zaman bırakıyor. "Görünüşe göre Beckett numaramı engellemiş. Walker muhtemelen hâlâ üstünü değiştiriyordur. Onu arayıp film odasına söyleyebilir misin?"

Hızla telefonunu çıkarıp kulağına götürüyor. Birkaç kelimedden sonra bana bakıyor ve başını sallıyor. "Yola çıktı."

"Teşekkür ederim," diyorum ve Hudson'a bakıyorum. "Hemen döneceğim." Başını bir kez aşağı yukarı sallıyor. "Ben de burada olacağım."

Ve sonra film odasına doğru kaçıyorum. Çünkü her zamanki gibi saat işliyordu ve bir saniye daha kaybedemezdim.

Walker

Gia'nın neden onu görmemi istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama bugünün ne kadar tuhaf geçtiğini düşününce oraya gitmek için acele ediyorum.

Kapıyı iterek açıyorum ve loş odanın ortasında duran Poppy'yi gördüğümde nefesim ciğerlerimde kesiliyor. Gözleri hüznün, heyecan ve hatta biraz öfkeyle dolu.

"Merhaba," diyorum ve kapıyı kapatıp arkamdan .

"Bazı şeyler söylemem gerekiyor." Elleriyle oynar. "Söylemek istediğim, Gia'yla ve Tanrı bilir başka kimlerle nasıl yattın?"

Ayrı mıydık?" Kızgın görünüyor, başını sallıyor. "Seni bekledim. Başka bir adamı bile öpmedim çünkü seni bekliyordum." Derin bir nefes alıp yavaşça veriyor ve gözlerini kapatıyor.

"Poppyseed-"

Gözlerini açarak beni durdurdu. "Bunun için zamanımız yok. O yüzden sadece dinle ve sonra, bu bok fırtınası dindiğinde ayaklarıma kapanıp ne kadar üzgün olduğunu söyleyebilirsin," diye tıslıyor. "Şu andan itibaren törene kadar sakın olman gerekiyor. Akışına bırakmalı ve Beckett ile Gia'nın ailesiyle iyi geçinmelisin."

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum. "Bunu neden yapayım ki?"

Bana doğru yürürken çenesini yukarı kaldırıp boynunu ortaya çıkarıyor ve dilimi boynunda gezdirmem için bana yalvarıyor.

"Çünkü Hudson ve benim bir planımız var. Ve söz veriyorum, yarına kadar sakın olursan gerisini biz halledeceğiz. Tamam mı?" Gözleri yumuşadı. "Bana güveniyor ?"

"Evet, güveniyorum," diye fısıldıyorum. "Güvendiğim tek kişi sensin." "Güzel." Başını sallıyor.

Gözlerim yüzünde geziniyor, vücudunu inceliyor. İnanılmaz derecede güzel. Şu anda bile, işten yeni gelmişken, nefesimi ciğerlerimden alıyor.

Uzanarak başparmağımı yanağında gezdiriyor, alt dudağının üzerinden geçiriyorum. "Hemen şimdi ayaklarına kapanacağım, Poppyseed." Nefesi kesildiğinde kalın bir şekilde yutkunuyorum. "Berbat ettiğim zamanları geri alamam ama izin ver telafi etmeye çalışayım."

Yavaşça, başparmaklarımı eşofmanımın altına sokuyorum ve aletimin serbest kalması için yeterince aşağı çekiyorum. Sandalyelerden birine geri dönüp oturmadan önce onu da yanıma çekiyorum.

Öne doğru uzanarak elimi bacaklarının arasından geçiriyorum, ta ki parmaklarım onun sıcaklığına batana kadar ve o inliyor. Ona bakarak alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum.

"Sırılsıklam olmuşsun, bebeğim. Bir gün sonra, şimdiden sikimi özlemeye mi başladın?"

"Hayır," diye . "Şu anda seninle ilgili hiçbir şeyi özleyemeyecek kadar kızgıyım."

istememe rağmen sırtımıyorum. Çünkü, lanet olsun, sinirlendiğinde çok seksi oluyor.

Parmaklarımı onun içine daha hızlı sokup çıkarırken, boştaki elimi eşofmanının altından geçirip göğsünü kavriyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Onu iterek

dilimi göğüs uçlarının etrafında gezdiriyorum, bırakmadan önce hafifçe ısıyorum.

"Merak etme bebeğim. Birkaç saniye içinde sikime bindiğinde, ben o daracık, sırlıslıkla amına girip çıkarken... kızgın olduğunu unutacaksın."

Onu kendime çekiyorum ve o da yavaşça kendini aşağı bırakıyor, beni santim santim içine alıyor, içimi titretiyor.

"Ellerini sandalyenin arkasına koy," diye homurdanıyor. "Ve sakın kılını bile kıpırdatma." Ağzını benimkine yaklaştırarak bana dik dik bakıyor. "Sakın ses çıkarmaya kalkma. Bunu hak etmiyorsun."

Sanırım kalçaları hareket etmeye başlamadan önce bana komut verdiğinde, mümkünse sikim daha da sertleşiyor.

"Bu senin için değil Walker. Bu benim için. Anlıyor musun?" Beni daha sert sikiyor, ileri geri sallanıyor ve aşağı yukarı hareket ediyor, amı beni içine çekmeden önce sikimi ıslatıyor. "Boşalmayı hak etmiyorsun, ama iyi bir çocuk olursan ve boşalana kadar sikini becermeme izin verirsen, sana izin verebilirim." Eğildi ve boynumu sertçe ısırdı. "Ve bunun tek nedeni Gia'nın yanından geçerken döllerinin onun yerine benim vücudumdan damladığını bilmek istemem."

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin. İnliyorum, kendime engel olamıyorum.

Kontrol hep bende. Ben de böyle seviyorum. En azından ben öyle sanıyordum. Ama bu tam burada? Poppy tam olarak ne istiyorsa onu alıyor ve istediği şey amının sikimle dolu olması mı? Bu hoşuma gitti. Hayır, bayıldım.

Başını arkaya atıyor ve bana binerken bacakları arkasına kıvrılıyor. Boyumun etrafında kenetlenmeye başladığını hissediyorum, taşaklarım karıncalanıyor ve görüşüm kararıyor. Dudaklarından birkaç yumuşak inilti kaçıyor ve tohumlarım içine akıp dar amının her yerini doldururken hareketleri yavaşlıyor.

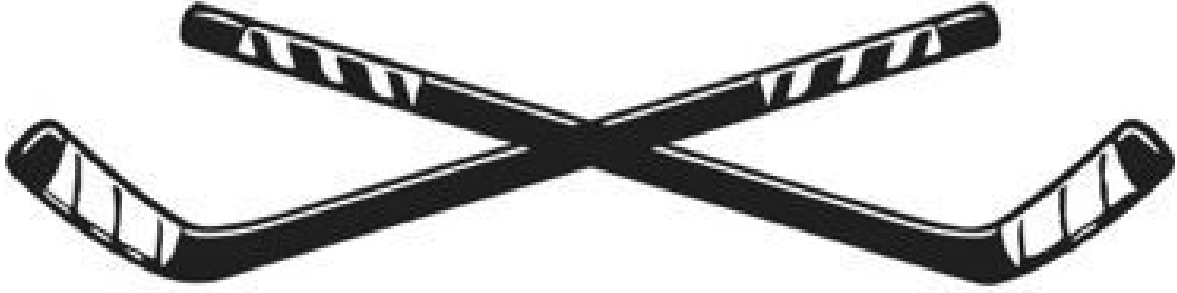
Kıpırdamadan duruyor ve bana bakıp havayı içine çekiyor. "Sana hala kızgıyım."

"Eğer cezan , sanırım benim için sorun yok" diyorum ve o da bana vuruyor.

"Sen bir pisliksin," diye homurdanıyor.

"Evet, biliyorum." Eğilip onu öptüm. "Yemin ederim, bunu telafi edeceğim. Her şeyi."

Yavaşça başını sallayarak gülümsüyor. "Biliyorum."

Walker

Her şeyin kontrol altında olduğunu bilsem de kravatımı düzeltirken parmaklarım titriyor. Beckett aptal bir adam değil. İşler onun yanından öylece geçip gitmez. Yani şu anda dehşete düşmüş durumdayım. Ama Poppy ona güvenmemi istedi, ben de bunu yapmak için elimden geleni yapıyorum.

Briar odaya girerken, "Tanrım, bu işte berbatsın," diyor. "Bırak da düzelteyim, olur mu?"

"Devam et," diye mırıldanıyorum, ona doğru dönerek.

Hayatım boyunca, Briar ve ben yakındık. Çok yakındık. Ama şimdi Beckett'ın planlarına kolayca uyuyor. Hiç karşı koymuyor. Şu anda ona güvenemiyorum ve bu gerçekten berbat çünkü onu kendi köşemde kullanabilirdim. Poppy ve ben ikimiz de kullanabiliriz.

"Senin büyük, mutlu, zorla olmayan düğün günün ne zaman, B?" Yavaşça çiziyorum. "Senden önce bu duruma nasıl düştüğümü bilmiyorum."

Vücudu bir anlığına kaskatı kesiliyor, sonra sakinleşiyor, sanki sakin kalması ve alarm vermemesi için kendine koçluk yapıyormuş gibi.

"Şey, henüz emin değilim. Mekânı falan ayarlıyoruz. Kesinlikle muhteşem bir yer ve Paris'te." Sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi. "Orada olacaksın, değil mi?"

Kravatımı bitirdiğinde geri adım atıyor, cevap vermediğimde endişeyle bana bakıyor. "Walker?" diye fısıldıyor. "Orada olacaksın, değil mi?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, kız kardeşimin hiç tanımadığı biriyle evlenmesini izlemek - amcamın sırf daha fazla bağlantı kurup daha zengin ve güçlü olmak için onu evlenmeye zorladığı biriyle - yapılacaklar listemde pek üst değil."

Gözleri yere düşüyor ve omuzları çöküyor. Briar her zaman inanılmaz derecede nazik ve Poppy'den çok daha cana yakın olmuştur. Ama yine de kız kardeşim her zaman sertti ve kendini korudu. Görünüşe göre artık değil.

"İkimiz de iyi olacağız," diyor usulca. "Sunset Drive'da değiliz. Artık kimse bize zarar veremez. Sağ salim çıktık." Elime uzanıp onu sıkıyor. "Enzo'yu sevmeyi öğrenebilirim, Walker. Ve senin de Gia'yı sevmeyi öğrenebileceğini biliyorum."

"Hayır," diye çıkıştım. "Gia'yı asla sevmeyeceğim, bunu sen de biliyorsun." Amcam odaya girdiğinde kız kardeşimden bir adım uzaklaşarak onu tuttuğu yerden çekiyorum.

Beckett, "İyi görünüyor," diyor. "Briar, az önce pastanın ve içkilerin geri kalanının geldiğini haber aldım. Aşağı inip onları yerleştirebilir misin?"

"Elbette," diye fısıldıyor. "Natasha nerede?"

"Hâlâ hazırlanıyor," diyor küçümseyici bir ses tonuyla, sonra da elini kاپıya doğru sallıyor. "Şimdi git."

Briar çıkmadan önce bana son bir kez bakıyor. Üzgün olduğumu düşünerek odadan çıkmaktan nefret ettiğini biliyorum. Ama gerçek şu ki, üzgünüm. Beckett'in oyununda bir piyon. Ve en kötüsü de bunun olmasına izin veriyor. Hayır, pankartlar asıyor ve bunu bir terfi gibi karşılıyor.

"Çok güzel bir çift olacaksınız. Ve oynamanız için güzel bir göğüs dekoltesi olduğunu biliyorum çünkü onu ben kurdum."

Söylemek istediğim şeyleri içimde tutuyorum. Poppy ve Hudson'ın soğukkanlı davranmama ihtiyaçları var, ben de bunu yapmak için elimden geleni yapıyorum. "Selam, güzel ." Boynumu göstererek gülüyor. "Sanırım hepiniz

Dün geceki antrenmandan sonra gayet iyi geçti, değil mi?"

O morluğun tam olarak nereden geldiğini bildiğim için dudaklarıma yayılan sırıtışa engel olamıyorum. "Evet, sanırım öyle."

Başımı sallıyorum ve o daha da memnun görünüyor.

"Güzel, güzel." Ellerini birbirine vuruyor. "Tüm bu durumun ideal olmadığını biliyorum, ama bak, kız kardeşim ortak olarak lanet olası bir eziği seçti ve şimdi öldü."

Ailemden bahsettiğinde kalbim sızlıyor. Her ne kadar babamın iyi bir koca olmadığını anlasam da, annemin de kendi şeytanları vardı. Annemin bu kadar kötü bir yola girmesi sadece babamın suçu değildi. Görebildiğim kadarıyla o yolu birlikte seçmişler.

"Sanırım söylemeye çalıştığım şey, sen ve Briar'ın muhtemelen her şeyin farklı olmasını dilediğinizi biliyorum, ama hala o Allah'ın belası sokakta yaşıyor olsaydınız olacağınızdan çok daha iyiler." Duraksıyor. "Romano ailesiyle evlenmek saygı ve servet sahibi olmanızı sağlayacak. Hokeyle işler yolunda gitmese bile."

Ona hokeyle ilgili her şeyin yolunda gideceğini söyleme zahmetine girmiyorum. Bay Sharks'la olan anlaşmamı bilmesine gerek yok. Yapacağım son şey, New England Bay Sharks teklifiyle ilgili bir şey bilmesine izin vermek olacak.

Onun yerine başımı salladım. "Evet, sanırım öyle."

Elini sırtıma vurarak kapıya doğru yöneldi. "Neredeyse gösteri zamanı. O yüzden acele et ve bahçeye doğru yola çık."

O gittiğinde aynada kendime son bir kez bakıyorum ve her şeyin yoluna girmesi için dua ediyorum.

Poppy

"Bu çok aptalca," diye fısıldıyorum Hudson'a. Hudson tabii ki günlük güvenlik kıyafetini giyiyor ve buradaki tüm garsonların yanından geçerken neden oluyor. "Neden sen James Bond gibi görünüyorsun da ben burada *Cake Boss* programından fırlamış gibi duruyorum?"

Soğukkanlı, etkilenmemiş ifadesi neredeyse hiç kırılmıyor, ama şapkamı gösterdiğimde dudaklarının köşesi hafifçe kalkıyor.

"Fırıncı şapkası mı? Gerçekten mi?" Başımı sallıyorum, kendime bakıyorum. "İşte buradayım, Walker'bir şey olmadığını hatırlatmak için

Monica Bellucci'nin inanılmaz seksi benzeriyle evlenmek. Sadece otuz yıl öncesinden. Ve sen beni buraya Pillsbury Doughboy gibi görünerek getirdin." Başımı salladım. "Artık kılık değiştirmemizden senin sorumlu olmana izin yok."

"Öncelikle, neden birdenbire birlikte kılık değiştirmeye başladık?" Omuz silkiyor, hiç etkilenmemiş gibi. "İkincisi, Beckett'ın bu sinir bozucu büyüklükteki pastayı sipariş ettiği pastanenin sahibi olan kadınla arkadaşım. O yüzden pastayı teslim etmemize izin vermesini sağlamak kolay oldu." Siyah peruğumu ve gözlüklerimi işaret ediyor. "Ayrıca, bu kadar farklı görünürken Beckett pastanın arkasındaki seni asla fark etmeyecektir."

"Evet, tabii bu beyaz ceketin içinde göğsümün biraz fazla düz görüldüğünü fark etmezse. O zaman da Dr. Boobs aniden yeğeninin düğün gününü iş yapmak için kullanmaya başlar," diye homurdanıyorum. "Hadi ama. Şu işi bitirelim. Planın üzerinden bir kez daha geçelim."

"İçeri girdiğimizde, Walker'ın seni fark etmesinin uzun sürmeyeceğini garanti ederim. Ama soğukkanlı davranacak. Tören zamanı geldiğinde sadece Romanolar, Walker, Briar, Natasha ve Beckett olacak. Hiçbir şeyin yolunda gitmediğinden emin olmam için beni tuttu. Sen de görmeye dayanamadığım o devasa, aptal pastanın arkasına saklanacaksın."

"Pastaya karşı bir şeyin mi var?" Sözü nü keserek soruyorum. "İki kez bu pastadan olumsuz bir şekilde bahsettin." Pastayı gösteriyorum. "Bu pasta. Kocaman, güzel, muhtemelen lezzetli bir pasta. Nefret edecek ne var?"

"Buraya gelen neredeyse hiç kimse yok. Neden bu kadar büyük bir pastaya ihtiyaç duyuyorlar ki?" diye homurdanıyor.

Omuz silkip bakıyorum. "Hiçbir fikrim yok ama eve biraz götürmek istemem garip mi?" Parmağımı çeneme vuruyorum. "Evet, tamam, garip. Umurumda mı? Tabii ki hayır. Eve götüreceğim. Oda arkadaşlarım bayılacak."

Hudson bana tam olarak anlayamadığım bir bakış atıyor ama deli olduğumu düşündüğünden eminim. Ama sorun değil. Belki de fakir büyümemiştir. Doğum günlerinde yediğim en heyecan verici şey lanet bir Twinkie'ydi. Yani, evet, bu pasta benim gözümde bomba gibi.

Gözlerim arkasında yürüyen kişiye takılıyor ve kalbimin düştüğünü hissediyorum, sadece tanınmaktan korktuğum için değil, Hudson'ın kalbi için de.

Yani, adamın kilit ekranı bu hatun.

Hudson'a bakıyorum, dönmesi için işaret ediyorum. Yavaşça, döndüğünde vücut dilleri inkar edilemez. İkisi de geriliyor ve Hudson beceriksizce boğazını temizliyor.

"Hudson," diyor, sesi her zamanki kadar tatlı değil.

"Briar." Başıyla onaylıyor ama doğrudan ona bakmıyor gibi görünüyor.

"Bugün çalıştığını fark etmemiştim," diye mırıldandıktan sonra

Bana daha iyi bakabilmek için etrafından dolaştı.

Gözlerini üzerimde hissettiğimde hızla dönüp fırının bize ödünç verdiği teslimat kamyonetinden bir şeyler alacakmış gibi yapıyorum ama sesi beni durduruyor.

"Poppy?" diye fısıldıyor ve bana yaklaştığını hissediyorum. "Lanet olsun, sen misin?"

Yavaşça arkamı dönüp ona bakıyorum, sahte gözlüklerimin ve peruğumun kalın siyah perçemlerinin arasından. "Benim," diyorum. "Lütfen, bir şey söyleme."

"Asla yapmam," diyor, gözleri yaşlarla dolarken ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Sen olduğuna inanamıyorum. Sen buradasın."

Aniden boğazıma yerleşen yumruyu yutarak başımı yavaşça aşağı yukarı sallıyorum. "Onunla evlenmesine izin veremem, B. Kardeşin de hayatında kimi ve ne istediğine karar vermeyi hak ediyor." Ona bakıyorum. "Sen de öyle."

Bu onu daha da duygulandırıyor ama Hudson'ın derin sesi, o cevap vermeye fırsat bulamadan konuşuyor.

"Bu pastayı içeri götürmeliyiz. son şey bu."

Briar dönüp ona bakıyor ve ben de zar zor tanıdığım dev, sert, biraz ürkütücü adamın bir su birikintisine dönüşmesini izliyorum. Nefesi kesiliyor ve gözleri yumuşuyor.

Onu çok seviyor.

Hudson pastaya yardım etmek için yanıma geldiğinde Briar'ın gözleri onunkileri arıyor. "Her ne planlıyorsan, yanına kâr kalmasına izin vermeyecektir. Beckett'ı bilirsin."

Pastayı kaldırarak onun yanından geçti. "Walker Romano ailesiyle evlenmek istemiyor. Bunu durdurmak için buradayız çünkü Poppy onu gerçekten umursuyor." Yürümeyi bırakıyor, başını dik tutuyor, kasıtlı olarak doğrudan Briar'a bakmıyor. "Sen git ve evlen, Dove. Seni kurtarmak için orada olmayacağım; merak etme."

Sonra yoluna devam ediyor ve ben her ne kadar durup onun iyi olduğundan emin olmak istesem de yapamıyorum. Çünkü bugün önemli olan tek kişi Walker.

Briar ve Hudson arasında ne haltlar döndüğünü boş ver.

Walker

Gülmemeliyim. Hiç komik değil. Yani, Tanrı aşkına, burada, etrafında otuz kadar arının vızıldadığı kokuşmuş çiçeklerden oluşan bir kemerin altındayım - ki bu arada, arılardan nefret ederim. Çok korkutucular. Amcam Gia ile evlenmek üzere olduğumu sanıyor, oysa ben sadece Hudson'ın büyük anını yaşamasını beklemek için etrafa bakıyorum. Ama tüm bunlar olurken bile, Poppy'nin hayatımda gördüğüm en büyük düğün pastasının arkasında, lanet olası beyaz bir ceket ve altında çılgın bir peruk olan büyük, kabarık bir fırın şapkasıyla durduğu görüntüsü beynimden çıkmıyor.

Onu görür görmez bir kahkaha patlattım, bu da onu anında kızdırdı. Kaşlarını çattı, dudaklarını dışarı çıkardı ve kollarını göğsünde kavuşturarak sessiz bir tıslama nöbeti geçirdi. Çok sevimliydi. Orta parmağını bana doğru kaldırması da öyle.

En iyi görgü kurallarına ya da en iyi tarza sahip olmayabilir. Ama, olsun, her parçam o kızı olduğu gibi seviyor.

Sanırım bir şeyin altın olması için parıldamasına gerek yok. Çünkü pürüzlü kenarları ve her şeyiyle Poppy Wilson tam olarak bu. Altın.

Beckett'ı son dakikada insanları davet etmenin uygunsuz olacağına ve sadece yakın ailelerimizi davet etmemiz gerektiğine ikna ettiğimiz için mutluyum. Aksi takdirde Hudson'ın planı işe yaramazdı. Çünkü amcamı ve Marco Romano'yu bir arka bahçe dolusu insanın önünde ispiyonlasaydı, muhtemelen ertesi gün bir kiralık katil tarafından öldürülürdü. Romano ailesi itibar söz konusu olduğunda agresiftir.

Papaz aramıza bakıyor, iç çekmeden önce şeyden tedirgin görünüyor. Birkaç kelime geveledikten sonra durakladı.

"Burada Gia ve Walker'ın evlenmemesi gerektiğine inanmak için bir nedeni olan var mı?"

Gözleri Beckett'inkilere takılınca endişeyle yutkundu. Eminim papazın bu kısmı eklemesinden hoşlanmamıştır.

"Aslında, evet. Evet, var." Hudson'ın derin sesi yavaşça tizleşiyor. "Bu ikisi daha yetişkin bile değil. Birbirlerini tanımıyorlar, oh, ve isteyerek de evlenmiyorlar." Beckett'a dik dik bakarak yaklaşıyor. "Aslına bakarsanız, ikisi de başkalarına aşık."

Beckett dişlerini sıkarak, "Tanrı aşkına," diye homurdanıyor ve elinde İncil'le duran adamın ters ters bakmasına neden oluyor.

Beckett, Hudson'a her kelimesinden zehir damlayan bir sesle, "Kendini kovulmuş say, Herkül," diyor. "Ve kendini dışarıda gör."

"Hayır, sanırım kalacağım." Sırıttıyor. "Arkadaşım pastasız gitmiyor." Pastanın arkasından yavaşça çıkan Poppy'ye el sallıyor. "Ne de olsa o lanet şeyi buraya getirmek için onca zahmete katlandık."

"Orospu çocuğu," diye homurdanıyor Beckett, Marco'ya endişeyle bakarak. "Bunun için üzgünüm. Onu halledeceğim. Endişelenecek bir şey yok."

"Hayır, yine de yapacağını sanmıyorum." Hudson'ın sesi derin ve hesaplı. Telefonunu Beckett'ın yüzüne doğru tutarken hiç etkilenmemişti. "Bakın Dr. Boobie, hakkınızda kirli çamaşırlarım var. Bir sürü ve bir sürü pislik. O kadar çok ki istesem şu anda seni diri diri gömebilirim."

Marco'ya doğru döner. "Ve bu işten paçayı sıyracağını sanma dostum." Sırıtarak ona bakıyor. "İşletmenizin oldukça büyük uyuşturucu sevkiyatları aldığına dair videolarım var. Biliyor musunuz Bay Romano, sizin bundan daha zeki olduğunuzu düşünmüştüm. Meğer tıpkı bu palyaço gibiymişsiniz." Başparmağını amcama doğru salladı.

"Şimdi, şöyle olacak. Bütün bu çılgın düğün iptal edilecek. Beckett, yeğenini ve yeğenini yalnız bırakacaksın. Eğer istediği buysa." Bir an için Briar'a bakıyor, neredeyse kaybolmuş gibi görünüyor ve sonunda bana bakmadan önce kafamı gerçekten karıştırıyor. "Bu çocuğun seninle tüm bağlarını koparmak istediğini zaten biliyorum."

"Ve Marco, Gia'nın hayatını yaşamasına izin vereceksin, onu rahat bırakacaksın ve senin küçük çarpık oyunlarından uzak tutacaksın." Bakışları etrafında duran herkesi tarıyor. "Eğer bunu yapmazsanız, uğruna çalıştığınız her şeye elveda diyebilirsiniz çünkü bu ikinize de yaptığım pisliğin yanında devede kulak kalır."

Marco iç çeker, gözlerini gökyüzüne çevirir. "Tamam. Gia, gidelim." Başını karısına doğru sallayarak pek de etkilenmiş görünmüyor. "Ne diye dikilip duruyorsun? Hadi gidelim."

İsteksizce dönmeye başlar ama Hudson'ın sesi onu durdurur.

"Oh, ve, Marco? Eğer Bayan Romano senden ayrılmak isterse, kığın ona boşanma davası açacak ve yüklü miktarda para verecek." Ona göz kırpmıyor. "Her şey vücut dilinde, hanımefendi. Ben de onun gibi bir pislikle evli olmak istemezdim. Çok zengin olsa bile."

Marco'nun kafasını işaret ederek, "Ve saçları da güzel," diye ekliyorum.

Hudson başını sallar. "Gerçekten güzel saçlar. Dr. Boobie'nin aksine."

"Evet, bunların saç eklentisi olduğu çok açık, amca." Elimi ona doğru salladım.

"Oh, evet, ve bu senin için de geçerli, Natasha. Eğer onun iğrenç, ağır nefesli kığını terk etmek istiyorsan... hiç durma. Bunu senin için zorlaştırmayacaktır." Hudson, Beckett'a doğru başını sallar. "Değil mi Boobie Man?"

Amcam her zaman ağır nefes alan biriydi, ama şu anda, ne kadar kızgın olursa olsun, yaklaşık on kat daha yüksek sesle konuşuyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Natasha'nın da kız kardeşimle aynı durumda olabileceğini ve gücü yüzünden ona bağlı kalabileceğini hiç düşünmemiştim.

Artık hepimiz özgürüz.

Hudson'a küçük bir gülümseme veriyor. "Teşekkür , Bay Bailey."

Gia'nın eli koluma dokunuyor. "Git kızını getir," diye fısıldıyor bana sırtarak.

Gülümsüyorum. "Adamını almak için eve mi gidiyorsun?"

"Aynen öyle." Bana sarılıyor, sırtımı sıvazladıktan sonra Hudson'a doğru ilerliyor ve kollarını ona doluyor. "Teşekkür ederim Hudson. Sana borcumu asla ödeyemem. Ama yaptığın her şey için çok minnettarım."

"Her şey yolunda," diyerek onu serbest bırakıyor ve cebine uzanıp cüzdanından bir kart çıkarıyor. "Baban aptalca bir şey yapmaya kalkarsa beni ara. Ben hallederim."

Kıkırdıyor, omzunun üzerinden babasına bakıyor. "Yapacağım."

"Şimdi izin verirseniz, gitmem gereken bir kız var," diyorum, pastanın yanında garip bir şekilde duran Poppy'ye bakarak, hala tam bir fırıncı kıyafeti içinde. Ve sonra ona koşuyorum çünkü şu anda bizi ayırabilecek hiçbir şey yok.

Birkaç ay içinde ülkenin öbür ucuna taşınacak olmam dışında.

Poppy

Yanaklarımı avuçlayan Walker, dudaklarının köşesi çarpık bir sırtıyla yukarı kalkarken oldukça eğlenmiş görünüyor. "Güzel şapka, Poppyseed," diyor. "Daha sonra rol yapmak için şapkanı takmanı isteyebilirim. Belki bisküvilerine yağ falan sürebilirim."

Gözlerimi devirmeden önce yüzümde etkilenmemiş, sinirli bir ifade tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Bu hiç komik değil."

"Twinkie'mi kremleyebilirsin," diye mırıldanıyor, sesini alçak tutarak. "Ya da ben senin kekini dondurabilirim."

"Eğer kesmezsen ekler pastanı ezmek üzereyim." Ona en iyi uyarı bakışımı atıyorum. "Ya da belki kremalı puflarının üzerinde tepinirim."

"İkincisi kulağa eğlenceli geliyor." Şapkamı çekiştirmeden önce göz kırptıyor. "Onları ölümüne pişirmeyi falan mı planlıyordun?" diyor kıkırdayarak. "O kadar kılık değiştirdikten sonra nasıl oldu da bu kılığa girdin?"

Dudaklarım düz bir çizgiye dönüşüyor, sonra da Beckett'a bakarak kasıla kasıla eve doğru ilerleyen Hudson'a başımı sallıyorum. "Ona sor. O her zamanki gibi seksi bodyguard olmak zorunda ve ben de... bu var." Kendime bakıyorum. "Charlie'nin Meleği gibi bir şey olmak istiyordum."

Yüz ifadesi sertleşiyor, çenesi derisinin altında karıncalanıyor. "Az önce Hudson'a seksi mi dedin?"

"Uh, hayır mı?" Dudağımı ısırıyorum. "Şey, belki. Ama bu şekilde değil." Ona doğru el sallıyorum. "Çok seksi." Gözlerimi tekrar Walker'a dikip ellerimi karnına koyuyorum. "Ama siz, Bay James, daha seksisiniz."

"Sırf sen ona bakamayasın diye gidip onu ateşe vermek istiyorum," diye homurdanıyor. "İşte şimdi sinirlendim."

Dudağımı çıkarıp karnını okşuyorum. "Zavallı bebeğim. Duyguların incindi mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sana Betty Crocker olduğumu hatırlatmama gerek var mı?"

ve sen az önce sana *sarıлма* cüretini gösteren süper model görünümlü bir yaratığın yanında dikiliyordun?" Başımı sallıyorum, bir elimi kaldırıp kalçama koyuyorum. "Evet, bu doğru. Gördüm."

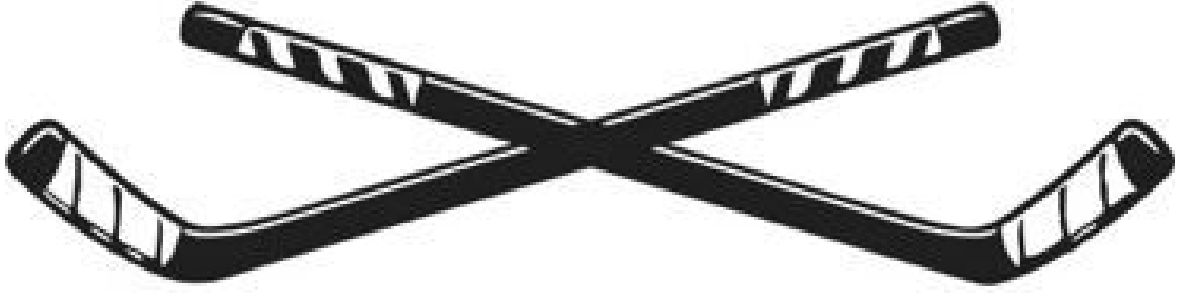
"Gördüğünü biliyordum," diye alay ediyor. "Gözlerinin yuvalarından fırladığını ve yüzünün kızardığını görebiliyordum."

"Tabii ki kırmızıydı; senin lanet olası pipini gördü." Alay ettim. "Ne yapmamı istiyorsun, takla atmamı ve heyecanla alkışlamamı mı? Hayır. Suratına yumruk atmak ve belki de uzantılarını çıkarmak istiyorum."

Kollarını bana dolayarak beni kendine çekiyor ve bizi yavaşça sallıyor. "Çok alıngansın, bebeğim. Çok alıngan."

Bana bakıp alnımdan öpüyor. "Hadi eve gidelim, Poppyseed. Bu hayatımın en uzun birkaç günü oldu ve sonunda yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum."

Dudaklarımı dudaklarına bastırıp onu öpüyorum. Dudaklarımız birbirine çarpıyor, ama kendimizi kaptırmadan önce -ki bunu yapmak her zaman çok kolay görünüyor- geri çekiliyor ve sırtıyorum. "Eve gidebiliriz. Ama pastayı biz alıyoruz."

Walker

Bay Sharks'ın beni arayıp buzlarında yer vermeyi teklif etmesinin üzerinden bir hafta geçti.

O telefon görüşmesi hayatımın en iyi görüşmesi olmalıydı. Şimdiye kadar başardığım her şeyi ve her şeyi gölgede bırakmalıydı. Kolay bir karar olmalıydı.

Anahtar kelime: *gerekir*.

Ama doğrusu, ne yapacağımı şaşırdım. Hayatımdaki her şey sonunda bir araya geliyormuş gibi hissediyorum. Sadece Sunset Drive'dan değil, boktan amcamın kontrolünden de . Haftada birkaç kez Jake'i görmeye gidiyorum ki bu her zaman hoşuma gider. Takımdaki çocuklar bana saygı duyuyor ve beni gerçek bir lider olarak görüyorlar. Ama en önemlisi, Poppy ve ben sonunda aramızdaki sorunları çözdük ve iyi bir yerdeyiz. Peki şimdi ne olacak? Maine'e taşınacağım. Tek başıma yeniden başlayıp onu burada mı bırakacağım?

Bunu yapamam.

Bunu yapmak istemiyorum.

"Dünyadan James'e," diye sesleniyor Watson bankın diğer ucundan. "Orada uyuyor musun yoksa ne?"

Hunter bana göz kırparak, "Yeni bulduğu aşkıyla çok geç kalmış, sanırım," diyor. "Senin adına sevindim dostum. Ama ben daha çok Poppy için mutluyum. Çünkü sen gelmeden önce çok korkutucuydu."

"Korkunç değildi," diye alay ettim. "O sadece... bazı şeyler yaşıyordu."

"Bugünlerde hayalet gibi," diyor Elias dolabını kapatırken. "Onu sadece, arkasında kızla birlikte gizlice odasına giderken görebiliyoruz."

"Hey, o mutluysa, ben de mutluyum." Nixon omuz silkiyor. "Onun gibi küçük, güzel bir şeyle vakit geçirmek varken kim bizimle sürekli video oyunu oynamak ister ki?" Omzuma hafifçe vuruyor. "Sen bilirsin, dostum."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve formamı başımın üzerine çekmeden önce ona küçük bir sırtış atıyorum.

Henüz takım arkadaşlarıma tekliften bahsetmedim bile. Çünkü onları geri aradığımda ne diyeceğimi bilmiyorum. Kahretsin, bu çocuklardan bazıları son sınıf öğrencisi, sadece çağrılmayı bekliyorlar ve bu noktada bunun gerçekleşmeyeceğini biliyorlar. Onları bu konuda daha kötü hissettirmek istemiyorum.

Ne de olsa bir şeyi canını acıtacak kadar çok istemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim.

"James," diye sesleniyor Koç soyunma odasına girerken. "Burada işin bitince ofisime gel."

"Evet, efendim." Başımı salladım, anında çok gerildim çünkü bu LaConte'ydı. Ve dürüst olmak gerekirse, beni korkutuyor.

"Şimdi ne yaptın çaylak?" Link çenesini yukarı kaldırarak söylüyor. "Bilmiyorum," diye homurdanıyorum. "Umarım bir şey yoktur."

Keşke Cade Huff burada olsaydı da espri yapsaydı.

Şimdi onu duyabiliyorum; muhtemelen şöyle bir şey söyleyecekti: *Belki LaConte onu çay partisine falan davet ediyordur.*

Bu adam her zaman takımın yerine getirirdi. içe kendisi de zorlansa bile.

Kalktım, ofisine gittim. Attığım her adımda, ne isteyebileceğini düşünerek beynimi zorluyorum.

"Beni mi görmek istediniz, Koç?"

iPad'inde bazı oyunları gözden geçiriyor ama kafasını kaldırıp başını sallıyor. "Yaptım."

Kapıyı işaret ediyor, ben de kapatıyorum.

"Sana gelen telefonda bana ne zaman bahsetmeyi planlıyordun, evlat?"

Ellerimi dizlerimin üzerine koyarak oturuyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bu konuda ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Koltuğuna geri ellerini başının üzerine koyan ve yukarı bakan adamın yüzündeki hayal kırıklığını anlamak mümkün değil.

"Bu konuda ne söyleyeceğini bilmiyor musun?" diye homurdanıyor. "Sen... bu konuda ne söyleyeceğini bilmiyor musun?"

Sertçe yutkunuyorum, kıcıma tekme yi yemek üzere olduğumu biliyorum. Bu yüzden kıcımdan bir şeyler uydurmaya çalışmak yerine, başka bir şey söylemesini bekliyorum. Çünkü LaConte ile tam konuşmasını bitirdiğini düşündüğünüzde, başka bir şey ekliyor.

"Evlat, anlamıyorum." İç geçiriyor, anlamak için gözlerini kısarken gözleri kırışıyor. "Bu senin istediğin şeydi. Hayatın boyunca bunun için çalıştın." Sesi derinleşiyor, her kelime göğsüme çarpıyor. "Ben senin nereden geldiğini bilen birkaç kişiden biriyim. Buradan birkaç mil ötede, insanların her hafta aşırı doz aldığı bir bok çukurundan." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Aileni nasıl kaybettiğini düşünürsek, kelimelerimi daha akıllıca seçmeliyim." Duraklıyor, sertleşiyor. "Hayır, siktir et. Sana karşı yumuşak davranmayacağım. Neden biliyor musun? Çünkü seni gerçekten önemsiyorum, evlat. İşte bu yüzden. Sonunun Cade Huff'ın uyuşturucu satıcısı ve çocukluk arkadaşın gibi olmaması umurumda."

Yüzümdeki şoku görünce gözleri kısıyor. "Bu doğru, James. Her şeyi biliyorum. Her şeyi duyuyorum." Burnunun kenarını sıkıp bir an için gözlerini kapatıyor. "Söyle bana, Bay Sharks'a gitmek söz konusu olduğunda Tanrı aşkına ne *düşünmen* gerekiyor? Onlar kesinlikle inanılmaz bir takım. Ve sana garanti ederim ki, orada birinci ligde oynayacaksın."

"Bak," diyorum planladığımdan biraz daha sert bir şekilde. "Denklemden sadece ben ve hokeyden daha fazla şey var. Hokey... yani, sadece hokey. Burada ilişkilerim var, Koç. gidemeyeceğim insanlar var. Bunu zaten bir kez yaptım; her zaman giden adam olmak istemiyorum," diye hızlıca geveliyorum, ellerimi havaya kaldırırken inliyorum. "Ve bu takım... çok sevdiğim bu lanet takım, nihayet bana ailenin bir parçasıymışım gibi *davranıyorlar*. Oynamamız gerektiği gibi oynuyoruz."

"Bana ayrılmaktan korktuğun kişiden bahset." Şimdi daha yumuşak konuşuyor ama o kadar da değil. "Ve bana şunu söyle: Eğer burada kalırsan ve NHL'den bir daha asla çağrı almazsan, eğer bunu es geçersen... bu ikinizi nerede bırakacak? Bundan beş ya da on yıl sonra geriye dönüp baktığınızda kırgın olacaksınız."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Poppy'ye asla kızmam. Yapamam." Arka dişlerimi birbirine geçiriyorum. "O, insanların bu ülkede yaşamasını sağlamak için çok şeyden vazgeçti."

Etrafındakiler neye ihtiyaçları varsa ve ne istiyorlarsa onu alırlar. Bana gelen ilk telefonla onu terk etmeyeceğim."

"Bunu ona söyle, evlat." Başıını sallıyor. "Onu terk etmeyeceğini söyle. Ve sana söz veriyorum, eğer düşündüğünün yarısı kadar bir kadınsa ve seni olması gerektiği kadar seviyorsa, gitmeni sağlayacaktır." Keskin bir nefes alır. "Ama burada bir yıl daha Kurt rolü oynamak istiyorsan" -parmağıyla göğsümü işaret ediyor- "seninle olmayı çok isterim. Ama bunu istediğin için burada olduğundan emin ol. Seni asil yaptığını düşündüğün şey için değil. Çünkü eğer bu aşksa, ikiniz bunu yürüteceksiniz. Mesafe ya da engeller ne olursa olsun."

Gözlerini saate diker. "Şimdi, şimdilik her şeyi unutun ve oraya gidin, oyununuzu oynayın ve her şeyi buzun üzerinde bırakın. Tamam mı? Çünkü bunun sadece hokey olduğunu söylüyorsun, ama ikimiz de biliyoruz ki... bu asla *sadece* hokey değil."

Yavaşça kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. Haklı olduğunu biliyorum ama şu anda gerçekten ne istediğimi de bilmiyorum. Ve bunu anlamak bir dakikadan fazla sürecek.

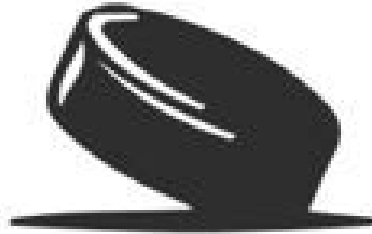
"Teşekkürler Koç," diyorum ve kapıya doğru yöneliyorum.

"Senin bir oyuncu olarak gelişimini izlemekten büyük keyif aldım James." Sesi beni yarı yarıya . "Bir iyi oyuncular vardır, bir de harika olmak için ne gerekiyorsa yapan iyi oyuncular . Bu oyuncular genellikle cesaretli olanlardır. Cesaret, işler her zaman kolay olmadığında ortaya çıkar çünkü şans onlara karşı yığılmıştır, bu da diğerlerinden biraz daha fazla vermelerini sağlar." Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Koçluk yapmayı en çok sevdiğim oyuncular bunlar. Sen bunun en önemli örneğisin."

Kapıya doğru yönelmeden önce gülümsüyorum, koridorda yürürken avucumu hafifçe kapının pervazına .

Bu da Brooks'tan ayrılmanın görüldüğü kadar kolay olmamasının bir başka nedeni.

Koç LaConte hayatımda tanıdığım en iyi koç ve en iyi adam. Sadece bir yıl sonra ona veda etmek gerçekten çok zor olurdu.

Poppy

Ryann burnunu kıvrarak, "Kocama bakın, aşağıda atıştırmalık gibi duruyor," diyor. "Tanrım, onu seviyorum."

Başımı ona doğru çevirip alnına dokunuyorum. "Ateşin yok. Sana bir şey sormam gerek: Kimsin sen ve benim *adamlarımla* ne yaptın *berbat, onlara asla güvenme, ben beni mutlu etmek için hiçbir sike ihtiyaç duymayan kötü bir kaltağım* arkadaş?"

"Har-har." Gözlerini deviriyor. "Çok komik." Elini buza doğru sallayarak siyah elmaslı bandı gösteriyor. "İnan bana, çoğu erkek berbattır. Ama kalenin önündeki şu adam var ya? O kelimenin tam anlamıyla bir melek." Homurdanıyor. "Sanırım benim çılgın kıcıma katlanmak için öyle olması gerekiyor, ha?"

"Ummm, evet." Çabucak başımı salladım. "Evet, yapardı."

Brooks kıyafetinin arkasında gururla Thompson'ın soyadını taşıyan formasına yan gözle bakıyorum. Sutton'ı merdivenlerden inerken gördüğümde de kaşlarımı çatıyorum, kuşkusuz arkasında Thompson yazan kendi formasını giyiyor. Walker'inkini giymeyi umursamazdım. Aslında, çok hoşuma giderdi. Ama o formalar çok pahalı. Ben de beş parasızım.

Elinde plastik bir torba tutan Sutton bana gülümsüyor. "Özel teslimat. Baş harfleri W.J. olan biri bunu sana teslim etmem için Hunter'a verdi." Sırıtişi büyüyor. "İçinde bir forma olduğunu açıkça söyleyebilirim. Yani arkasında James yazdığını biliyorum. Bu arada Ryann'la konuştuk ve Walker James gelmiş geçmiş en seksi hokey oyuncusu ismi."

"Eller aşağı. Tüm takımın seksi isimleri var ama Walker James kulağa çok seksi ve biraz da edepsiz geliyor."

Sutton Ryann'ın yanına oturdu. "Al, gömleğinin üstüne giy!"

Sanki bir işaretmiş gibi buzun üzerine baktığımda Walker'ın ısınmayı bırakmakla kalmadığını, aynı zamanda bana baktığını görüyorum. Çantayı ona doğru tutuyorum ve gözleri kararırken bana sırtıyor. Alacağımı düşündüğüm tepki bu değildi. Çantayı çıkardığımda içinden küçük bir not düşüyor ve kızların göremeyeceği şekilde tutuyorum.

P,

Seni daha sonra üzerinde hiçbir şey yokken görmek için sabırsızlanıyorum.

-W

Not: Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Eğer sırtında benim adım yazıyorsa, sen benimsin. Artık geri dönüş yok.

Yavaşça ayağa kalkıyorum ve onun için küçük bir dönüş yapmadan önce büyük boy formamı başımın üzerine çekiyorum. Yavaşça geriye doğru kaymadan ve arkasını dönmeden önce şaşkınlıkla bakıyor.

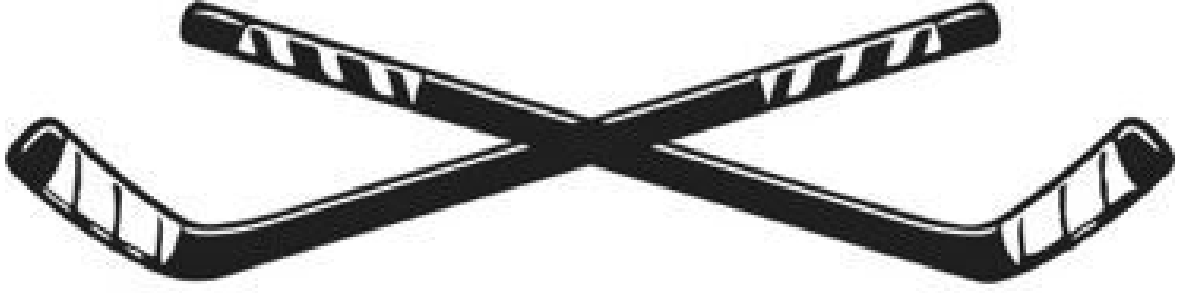
"Tamam, bu çok ." Ryann elini koluma koymadan önce yanıma ışınlanıyor. "Poppy resmen çözüldü. Artık soğuk bir sürtük değil."

"O kadar ileri gitmeyelim," diye şaka yapıyor Sutton ama gözlerini açıp gülüyor. "Evet, yani, bir leopar gerçekten beneklerini değiştiremez." Omuz silkiyorum.

Ryann başını bana yaslıyor. "Söylemeliyim ki seni mutlu görmek hoşuma gidiyor. Gerçekten, gerçekten."

Gözlerim buzda sabit kalıyor ve gülümsüyorum.

Çünkü ben de bu kadar mutlu olmayı gerçekten çok seviyorum.

Poppy

Soğuk hava yüzüme çarpıyor ve ben de bir nefes çekiyorum, kaybolmadan önce başımın üzerinde dumana izliyorum. Maine'de hava dondurucu. Hep öyle olduğunu duymuştum ama buraya hiç gelmemiştim. Birkaç kişi beni ilkbaharın iğrenç ve ıslak olduğu ve yazın kadar kısa sürdüğü konusunda uyardı ki göz açıp kapayıncaya kadar bitiyor. Ancak sonbaharın güzelliğinin ve kışın sakinliğinin, öngörülemeyen iklimi çok daha katlanılabilir hale getirdiğine söz verdiler. Gerçi ben bu cümlede sadece bir kelime duydum.

Sakinlik. Kulağa hoş geliyor.

Arkamı dönerek, Walker'ın son birkaç saatini potansiyel yeni takımıyla görüşerek geçirdiği stadyuma geri dönüyorum. New England Bay Sharks'a telefonda bir cevap vermedi. Tesisini kontrol etmek, koçlar tüm takımla resmi olarak tanışmak, lojistik ve Bay Shark olmanın ne anlama geldiğini konuşmak için buraya gelme ihtiyacı hissetti. Yarın Noel arifesi olduğu ve birkaç gün hokey oynamayacağı için benim de onunla gelmemde ısrar etti. Elbette, Jake'in tatilini kız arkadaşıyla geçirmek için beni ekeceğini ve benim de yalnız takılmak istemediğimi görünce ikna olmam pek de zor olmadı.

Bugün sabah erken saatlerde yaptığı antrenmanın ardından buraya uçtuk ve ayın yirmi altısında Georgia'ya geri dönmeyi planlıyoruz. Oh, sabahın beşindeki bir uçuşla. Ew.

Ama sanırım Brooks'a erken dönecek olmamız iyi oldu çünkü Jake ve kız arkadaşı bizimle geç bir Noel yemeğini kutlamak için geliyorlar

O gece. Bu yıl hayatımda ilk kez gerçek tatili onunla geçirmeyecek olmak biraz garip. Ama yine de Bonnie ile daha çok eğleneceğine eminim.

Sadece nasıl olduğunu görmek için birkaç kez kontrol ettim çünkü onu terk etmekten her zaman biraz tedirgin oluyorum, ancak ona daha fazla kredi vermem gerekiyor. Hayatını yaşamak istediğinde ona bebek gibi davranamam, özellikle de bunu yapabilecek .

Arenanın içine doğru yürürken, Walker bana doğru gelirken buranın ne kadar muhteşem olduğuna . Yanında omzuna spor çantası asmış bir adam var ve Walker'ın söylediklerine sırtıyor. Tanıdık geliyor ama bunun nedenini anlayamıyorum çünkü onu daha önce hiç görmediğimi biliyorum.

Beni fark ettiğinde Walker'ın yüzü aydınlanıyor. "Ne düşünüyorsun?" diyor gülümseyerek ama sesindeki gerginliği duyabiliyorum.

Ona burayı sevmediğimi söyleyeceğimden endişeleniyor. Ama dürüst olayım; beğenmesem bile yalan söyler ve ona harika olduğunu söyledim çünkü bu onun için çok şey ifade ediyor ve bunu hak ediyor. Ama doğrusu, burayı seviyorum, hem de çok.

"Nefret mi? Seviyor musun?" Ben cevap veremeden yüzünü buruşturdu. "Çok soğuk, değil mi? Buraya asla taşınmak istemezsin. Ya da ziyaret etmek bile." İç geçirdi. "Haklısın. Biz Güney'de büyüdük. Burası Kuzey Kutbu gibi. Çok çabuk eskir."

Elini tutup kıkırdıyorum. "Walker, dur. Aslında burayı gerçekten seviyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Şehir merkezinde dolaştım ve... evet, hava soğuk. Ama çok güzel. Ve biraz da rahat."

Dramatik bir şekilde iç çekerken tüm sinirleri eriyor. Ama o cevap vermeden önce, onunla birlikte yürüyen adam cevap verir.

"Oh, şükürler olsun. Nefret edeceğinden, Bay Sharks'a hayır diyeceğinden ve senden bir daha haber alamayacağımızdan korkuyordum," diye geveliyor elini uzatmadan önce. "Ben Logan. Logan Sterns."

Elini tutup sıkıyorum. "Sterns?"

"Evet." Başını sallıyor. "Ve evet, Link Sterns benim kardeşim. Hayır, ben onun kadar göt değilim." Elini bırakıyor. "Ben süper havalı, ekstra soğukkanlı kardeşiyim. Aynı zamanda çok daha eğlenceli olan."

"Ben Poppy," diyorum usulca, Walker'ın takım arkadaşı olarak enerjisinden şimdiden hoşlanmıştım. "Oh, güven bana, biliyorum." Sırtışı yayılıyor ve Walker'a bakıyor. "Bu

Dostum turumuz boyunca adını muhtemelen yirmi kez söylemiştir. Onu ölümüne sıkıştırdığıma dair bir komplekse kapılmaya başlamıştım." Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Dansçı olduğunu mu söylüyor?"

Yüzüm ısınıyor ve birden keşke daha sık makyaj yapan kızlardan biri olsaydım diyorum. Yapsaydım, şu anda yanaklarımın sıcaklığını kapatırdı.

"Evet, biliyorum." Boğazımı temizliyorum. "Yani, öyleyim. Bir dansçıyım."

Yavaşça başını sallarken benim garipliğimden hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. "Güzel. Bil diye söylüyorum, Casco Bay College'ın -buradan arabayla yaklaşık on dakika uzaklıkta- oldukça saygın bir dans programı varmış." Omuz silkiyor. "Bu adamı görmek için gelmek istemezsin diye."

"Söylentilere göre, ha?" Walker sırtıyor. "Bana oraya giden dansçılarla ilgili kişisel deneyimleriniz varmış gibi geldi."

"Ne diyebilirim ki? Şımarık olanları severim. Ve dansçılar - alınma Poppy - küstahlıkla doludurlar." Elinin tersiyle Walker'ın omzuna hafifçe vurmadan önce sırtıyor. "Gitmem gerek dostum. Bu gece bir bağış gecesi var ve bu halde oraya gelemem."

Elini Walker'a uzatıyor ve o da tutuyor. Göğüslerini çarpıştırıp birbirlerinin sırtını sıvazlıyorlar.

"Umarım yakında görüşürüz." Bana doğru dönerek göz kırptı. "İyi şanslar, Poppy. Eminim her şey yoluna girecektir. Soğuk için endişelenme; ısıtmalı koltuklar bunun için var, değil mi?"

"Doğru." Gülüyorum, bir arabaya paramın yetmeyeceğini çok iyi biliyorum. Alsaydım da kapısı ezik olabilirdi ya da egzozu düşebilirdi ama kesinlikle ısıtmalı koltukları olmazdı.

Kasıla kasıla yürüyor ve bu adamın tüm binayı dolduracak ve muhtemelen dışarıdaki sokakları dolduracak kadar özgüvene sahip olduğu açık. Ama her nedense, onun hakkında iyi şeyler hissediyorum.

"Şey, o-" diye söze başlıyorum Walker kollarını bana doladığında.

"Ağabeyi gibi değil, her şeyin eğlencesini tam anlamıyla emebilen Oyun mu?" diye kıkırdayarak tahmin ediyor. "Evet, onu buzda gördüğümde buna inanacağım. Ama ne kadar abartılı olsa da Link çok iyi bir takım kaptanı ve çok iyi bir takım arkadaşı."

"Ne düşünüyorsun?" Ona bakarak soruyorum. "İyi hisler falan mı?"

"Ne düşündüğünü bilmek istiyorum," diye cevap veriyor, gözleri kısılıyor. "Maine'den hoşlanıyor musun? Yoksa çok mu soğuk ve Georgia'dan çok mu uzak?"

"Öncelikle, Jake'i bir kenara bırakırsak, Georgia'yı sikeyim," diye ağzımdan kaçırdım, hiçbir şeyi saklamadan. "Ve evet, aslına bakarsan öyleyim. Ama bu benimle ilgili değil. Bu seninle ve geleceğinle ilgili." Parmak uçlarımda durup dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve ondan uzaklaşıp binanın etrafına el sallıyorum. "Kendini NHL kariyerine burada başlarken düşünebiliyor musun? Ve Bay Sharks renklerini giyerken." Burnumu kıvırıyorum. "Tam olarak ne? Özür dilerim. Araştırmalıydım. Aslında ne olduklarını bilmiyorum."

Çenesini duvarlardaki sayısız formaya ve hepsinin ortasına boyanmış devasa Köpekbalığı'na doğru sallarken dudaklarının köşesi yukarı kalkıyor.

"Koyu mavi ve açık mavi mi?" Başımı yavaşça aşağı yukarı sallamadan önce tahmin ediyorum. "Biliyor musun? Bunu sevdim. Çok beğendim."

"Ben de," diye mırıldanıyor. "Ve evet, kendimi burada gerçekten görebiliyorum," diyor, etrafındaki her şeye bakarak. Sanki her şeyi içine çekiyor, gerçek olduğuna inanmıyor. "Ama seni arkamda bırakmayacağım. Milyon yıl geçse bile."

Ayrı kaldığımız zamana rağmen Walker bunu telafi etmek için elinden gelenin fazlasını yaptı. Onun yanında olma sırası bende. Hak ettiği sarsılmaz destek sistemi olmak. Ama kardeşimi terk etmekten korkuyorum.

"Belki de buna gerek kalmayacak," diye fısıldıyorum ona doğru adım atarak. "Sen koç ve takım arkadaşlarıyla tanışırken ben de Casco Bay College'a Uber'le gittim. Ve, şey, onu sevdim sayılır. Çok büyük değil, ki bunu seviyorum-"

"Genelde bunu söyleyemezsin, değil mi?" Göz kırıyor ve ben de ona hafifçe vurmadan önce gözlerimi deviriyorum.

"Kapa çeneni. Dediğim gibi, orayı gerçekten sevdim. Brooks'tan çok farklıydı." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ki ben de sevdim."

Elini saçlarımın arasına sokarken yüzündeki şaşkınlığı görmemek mümkün değil. "Sen mi yaptın?"

Yavaşça göz kırparak bir kez başımı sallıyorum. "Evet. Ama yatay geçiş için başvursam ve edilsen bile, hâlâ çözmem gereken çok şey var. Jake'le ilgili her şeyi çözmem gerekiyor çünkü onu öylece arkamda bırakamam. Özellikle de-" Duraklıyorum, o tanıdık korku içime yerleşiyor. "Ron bir gün hapisten çıkacak. Ve bahse girerim bu o kadar da uzak olmayacaktır." Yutkunuyorum. "Ron serbestken Jake'i arkamda bırakamam."

"Her şeyi çözeceğiz, Poppyseed." Eğilip dudaklarını alnıma bastırıyor. "Söz veriyorum. Bundan sonraki her kararı birlikte vereceğiz."

O ısınma hissi göğsüme yayılıp bedenimi ısıtırken gülümsüyorum. Başka hiç kimse bana bu hissi verememişti. Hiçbir zaman.

O benim ailem. Küçük cılız çocukluğumuzdan beri   yleydi. Ve birbirimize sahip olduğumuz sürece, her şey yoluna girecek.

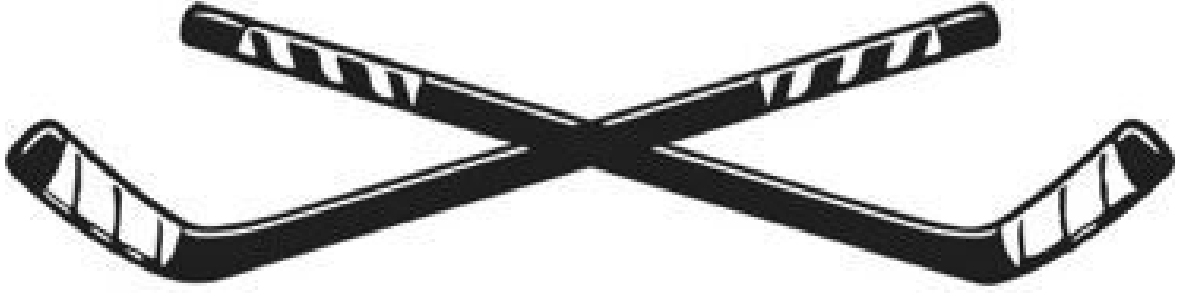
"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Burada buza çıkışını izlemek için sabırsızlanıyorum. Yepyeni   niformanla."

Dudakları kulağımı buluyor, yüzündeki kirli sakal yanağımı gıdıklıyor ve beni kıvrandırıyor. "Ve her maçtan sonra seni yeni formamla becermek için sabırsızlanıyorum."

Geri adım atarak elini uzatır. " gel, Poppyseed. Turu tamamladı  ıma göre, sana etrafı göstereyim."

Georgia büyüdüğümüz yer olabilir ve Brooks bizi tekrar bir araya getirmiş olabilir. Ama Maine'de ev gibi hissettiren bir şey var.

Ayrıca yeni bir başlangıç gibi hissettiriyor. İkimiz için de. Ve belki de ihtiya  ımız olan şey tam olarak budur.

Walker

Poppy Atlantik'e bakıyor, beresini kaşlarına kadar indirmiş, uzun kirpikleri kumaştan dışarı fırlıyor ve neredeyse kıvrılıyor. Bugün hava soğuk. Ama insanı iliklerine kadar üşüten, nefes almayı zorlaştıran bir soğuk değil. Gerçi burada tam zamanlı yaşadığımızda o günlerden bolca yaşayacağımıza eminim. Ama şu anda, biraz ferahlatıcı.

Dalgalar geri çekilmeden önce kayalık kıyı şeridine çarparak içeri ve bunu tekrar tekrar yapıyor. Mükemmel, senkronize bir hareket. Tuzlu suyun köpüren bir ses çıkardığını duyduğuma yemin ve nefesimi üflediğimde beyaz bir dumana dönüşerek havaya karışıyor.

"Çok güzel, değil mi?" diye sesleniyor Maine'in en eski deniz feneri olan Portland Head Light'ın yanında çalkalanan suların sesi üzerinden.

Görünüşe göre Portland'daki herkes yarın için Noel işlerini bitirmekle meşgul, çünkü tüm mekan bize kaldı.

"Öyle," diyorum, gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra tekrar açarken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Onu sonsuza dek bu şekilde izleyebilirim. Onu üzgün, kızgın ve kırgın olduğu zamanlarda da sevdim. Ama şu anda... o mutlu.

Huzur içinde, ki bu ikimizin de her zaman böyle olduğunu söyleyebileceği bir şey değil. Ama şu anda öyle.

"Siz hiç... ilk kez bir yere ve sadece.." Duraklıyor, sesi duygusallıkla kalınlaşıyor. "Sadece biliyorsun

olman gereken yer olduğunu mu düşünüyorsun? Sanki... her şey tamamen yeni ama sanki daha önce binlerce kez buraya gelmişsin gibi?" Burnunu çekiyor ve bana bakıyor. "Belki de olduğun içindir. Belki de Arkansas'ta da böyle hissederdin." Tekrar suya bakıyor, dudaklarının köşesi yukarı kalkarken gelgitin dönüşünü izliyor. "Ama burası, sadece... evim gibi hissettiriyor." Vücudunu benimkine yaslıyor.

"Evimiz gibi hissettiriyor," diye mırıldanıyorum, beresinin üstünü öperek. "Benimle olsaydın Arkansas, hatta Idaho bile evimiz gibi gelirdi. Ama burası, Poppyseed? Burası doğru hissettiriyor."

"İlk Noelimiz... aslında *birlikte*," diyor bana bakarak, "ve onu burada geçireceğiz."

"Var." Ellerimi vücudundan aşağı kaydırıp yüzümü boynuna gömüyorum. "Ve bunu limana ve teknelere bakan tatlı bir yerde geçireceğiz. Gecenin sonunda seni çıplak bırakmayı planladığım bir jakuzisi de var."

Kıkırdıyor. "Kulağa hoş geliyor, ama ya azgın bir balıkçı beni görürse?"

Kuzey Kutbu'ndaymışız gibi sarmalandığı için ulaşmak için çaba sarf etmem boynunun derisini ısırmadan önce gözlerimi ona dikiyorum. "Şimdiye kadar bunu yapmadıklarından emin olacağımı bilmen gerekirdi," diye homurdanıyorum ağzını kendi ağzıma götürmeden önce. "Aslında o kadar bekleyebileceğimden emin değilim. Evimiz buradan arabayla on beş dakika uzaklıkta ve aletim şu anda kotuma o kadar sert baskı yapıyor ki acıyor."

Başını çevirip bana bakıyor, gözleri kocaman. "Bekle, ne?

Nereye?" Çenemi yukarı kaldırarak deniz fenerine doğru başımı sallıyorum ve nefesi kesiliyor.

"Yapamayız. Bu çok kötü olurdu. O şeyin içine bile giremezsin."

"Yapmamız gerektiğini kim söyledi?" Onu kaldırıp omzuma atmadan önce alçak sesle homurdanıyorum.

Poppy

Sonunda beni yere bıraktığında, sırtımı deniz fenerinin dış cephesine dayadım. Artık tenimi ısıtacak güneş ışığı olmasa da, en azından bu yarığa sıkışmış olmak rüzgârı engelliyor.

"Ciddi olamazsın?" Bana saldıracakmış gibi bakarken fısıldıyorum. "Ya kameralar varsa?"

"," diyor hızla, gözlerini kısarak. "Sikimi o daracık, açgözlü amının içinde istiyor musun bebeğim? Yoksa sikim için bir fahişe değilmişsin gibi davranmaya devam mı edeceksin?"

Kalçalarım birbirine yapışıyor ve sıcaklığa rağmen o yaklaşıp elini boynuma götürüp nazikçe kavrayınca bedenim ısınıyor.

"Ne , Poppyseed?"

Ona sözlü bir cevap vermiyorum. Onun yerine uzanıp elimi inanılmaz büyüklükteki çıkıntısının üzerinde gezdiriyorum ve boğazından bir tıslama sesi çıkarıyorum.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanıyor ağzını benimkine dayamadan önce. Dudakları soğuk ama dili sıcak, vücudumdaki tüm kanı ısıtıyor ve bacaklarımın arasını ağrıtıyor.

Elini taytımın içine sokarak parmaklarını sıcaklığa batırıyor, ağzına götürüp dilini üzerinde gezdirmeden önce birkaç kez içeri ve dışarı pompalıyor. "Yüce Tanrım, damlarken ve sikime ihtiyaç duyarken amının tadına bayılıyorum."

Bacaklarımın arasına daha iyi erişebilmesi için taytımı ve külotumu aşağı itmeden önce dudaklarımdan küçük bir inilti kaçıyor ve parmakları tekrar içime dalıyor.

"Benim için sırılsıklam oldun ve ben sana daha dokunmadım bile."

Boştaki eliyle başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Şu anda sikimi yutmanı izlemek için neler vermezdim. Bu sıcak küçük ağzın her santimimi aldığını hissetmek ve hava almak için öğürürken gözlerinin sulanmasını izlemek için. Ya da kıcını, o daracık deliğini sikmek için." Elini boynuma götürüp hafifçe kavıyor. "Ama her şey için vaktimiz yok. O daha sonra olacak. Şu anda seni sert ve hızlı bir şekilde becereceğim."

Kot pantolonunu ve külotunu sert uzunluğunu serbest bırakacak kadar aşağı itiyor, kendini avuçluyor, elini kiskanmama neden oluyor ve onu itip yerine kendi elimi koyuyorum.

"Elimi kısıkanıyorsun, değil mi?" diye dudaklarıma karşı homurdanıyor, elimi ileri geri kaydırırken gözleri birkaç saniyeliğine kapanıyor. "Sikim dışarıdayken böyle muhtaç küçük bir sürtük oluyorsun, değil mi?"

Boynumu kavrarken "Evet," diye inliyorum.

"Ama sadece benim sikim için, değil mi?" diye alçak sesle homurdanıyor. "Sadece benim için."

"Sadece... senin için..." diye boğuluyorum ve elini bırakmadan hemen önce gözleri memnuniyetle parlıyor.

Beni kaldırarak sırtımı binaya bastırıyor ve sert uzunluğunu içime itiyor. Kalçaları daha hızlı bir hareketle çalışmaya başlayana kadar onu daha derine çekerken inliyorum.

Eliyle saçlarımı kavırıyor ve içeri girip çıkarken saçlarımı çekiştiriyor. "Her zaman çok ıslak. Ve çok sıkı."

Homurdanıyor ve bacaklarım iki yanında sallanıyor, hareketleri sertleşip hızlandıkça onları etrafında tutamıyorum. Tıpkı söz verdiği gibi.

Kışlık ceketimin içinden bile omurgamın deniz fenerine baskı yaptığını hissedebiliyorum. Dudakları benimkilere saldırıyor, boynuma doğru ilerliyor. Etimi ısırtıyor ve yalıyor, iki eli kışıma gitmeden önce beni irkiltiyor ve beni ona daha sert bastırıyor.

Orgazmımın yaklaştığını hissettiğim anda gözleri benimkilere takılıyor. "Seninle geleceğim, bebeğim. Seni döllerimle doldururken gözlerini benden ayırma."

Gözlerimi açık tutuyorum ve kontrolümü kaybettikçe görüşüm bulanıklaşıyor. Vücudum teslim oluyor, aynı anda onun içimde titreştiğini hissediyorum.

Hafifçe titremesine rağmen gözleri benimkilerde kalıyor. Ama bunun soğuktan olduğunu sanmıyorum.

Birkaç dakika sonra, Maine'in soğuk havasını içimize çekerken ikimizin de göğsü derinden kabarıyor. İkimiz de pantolonlarımızı yukarı çektikten sonra yanaklarımı avuçluyor ve burnumu öpüyor.

"Seni seviyorum, Poppyseed."

"Ben de seni seviyorum." Gülümsüyorum. "."

Birden gergin görünüyor ki bu Walker James'in genelde gösterdiği bir şey değil.

"Çok uzun zaman önce tekrar bir araya geldiğimizi biliyorum ama... sence de burası evlenmek için harika bir yer olmaz mı? Sen ve ben?"

Yüzümde muhtemelen aptal ve şaşkın bir ifadeyle ona bakarken sözlerini tam olarak sindirebildiğimi sanmıyorum. "Şey... evet? Sanırım öyle."

"Peki ya... yapsaydık?" Sertçe yutkunuyor. "Ya burada evlenseydik? Sadece ikimiz." Duraksadı, yüzümü serbest bıraktı. "Yani, burada insanlar istemiyorsan. O zaman istediğin kişiyle evlenebiliriz."

Çoğu zaman Walker'ın bir şeyle nereye varacağını biliyorum. Ama şu anda hiçbir fikrim yok. Birkaç dakika önce ağzından iğrenç kelimeler dökülüyor, beni güzel bir deniz fenerine çarpıyordu. Şimdi birden evlilikten bahsediyor.

"Yani, dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman gerçekten bir düğün istemedim," diyorum usulca, ama yüzünde anında bir çatıklık oluştuğunu görünce elini tutuyorum. "Evlenmek istemediğimi kastetmiyorum. Sadece düğünleri kastediyorum. Tüm gözler üzerimizde. Birbirimize olan aşkımızı bir ton insanın önünde göstermek için bir servet harcamak, ki bu insanlar muhtemelen o gün düğüm atmamızı izlemekten daha önemli işleri olduğunu düşüneceklerdir." Duraksıyorum, ona gülümsüyorum. "Düğün istemeyebilirim. Ama bir gün evlenmeyi çok isterim."

Kaşları yavaşça çatılıyor ve bir inek gibi sırtıyor. "Evet," diyor endişeyle. "Kime?"

Ellerimi beline doğru kaydırarak ona bakıyorum. "Onu tanıyor olabilirsiniz. Önemli biri. Aynı zamanda New England Bay Sharks'ın en yeni pivotu."

"Kulağa... oldukça harika geliyor." Başını aşağı yukarı sallıyor.

"O iyi, sanırım." İçimi çekmeden önce şakacı bir şekilde omuz silkiyorum. "Walker, bütün bunlar da ne demek oluyor? Neden evlilik konusunu açıyorsun?"

Burnunun kenarını sıkmadan ve iki elimi tutmadan önce etrafına bakınıyor. "Bilmiyorum. Sanırım sonunda her şeyi çözmüşüz gibi hissediyorum. Evren sonunda birlikte olmamıza izin veriyor. Ve biz buradayız. Maine'in kayalık sahilinde - yaşayacağımı hiç hayal etmediğim ve senin de benimle taşınmak isteyeceğini kesinlikle düşünmediğim bir yer. Ama kendin söyledin. Burası evim gibi hissettiriyor." Bana hafifçe sırtıyor ve her zaman sevdiğim o ince gamzesini gösteriyor. "Yarın evlensek nasıl olur? Noel günü?"

"Gerçekten mi?" kaçırdım. "Bana evlenme mi teklif?"

"Sanırım öyleyim." Hızla dizlerinin üzerine çökmeden önce omuz silkiyor. "Kahretsin, ne düşünüyordum ki? Bunu doğru yapmalıyım." Ellerimi tutarak uzun bir nefes verdi ve bana baktı. "Senin için yüzüğüm yok. Evlenmenin geleneksel yolunun bir yüzüğe sahip olmak olduğunu biliyorum. Ve bir plan yapmak. İzin istemek ama ikimiz de biliyoruz ki senin ve benim kimseden izin almamıza gerek yok. Çünkü biz zaten kendimi bildim bileli birbirimize bakıyoruz."

Sesindeki duyguyu hissedebiliyorum ve bu da boğazımda bir yumru oluşmasına neden oluyor.

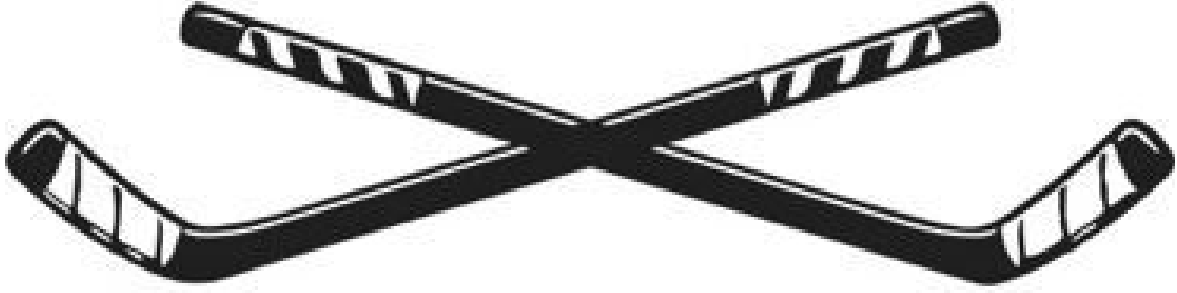
"Benimle evlenir misin, Poppy? Çünkü tüm hayatım boyunca herkes beni terk etti ya da benden alındı. Kaybetmeyi göze alamayacağım tek şey sensin. Bir daha olmaz."

Gözyaşlarımdan ıslanmış kirpiklerimin arasından ona gülümsüyorum, eminim ki kirpiklerim kirpiklere dönüşmek üzere çünkü gökyüzünden kar yağmaya başladıkça sıcaklık düşüyor gibi görünüyor. "Walker James, seninle evlenmeyi çok isterim." Yavaşça başımı sallayıp onu ayağa kaldırıyorum. "Yüzük umurumda değil. Sadece seni önemsiyorum."

Dudakları dudaklarımda, beni kucaklıyor ve etrafımda döndürüyor. Kendimi bir tüy kadar hafif hissediyorum, sanki ruhum resmen bedenimi terk etmiş ve yere çarpma riski olmadan özgürce uçuyorum.

"Bekle," diyorum kaşlarımı çatarak. "Yarın Noel günü. Dünyada kim bizimle bir tatil gününde evlenir ki?"

Beni tekrar öpüyor, göz kırıyor. "Merak etme. Bir yolunu ."

Poppy

Kar yağıyor. Planlarınızı durduracak türden değil, ama beni ve Walker'ı sarmalayıp deniz fenerine geri dönmeye zorlayacak kadar.

Noel öğleden sonrası. Ve sabahımız Bay Sharks menajерinin bize ayarladığı dairenin her yarığında seks yaparak geçti. Vaftiz ettiğimiz en sevdiğim yer muhtemelen şöminenin önündeki suni kürk halıydı.

Beni de yanına çeken Walker, ileriye bakmadan önce bana küçük bir gülümseme veriyor. Rahat bir sessizlik içinde yürüyoruz, hayatımızın geri kalanına birlikte başlamaya hazırlanıyoruz. Yasal olarak.

Bizimle evlenmek için internetten bulduğu kişinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece Jake'in burada için duyduğum üzüntüyü beynimden atmaya çalışıyorum.

Düğün istemiyordum ama Jake olmadan evlenmek garip geliyor.

"Bundan emin misin, Poppyseed?" Walker elimi dudaklarına götürüyor. "Yani, eğer şimdi kaçarsan, muhtemelen Maine'de bir yerde bir kamp satın alırım, derin uçlara giderim, adımları değiştiririm, bir sürü köpek alırım ve bir daha asla kışımı yıkamam." Omuz silkiyor. "Sana baskı yapmak için falan değil."

"Peki, şimdi kendimi kötü hissettirdin, nasıl kaçabilirim?" Ben deadpan.

Gözleri kısılıp bakışları benimkilere kaydıgında karnını okşuyorum. "Sakin ol. Şaka yapıyorum. Gerçi benim için kışımı yıkamaktan vazgeçmiş olman oldukça gurur verici."

"Kimin için temiz olması gerekiyor?" Suyun kenarında durduğumuzda omuz silkiyor. "Kıç gibi koksam da köpeklerimin umurunda olmaz. Değil mi?"

"Sanırım öyle." Gülüyorum. "Bu gizemli nikâh memuru her kimse, her an burada olabilir."

Başımın üstünden bakarak çenesini yukarı doğru eğiyor. "Onu şimdi görüyorum aslında."

Yavaşça arkamı dönüyorum ve Jake'in bana doğru yürüdüğünü gördüğümde gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Yanında kız arkadaşının annesi vardı.

Kendimi durduramayıp ona doğru fırladım ve kollarımı ona doladım. "Jake! Burada ne işin var? Günü Bonnie'yle geçireceğini sanıyordum."

Beni o kadar sert sıkıyor ki neredeyse nefesim kesiliyor. Jake sevdiklerine her zaman en güzel sarılmaları yapar; bu asla hafife alamayacağım bir şey.

"Öyleyim. Babasıyla birlikte otele döndü," diye cevap veriyor ve beni bırakırken başını sallıyor. "Bonnie'nin annesi insanlarla evlenebiliyor. O yüzden bana yardım edecek."

Gözlerim Bonnie'nin annesi Barbara'yı buluyor ve ışınlanıyorum.

"Sen nikah memuru musun? Ve onu buraya bizimle evlenebilmesi için mi getirdin?"

Walker'ı işaret etmeden önce Jake'ten bana bakarak başını sallıyor. "Yine de bunun gerçekleşmesini sağlayan bu adam. Sanırım Jake'in burada olmasının ve bunu yapma onuruna sahip olmasının ikiniz için de ne kadar önemli olduğunu biliyordu." Jake'e bakıyor ve ona gülümsüyor. "Yani, internete girdik ve Jake artık papaz oldu ve sizin için düğümü atabilir." Onun kolunu okşuyor. "Öyle değil mi?"

Yanakları pembe kırmızı ve başını aşağı yukarı sallıyor. "Evet, öyle. Artık insanlarla evlenebilirim."

"Oh oğlum." Vücudumdan aşağı bir ürperti akarken gülüyorum. "Hadi başlayalım. Hepimiz buzdan heykellere dönüşmeden önce."

"Benimki muhtemelen en değerlisi olurdu." Walker göz kırptıyor. "Bilirsiniz, NHL pivotu falan."

"Kafan her saniye daha da büyüyor," diye takılıyorum ona, avucumu alnına koyarak. "Hazır mısın?"

"Bebeğim, dokuz yaşındayken ormanda yaptığımız sahte düğünden beri buna hazırım." Başımın üstünü öpüyor. "Hadi yapalım şu işi."

Walker

Aylar önce hala bu kızıdan nefret ettiğime kendimi inandırmaya çalışmam delilik mi? Ve şimdi, evlendik? Olabilir. Hayır, öyle. Ama mesele şu ki, çocukluğumuzdan beri birbirimize bağlıyız. Hayatımın çoğunda onu sevdim. Ve onu tanımadığım zamanlarda, sanırım sadece onun gelmesini bekliyordum.

Yani, deli ya da değil, gerçekten umurumda değil. Çünkü sahip olduğumuz bu şey? Sonsuza kadar. Ve ben sonsuzluğun şimdi başlamasını istiyorum.

Dün, açık bir ikinci el dükkânı bulacak kadar şanslıydık ve her birimiz birbirimiz için dandik bir yüzük seçtik. Geleneksel yüzüklerin istediğimiz şey olmadığına karar verdik. Onun yerine dövme yaptırmak istiyoruz. İşte ondan bu kadar Onun için kendime kalıcı bir şey yapmaya hazırım.

Cebimden çıkardığım yüzüğü uzatıyorum. Hiçbir şekilde çirkin değil ama sade ve basit. Yine de çarpıcı.

"Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum P. Sen benim her gün uyanma sebebimsin. Ve en iyisi olmak ve daha çok çabalamak için en büyük itici gücüksün. Seni ilk gördüğüm andan beri öyleydin." Ellerimi sıkıyor. "Dünyanın geri kalanı için bunun muhtemelen çılgınca görüldüğünü biliyorum. Üniversitede okuyan iki birinci sınıf öğrencisi haftalar önce kendilerini buldular ve şimdi de evleniyorlar. Ama umurumda değil. Çünkü seni ilk gördüğüm andan beri benim için doğru kişi olduğunu biliyordum." Kıkırdıyorum. "Benimle konuşmanı sağlamak için bulduğum her yerden bozuk para toplayıp sana Warheads almak zorunda kaldım ama sorun değil. Çünkü sonunda bana güvenilebileceğini anladın."

Gözümden bir damla yaş düşüyor, boğazımdaki yumrunun içinden konuşmaya çalışırken aşağı inerken donuyor.

"Bana baktığın ve bana güvendiğini bildiğim andan daha güzel bir duygu olamaz. Bunu yapmak bana verebileceğin ya da verebileceğin en güzel hediye. Ve size söz veriyorum, sahip olduğum her şeyle, bu güveni asla bozmayacağım." I

Durakla. "Bazı günler seni kızdırabilirim, gerçek bu. Ama yemin ederim ki her zaman nerede durduğumu bileceksin. Ve bu da senin yanın."

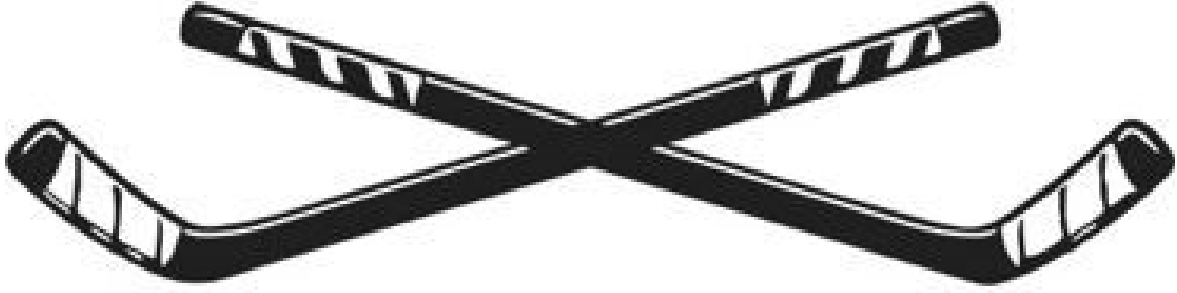
Şimdi ağlıyor, kalın, koyu, gözyaşlarıyla ıslanmış kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Vücudunu, yüzünü, parçasını tanıyorum. Yıllarca onu inceledim, her şeyi özümsemek istedim. Ama şu anda, daha önce görmediğim bir şey görüyorum.

Karımı görüyorum.

"Ben sevilmesi kolay biri değilim," diye zar zor mırıldanıyor. "Hayranların favorisi değilim. Sıcak ve yumuşak değilim. Bazen girdiğim hiçbir odaya ait olmadığımı yemin ediyorum. Ve genellikle söyleyecek doğru şeyi ya da ne zaman söyleyeceğimi bilmiyorum." Bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Ama sen hiç umursamadın. Beni en kötü halimde gördün. Ve beni en iyi halimde de gördün. Senden saklanacak bir şey yok çünkü sen zaten her şeyi biliyorsun." Gözlerini kırptırıyor ve bir damla yaş yanağından aşağı süzülüyor. "Sen beni, ben kendimi sevmeden çok önce sevdin. Görülmek istemediğim zamanlarda beni gördün. Ve Walker James, hayatımızın geri kalanında senin görüldüğünden emin olacağıma söz veriyorum. Sevildiğinden. Ve el üstünde tutulmanı. Çünkü sen bunu hak ediyorsun. Biz zaten bir aileydik ama artık senin soyadını taşımaktan onur duyuyorum." Burnunu çekiyor. "Senin karın olabileceğime inanamıyorum. Çok şanslıyım," diye fısıldıyor. "Bu hayat bana çok iyi geldi. Çünkü bana seni verdi."

Jake birkaç şey daha söylüyor ama benim tek yapabildiğim onun kocaman yeşil gözlerine bakıp erimek. Kalbim kulaklarımda gümür atıyor çünkü birkaç saniye içinde hayatım boyunca duymayı beklediğim sözleri söyleyeceğini biliyorum.

Poppy Wilson benim. Ama o Poppy Wilson değil. Sonunda Poppy James oldu.

Walker

İki Ay Sonra

Telefonumu cebimden çıkardım ve Poppy'den bir mesaj geldiği sırada susturulduğundan emin oldum. Gösteri birkaç dakika içinde başlayacağından, o zamana kadar ondan herhangi bir iletişim beklemiyordum.

Cebine bir not koydum. Lütfen onu Cade'e verir misin?

Mesaja kaşlarımı çatıyorum. Cade bir haftadır evdeydi ve Poppy bu gösteriye gelmesi ısrar etti ama nedenini bilmiyorum.

Kıskanç bir göt deliği olma. Notu ona ver. Ben: Değildim.

Bana bir not .

. Seni seviyorum.

Sonra telaşı edebilirsin. Seni seviyorum. İyi şanslar.

Cebime uzanıp küçük bir kâğıt parçası çıkarıyorum ve ben fark etmeden onu cebime soktuğunu merak ediyorum. Ya da ben yanlış bir fikre kapılıp sertleşmeden.

"Hey, Huff." Ona el sallamadan önce salladım.

Yavaşça ayağa kalkar ve Watson ile Ryann'ın yanından geçip gider. "Öyle mi?" Kâğıdı uzatarak kaşlarımı çatıyorum. "Bu Poppy'den. Eğer bu bir aşk mektubuysa,

Hemen kaçmaya başlasan iyi edersin çünkü seni eşek sudan gelinceye kadar döverim ve o notu kışına sokarım."

Bana her zamanki büyüleyici Cade Huff sırtışını yaptı. Bu lanet herif olmadan sezon gerçekten aynı değildi.

"Kardeşim, rehabilitasyondan yeni çıktım. Son üç aydır duygularım hakkında konuşuyor ve yastığıma ağlıyorum. Bu gece kavga edecek durumda değilim," diye cevap veriyor ve elini uzatıp mektubu benden almadan önce ağzını düz bir çizgi haline getiriyor. "Ayrıca James, ben artık bir babayım. Poppy benden hoşlanmış olma ihtimalinin artık hiçbir anlamı olmadığını biliyor." Omuz silkiyor, ben daha sert bakıyorum ve o da karnıma vurarak gülüyor. "Sakin ol. Şaka yapıyorum. Şaka yapıyorum."

Elinde notla koltuğuna geri dönerken, tepkisini ölçmek için bakmamaya çalışıyorum, ama lanet olsun, bu çok zor.

Poppy

Kollarımı sallıyorum, vücudumdaki tüm gerginliğin ellerimden kurtulmasına izin veriyorum. Ya da en azından amacım bu. İşe yaradığından emin değilim.

Birazdan sergileyeceğim performans benim için şimdiye kadar yaptığım tüm danslardan daha anlamlı çünkü solomu çok sevdiğim bir arkadaşına adıyorum - hayatımın en kötü gününde beklenmedik bir bağ kurduğum kişiye.

Cade Huff.

Aylar önce kardeşimin evinde uyuşturucu alırken hayatındaki herkese yalan söyleyen ve bir sorunu olduğunu saklayan bir adam. Van'ın gittiği yoldan gitmeye devam edebilecek bir adamdı ama bunun yerine yardım aldı. Ve şimdi, rehabilitasyondan yeni çıkmış ve ilk çocuğunu bekliyor, bunu hak ediyor.

Seçtiğim şarkıyı duyduğumda, bunun benim, Cade, Van ve Walker gibi insanlar için yapıldığını biliyordum - hepimiz buraya ait değilmişiz gibi, yeterince iyi değilmişiz gibi, hayatlarımız bir sirkmiş ve biz de açılış gösterileriymişiz gibi hissediyoruz.

Ve anladığım kadarıyla bu sorun değil. Çünkü tüm bu deneyimler, kalp ağrıları ve mücadeleler bizi daha güçlü kılıyor; neredeyse kurşun geçirmez hale getiriyor.

O kâğıt parçasını alıp elime bir kalem aldığımda, bunu basit tutmak ve aynı zamanda Cade'e sadece kendisi olarak hayatımda bir etki yarattığını bildirmek istedim. Ve bana en kayıp ruhların bile bulunabileceğini göstererek.

Gözlerimi kapatıyorum ve Cade'i şu anda kelimeleri okurken hayal etmeye çalışıyorum. Umarım bu onu herhangi bir şekilde tetiklemez ya da rahatsız hissetmesine neden olmaz. Ama bu sadece söylemem gereken bir şeydi.

Cade,

Tanıdığım en ciddi adam olmadığını biliyorum. Ve sen de çok iyi biliyorsun ki, ben de öyle alınganlık yapacak biri değilim. Ama Huff, bilmeni isterim ki, Jake ve benim Van'ı kaybederken yaşadıklarımızı ailene yaşatmadan önce yardım aldığın için seninle tüm kalbimle gurur duyuyorum.

Bu şarkı ve bu dans senin için. Çünkü, Cade, bazen... insan olmak zordur. Ve bazen, vazgeçmek daha kolaymış gibi gelir. Ama bil ki bebeğin, babası bunu yapmamayı seçtiği için çok mutlu olacak.

Sevgiler,

Prences Poppy

Cade'e mektup yazarken gözlerimden yaşlar süzüldü. Baba olacağını öğrendiğimde biraz endişelendim çünkü bu çok fazla

Özellikle de rehabilitasyondan yeni çıkmış ve ayık kalmaya çalışan biri için. Ama kalbimde onun en iyi baba olacağını biliyorum.

Benden önceki dansçı performansını bitirip perde kapandığında sahnenin ortasına doğru ilerliyorum. Birkaç dakika sonra Shinedown'ın "A Symptom of Being Human" şarkısı çalmaya başlıyor ve perde açılıyor.

Bu şarkıdaki her söz beni o kadar derinden etkiliyor ki fiziksel olarak acıtıyor. Ama aynı zamanda, sanki acının eriyip gittiğini, bedenimden kalkıp karanlık, kalın bulutlar halinde havada süzüldüğünü hissedebiliyorum. Kendimi hiç olmadığım kadar hafif hissediyorum, yapmak için doğduğum şeyi yaparken gözlerim yaşlarla doluyor. Dans etmek. Müziğin beni istediği yere götürmesine izin veriyorum.

Kendimi her zaman bir odaya ait hissetmiyorum. Ya da bir yerde istenildiğimi. Yandım ve köprüleri yaktım, hem de . İncindim ve başkalarını incittim. Aynada kendime baktım ve kendi varlığıma lanet ettim. Başka birine baktım ve yer değiştirebilmeyi diledim. Bu onlar için adil olmasa bile. Ve sayamayacağım kadar çok kez acıma kartımı çıkardım ve kendime sordum, *Neden ben?*

Ama gerçek şu ki, eğer ben olmasaydım, başkası olurdu. Belki de uzun zaman önce pes etmiş biri. Bu yüzden devam ettim. Ve mücadele ettim. Ve ne kadar klişe olsa da... Sanırım küçükken kıvrılmış, korkmuş ve ağlayan küçük kız şu anda olduğum kadınla gurur duyardı.

Beni tanımlaması ya da şu an olduğum kişi yapması için bir erkeğe ihtiyacım yoktu. Ama Walker James sadece bir erkek değil. O en iyi arkadaşım. Koruyucu bir kalkan. Bir müttefik. Bu hayatta yalnız olmadığımı sürekli hatırlatan biri.

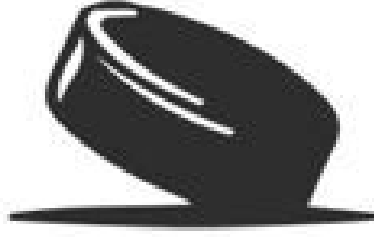
Ve şunu söyleyebilirim ki, o olmasaydı çocukluğumdan çıkabileceğime pek emin değilim. Ve eğer yaşasaydım, eminim ki şu an olduğumdan çok daha bıkkın olurdum.

Ben de kendimi bıraktım. Beni geride tutan her şeyi bıraktım ve şu andan itibaren kendimin ya da hayatımın kötü yanlarına odaklanmayacağıma yemin ettim. Karanlığın geri geldiği günlerde bile - çünkü geri gelecek. Asla tamamen yok olmaz. Ve belki de bu iyi bir şeydir. Belki de bana sadece üzücü hikayelerimiz olmak zorunda olmadığımızı hatırlatmak için oradadır. İkisi de olabiliriz.

Ne istersek onu olabiliriz.

Şarkı yavaşça sönüyor ve ben kalabalığa bakıyorum. Gözlerim Cade'e takılıyor ve ona küçük bir gülümseme verip başımı sallıyorum. Çünkü Cade, Van, Walker, Ryann ve hatta Sutton Savage gibi insanlar... hepsi acı çekmiş insanlar. Ama yine de savaşmaya devam ediyorlar.

Savaşmaya devam edeceğiz.

"Ryann hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor ve ben kulise doğru yürürken beni kendine doğru çekiyor. "Lanet olsun sana."

Burnumu çekiyorum, aynı zamanda kıkırdıyorum ve ona tekrar sarılıyorum. "Kusura bakma. İyi ki çoktan sahneye çıkmışsın. Yoksa o mükemmel makyajın mahvolurdu. Ve sana yardım edemeyeceğimi biliyorsun."

Beni serbest bırakarak gülüyor. "Evet, bu yetersiz bir ifade. Beni Palyaço Bozo'ya benzetirsin ya da muhtemelen kazara gözümü çıkarırsın." Ellerini omuzlarıma koyuyor ve iç çekiyor. "Bu çok güzeldi baba. Seni birçok kez dans ederken gördüm. Ama bu açık ara favorimdi. Sanki o şarkı senin dans etmen için yazılmış gibiydi. Büyüleyiciydin."

"Teşekkür ederim," diyorum gülümseyerek. "Sadece üzücü bir şeyi alıp onu bir şeye dönüştürmek istedim... Bilmiyorum."

"Güzel mi?" diye cevap veriyor kaşlarını kaldırarak. "Çünkü bebeğim, bu tam olarak buydu." Gözleri biraz kısıyor. "Özel biri için miydi?"

"Bir arkadaşım içindi," diye fısıldadım. "Onun içindi. Ve Van için. Sen, ben. Hatta Sutton için bile." Alt dudağımı çiğniyorum. "Hepimiz insanız."

"Tamam, beni yine ağlatmayacaksın. Bugün neden bu kadar duygusalım?!" diye inliyor ve elimi tutuyor. "Hadi gidip kocalarımızı görelim, olur mu? Sahneden benimkine bir göz attım ve nefis. O adama ağaç gibi tırmanacağım."

"Çok fazla bilgi var." Elimini kaldırarak başımı sallıyorum. "Sen ve Watson Gentry hakkında hiçbir ayrıntı bilmeme gerek yok."

"Sen kaybedersin." Beni yanına çekmeden önce omuz silkti.

Koridora girdiğimizde, Hunter ve Sutton'ın yanında duran Walker'ı hemen fark ediyorum. Yanında Cade'in yakında doğacak bebeğinin annesi Haley ve Cade'in kendisi var. Ryann hemen Watson'ı fark ediyor, kollarına atlıyor ve bir şekilde onu zamanında yakalıyor ve hepimizin izlediğini hiç umursamadan öpüşmeye başlıyorlar.

Walker beni hemen görüyor ama Cade bana ilk yaklaştığında geri çekiliyor. Cade'i dair şakalar yapıyor olabilir ama içten içe şaka yaptığını biliyorum. Cade ile aramızda ağabeyim ve onun ölümü nedeniyle garip bir bağ olduğunu biliyor.

"Prenses Poppy," dedi yavaşça. "Pek ağlayan biri olmadığımı biliyorsun. Ama bu saçmalık beni ."

Arkadaşıma sanki başka biriymiş gibi bakarken dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. Çünkü artık temiz ve ayık olduğu için öyle sayılır.

"Uygun bir şarkı seçimi olduğunu düşündüm." Durakladım. "İkimiz için de."

Sarılmak için beni kendine çekti ve ben de onu içime çektim. Çünkü Cade rehabilitasyona gittiğinden beri onu ilk kez görüyorum ve çok iyi görünüyor. Ve sağlıklı. Ve anlamadığım nedenlerden dolayı, ona sarılmak bana... bir anlığına da olsa Van'ın burada olduğunu hissettiriyor.

Hayat bazen mantıklı değildir. Van'ın daha iyi olmak için ikinci bir şansı olmadı. O sadece... gitti. Bu arada Ron akla hayale gelmeyecek şeyler yaptı ve her birinin hikâyesini anlatmak için hâlâ hayatta. Ve evet, Cade Huff hayatının sonuna kadar bir bağımlı olarak kalacak. Yıllarca temiz kaldıktan sonra bile bu unvanı taşıyacak. Ancak Ron'un aksine -ki aylar önce yine uyuşturucu satarken yakalanmadan önce toplam iki haftalığına hapisten çıkmıştı ve bu sefer uzun, çok *uzun* bir süre içeride kalacak- Cade Huff iyi bir insan. Harika bir adam. Ve harika bir baba olacak.

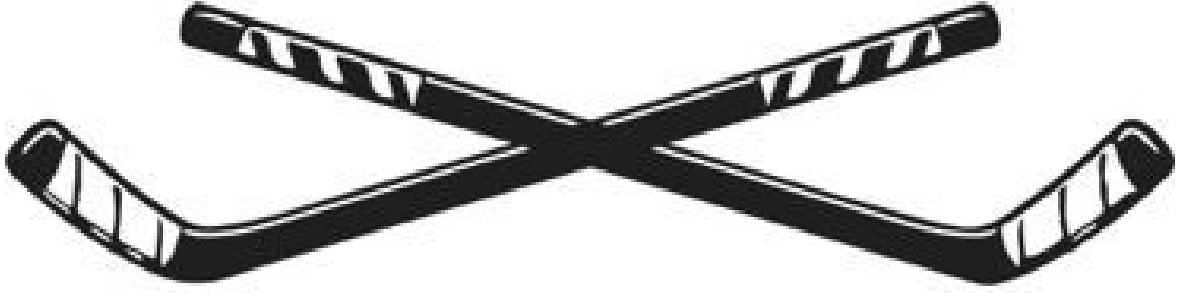
Kollarını bana dolayarak sıkıyor. "Orada danışmanlardan birinin bana söylediği bir şey vardı: Dün olduğumuz kişi olmak zorunda değiliz. İstedığımız kişi olabiliriz." Sesi kalınlaşıyor. "Ben hayatımı toparlamayı, bebeğimin ve Haley'nin hak ettiği adam olmayı seçtim. Ve sen, Prenses Poppy, içindeki tüm o öfkeyi bırakmayı seçtin." Beni serbest bırakıp geri çekildi. "Yüzünün her yerinde yazıyor, biliyor musun? Şimdi daha hafif hissediyor gibi görünüyorsun." Gülümsüyor. "Ve bunu gördüğüm için çok mutluyum. Sen insanların aksini düşünemeyeceği kadar iyi bir insansın."

. "Bir süre götün tekiydim, ha?"

Parmaklarını havaya kaldırıp birbirine kenetliyor. "Belki birazcık. Ama sorun değil. Sen ve ben mi? Artık daha iyi olacağız." Walker'ın yanında duran Haley'ye bakıyor. "Ve bence ikimiz de içten içe biliyoruz ki, bunu sağlamak için emek harcayan biz olsak bile, onlara teşekkür etmeliyiz. En başta bize daha iyi olmayı istememiz için bir neden verdikleri için."

Walker'ın gözleri benimkileri buluyor ve görüşüm gözyaşlarıyla bulanıklaşıyor.

"Yüzde bin," diye fısıldıyorum. Çünkü o haklı.

Walker

"Bunun birlikte son maçımız olduğuna inanamıyorum," diye iç geçiriyor Elias. "En iyisi kaybetmemek. Bu şekilde ölmek olmazdı."

"Hadi canım, Sherlock," diye mırıldandı Nixon bana bakmadan önce. "Sensiz berbat olacak, dostum."

"İkiniz de yakında o telefonu alacaksınız." Sertçe başımı salladım. "Bunu biliyorum."

"Evet, Gentry gittiğinde gerçekten oynayabileceğim," diye mırıldandı Nixon, sadece yarı şaka yaparak.

Link odaya giriyor ve takımına bakıyor. Takım kaptanı olarak, takımını bu gece buraya getirdi. Bu Dondurulmuş Dörtlü'ye.

"Gerçekten bu kadar." İç çekiyor. "Bu, birçoğumuzun buzu birlikte paylaşacağı son zaman. Çünkü bir Kurt olarak gri ve mavi renkleri gururla taşıdığım dört yılın ardından, bu benim son sezonum."

Hunter'a doğru başını sallıyor. "Thompson NHL'ye gidiyor ve oranın tozunu attıracağından hiç şüphem yok."

Gözleri benimkileri buluyor ve dudakları yukarı kalkıyor. "Çaylak oyuncumuzun o kadar da çaylak olmadığı ortaya çıktı. Brooks'taki kariyeri sona ermemiş olan sizlerin, onun gelecek yıl geri gelmesini o kadar çok isterdim ki." Başını sallıyor. "James, sana sert davrandığımı biliyorum ama bunu kaldıracabileceğini bildiğim için yaptım. Buzumuza adımını attığın anda senin gerçek bir oyuncu olduğunu anlamıştım." Omuz silkiyor, başını sallıyor. "Cam Hardy'nin patenleri doldurulması gereken devasa patenler. Ama sen başardın. Hem de zarafetle yaptın."

Bana doğru yürürken omzuma vurdu. "Baş belası kardeşimle iyi şanslar, dostum."

Watson'a doğru adım atarak gülümsüyor. "Sen de benim gibi, profesyoneller arasındaki yerini garantilemiş olmana rağmen dört yıl boyunca bir Kurt olmaya karar verdin. Bu kolay bir seçim değil ama annenin mezuniyetini görebilmesi için bunu yaptın. Brooks'u gururlandırdın Gentry. Seninle kaymak benim için bir onurdu."

Odadaki her oyuncuyu dolaşıp hepsi hakkında birkaç şey söylüyor. Belki de geri kalanımızın fark etmediği şeyleri. Gerçek bir takım kaptanının yaptığı gibi.

Rehabilitasyondan döndüğünde takımdaki yerinin paten giymek olmadığına karar veren Cade Huff'ın yanında durur. Ama kenarda, koçluk yaparken.

"Kalbimi kırdın, Huff. Bana geri dönmeyeceğini söylediğin gün. Çünkü seninle buzu paylaşmayı sevmiyor muydum? Senin iki katın büyüklüğündeki oyuncuların arasından Tazmanya şeytani gibi geçişini izlemeyi." Duraklıyor ve sesindeki duyguyu kaçırmak mümkün değil. "Ama bence sen yerini buldun. Kendi şartlarında hâlâ bir Kurt olmana izin veren bir yer. Ve bu program sana sahip olduğu için çok şanslı." Onu kucaklamak için kendine çekiyor ve sırtını sıvazlıyor. "Sen tanıdığım en güçlü insansın, Huff. Seninle gurur duyuyorum."

Belki de hokey oyuncularının gözyaşı dökmemesi ya da duygusallaşmaması gerekiyordur. Fakat Üniversite hokeyinde gelmiş geçmiş en iyi iki oyuncunun gözlerini silmesini izliyorum ve siktir diyorum. Ağlamaları insan olduklarını gösterir. Ve Sterns haklı. Cade Huff benim de tanıdığım en dayanıklı, en dirençli adam.

Sterns'ün konuşacağı son kişi, zaten zorlukla ayakta duran Koç LaConte.

"Sanırım bu odadaki diğer tüm aptallar adına konuşuyorum, sen hepimizin isteyebileceği en iyi koçsun. Gerçekten." Elini odaya doğru sallıyor. "Biz bir aileyiz. Hepimiz bir aileyiz. Buz üzerinde iyi çalışıyor muyuz? Tabii çalışıyoruz. Diğer takımlar arenada bizimle karşılaşmaktan korkuyor mu? Kesinlikle . Ama mesele sadece bu değil. Mesele bu, tam burada." Gözleri takımımızın geri kalanına kayıyor. "Bu aramızdaki bağla ilgili. Kurtlar olarak." LaConte'ye bakıyor. "Ve bu senin sayende. Bize inandığın için. Bizi zorladığın için. Bize ailedenmişiz gibi davrandığın ve ihtiyacımız olduğunda sert sevgi gösterdiğin için. Teşekkür ederim Koç. Takımınızda oynarken çok iyi vakit geçirdim."

Koç hızla gözlerini siliyor ve Link'i kucaklamak için kendine çekiyor, sırtına birkaç kez vuruyor ve onu bırakmadan önce kulağına bir şeyler mırıldanıyor.

Hızla ekibine bakıyor ve kendini toparlamak için elinden geleni yapıyor. "Her birinizle gurur duyuyorum. Bazılarınızı gelecek sezon göreğim, bazılarınızı ise ." Hüzünle gülümsüyor. "Ama her biriniz harika bir hokey kariyerine sahip olacaksınız. İster buzda ister koçlukta." Nefes alıyor, bir an duraklıyor. ", bu kadar yeter. Hadi sahaya çıkalım ve bu maçı kazanalım."

Hepimiz sopalarımızı yere vurarak "Kurtlar, Kurtlar, Kurtlar" diye bağırmaya başladık.

Bu soyunma odasındaki enerji hissedilebilir. Hepimiz bu galibiyeti farklı nedenlerle ama aynı derecede şiddetle istiyoruz.

Brooks'ta harika bir yıl geçirdim. Ama bu gece kazanmak, Wolf kariyerimi sonlandırmak için harika bir yol olurdu.

Biz tezahürata başlarken Cam Hardy ve Brody O'Brien salona giriyor ve her ikisi de kendilerine özgü sırtışlarını takınıp yanlarından geçerken kollarını oyunculara dolayınca herkes çılgına dönüyor.

LaConte, "Siz iki baş belasından kurtulduğumu sanıyordum," diyor ama hepimiz onun saçmaladığını biliyoruz.

Cam baş belası olsa bile, artık onun damadı. Yani adamdan asla kurtulamayacak. Ve O'Brien, dansçılarla eşleşmek zorunda kaldığımız hayır etkinliğindeki adamdı. Eğer LaConte'nin o adama karşı zaafı olmasaydı, ekibini bu işe sokmazdı. Ayrıca, dürüst olmak gerekirse ikisini de gerçekten sevmeyen biri olduğunu sanmıyorum.

Ve bunu tüm sezon boyunca Hardy ile kıyaslanan bir adam söylüyor.

Cam önce bana yaklaşıp başıyla selam verdi. "İnternette birkaç maçını izliyordum James. O muhabirlerin neden haftalarca patenlerimi doldurduğun için seni sıkıştırdıklarını anlamıyorum." Gözlerini genişletiyor. "Sanırım daha ilk haftadan onları doldurmuşsun."

Ben oldukça sakin bir adamım. Beni aşırı heyecanlandıran pek bir şey yok ve kesinlikle ilk memesini hisseden on dört yaşında bir çocuk gibi sırtan biri değilim. Ama şu anda, muhtemelen tam olarak öyle görünüyorum.

Çünkü Hardy gibi bir oyuncu senin iyi olduğunu düşünüyorsa, şimdi bırakabilirsin. İşin bitti. Her şey başarıldı.

"Bunu senden duymak çok anlamlı." Omzunu okşadım. "Gerçekten. Sen, uh... açıklayamayacağım kadar çok örnek aldığım birisin."

"Duyduğuma göre Bay Sharks'a gidiyormuşsun," diyor sırtarak. "Biliyorsun, Boston'dan çok uzak değil. Buluşup biraz atış yapmamız gerekecek."

biraz."

"Elbette." Muhtemelen fazla hevesli bir şekilde başımı sallıyorum, bu yüzden kendime sakın davranmam ve Cam Hardy'nin bir sonraki sapığı gibi görünmemem gerektiğini hatırlatmaya çalışıyorum.

Ki ben . Oldukça harika olmasına rağmen.

Brody tam bir aptal gibi sırtarak yanına geldiğinde, "Pekâlâ, sizi yalnız bırakalım da işinize bakın," diyor yumuşak bir sesle.

"Röportajlarını ne kadar çok izlesem ve Cam Hardy Junior'ı ne kadar çok dinlesem de arkadaşım Cam'e pek benzemiyorsun," diye şaka yapıyor ve başparmağını yüzüme doğru sallayıp arkadaşına bakıyor. "Walker James daha yakışıklı." Göz kırpıyor. "Daha da genç."

"Bu çok kabaca." Cam kaşlarını çatarak bana baktı. "Karım benim dünyanın en yakışıklı erkeği olduğumu düşünüyor. Yani, sanırım sorun yok." Biraz somurtuyor ve Brody kolunu onun omuzlarına atıyor.

"Ve Isla, dostum. Esas kızımızı unutamayız. O da senin yakışıklı olduğunu düşünüyor. Çünkü bir kızın görevi budur. Babasına yakışıklı olduğunu söylemek."

Cam tekrar bana bakarak, "Ben yakışıklıyım," diyor. "James'in sadece... gerçekten güzel saçları var."

Brody başıyla onaylıyor. "Öyle." Öne doğru uzanarak yumruğunu uzatıyor ve ben de yumruğumu ona vuruyorum. "Bu gece iyi şanslar James. Git onları yak."

"Elimden geleni yapacağım." Onlar dönüp soyunma odasından çıkmadan hemen önce başımı sallıyorum. Ama odadaki her oyuncuyu bir kez daha yumruklamadan önce değil.

İkisi arkalarında bir miras bıraktı. Umarım ben de bu gece aynısını yapabilirim. Çünkü süre dolduktan sonra Brooks'a veda etme zamanı . Ve bu takıma ve Koç LaConte'ye. Ama bunu yapmadan önce, tüm kalbimle oynamalı ve onları gururlandırmalıyım. Çünkü bir Wolf olmak hayatımın en büyük başarılarından biri oldu.

Ve bunu özleyeceğimden eminim.

Poppy

Birini o kadar çok seversiniz ki onun mutluluğu sizin mutluluğunuz olur. Ve onların hayalleri gerçekteştiğinde, sanki başından beri sizin hayalinizmiş gibi hissedersiniz.

Şu anda Walker ve ekibinin birbirlerine çarpışmalarını izlerken tam da böyle hissediyorum. Şampiyonlar. Onlar bu işte.

Birkaç gün önce, dans eğitimi almak üzere güz dönemi için Casco Bay College'a kabul edildiğimi öğrendim. Brooks'taki arkadaşlarımı özleyecek olsam da taşınmaya fazlasıyla hazırım, özellikle de Bonnie'nin ailesinin aynı evi paylaşan Jake ve Bonnie'yi kontrol edeceğini bildiğim için.

Tüm bunların dışında en çok şükrettiğim şeylerden biri Jake'in mutlu olması. Ve tüm hayalleri de gerçek oluyor.

Walker ve benim gibi çocukluk geçirmiş insanların asla iyileştiğini sanmıyorum. Biz sadece bir şekilde... acıyı bastırmanın ve mutluluğumuzu bulmanın bir yolunu buluyoruz. Terk edilme, keder, kayıp duyguları ve acı dolu anılar hep bizimle kalacak. Ve bazı günler daha da ağır gelirler. Ama sanırım aydınlık günlerin daha parlak görünmesini sağlıyorlar.

Çünkü karanlıkta yaşadığınızda, ışık... size acının sonsuza dek sürmeyeceğini hatırlatır. Yağmurdan sonra güneşin geleceğine inanmaya başladım. Sonunda.

Walker kulaktan kulağa sırtarak bana bakıyor ve ben de kendimi tutamayıp ayaklarımın üzerinde zıplıyorum. O ve ekibi için bu an çok heyecanlıyım.

Seni seviyorum, ağzım.

O da aynı şeyi yapınca Ryann kalçasını benimkine vuruyor. "Şu haline bak, tatlı ve yapış yapışsın. Marşmelov gibi."

"Ooh, o bir lokum." Sutton başıyla onaylıyor. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Sutton'ın yanında Haley oturuyor ve bizim konuşmamıza aldırış etmek yerine diğer koçlarla kutlama yapan Cade'i izliyor.

Cade ve o romantik bir birliktelik yaşamıyorlar ama onun doğru olanı yapacağını ve bebeği için iyi bir baba olacağını biliyorum. Ayrıca Haley'i her şeyden çok sevdiğini ve bir gün her şeyi çözeceklerini de biliyorum.

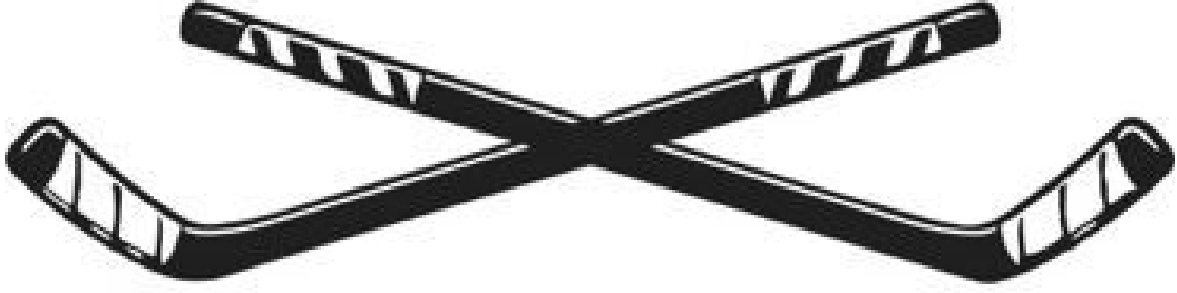
"Nasıl hissediyorsun, Haley?" Ona bakmak için öne doğru eğilerek soruyorum.

"Şişman," diyor, dudağı düz bir çizgi oluşturuyor ve sonunda gülümsüyor.
"Ama Cade ve çocuklar için çok mutluyum. Hepsi bunu hak ediyor."

Ondan Cade'e bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet. Kesinlikle öyle."

Sadece birkaç ay içinde yepyeni bir eyalette yeni bir başlangıç yapacağız.
Ve oraya vardığımızda kocamın hayallerine ulaşmaya devam edeceğini
biliyorum.

Ve izlemek için sabırsızlanıyorum.

Walker

Yedi Ay Sonra

Alnıma bir havlu vurup, patenlerimin bağcıklarını çözmeden önce sepete atıyorum. Üniversitede hokey oyuncusu olmak zordu. *Gerçekten çok* zordu. Ama profesyonellerde oynamak? Bu bambaşka bir zorluk seviyesi. Ama bunu hoş karşılıyorum çünkü içinde bulunduğum takım harika bir takım. Ve burada olmaktan, onların renklerini giymekten gurur duyuyorum.

Maine'de derin bir topluluk duygusu var. Poppy ve benim buraya geldiğimizden beri yapmaktan gerçekten keyif aldığımız bir şey de okulları, dinlenme merkezlerini ve hatta evsizlerin barınaklarını dolaşmak. Kutular dolusu yiyecek ve hatta bazen giysi ve spor malzemeleri götürüyoruz ve insanların hikayelerini dinliyoruz. Çocuklarla hayalleri hakkında konuşuyoruz. Bize hayatının en iyi ve en kötü günlerini anlatan evsiz bir adamla oturuyoruz. Hepsi mutlu değil. Çoğu zaman, yeterince şey yapmadığımızı düşünerek eve dönüyoruz. Ama her nasılsa, Maine'de buza adım attığımda ve kalabalık tüm arenayı dolduracak kadar yüksek sesle tezahürat yapıp pankartlarını salladığında... bu bana sevdiğim işi yaptığım için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıyor.

Ziyaret ettiğimiz evsiz barınaklarında rahatlıkla ikimizden biri olabilirdi. Ve okullarda gördüğümüz uzun, kirli, tüylü

saçlar ve yıpranmış kıyafetler? Biz de o çocuklardık. O ayak izlerinden yürüdük.

Bu yolda ilerlemek kolay değildir. Ve sadece en güçlü olanlar başarabilir. Sanırım biz de daha fazlasının başarması için elimizden geleni yapmak istiyoruz. Hayallerinin peşinden koşan, bir dans programına katılan ve yıllık aşırı doz sayısını azaltmak için mücadele eden bir kar amacı gütmeyen kuruluşu yöneten Poppy gibi olmak. Ya da benim gibi olmak. Bazen hala Sunset Drive'da hokey oynayan çocuk gibi hissetsem de, artık benden imza isteniyor ve insanlar beni izlemek için para ödüyor.

Patenlerimi çantama atarken kafamı kaldırdığımda Logan'ı koçumuzla derin bir sohbetin içinde buluyorum. Logan'ın yüzü solgun, sırtını duvara uzaklara bakıyor. Bir iki dakika sonra koç onun omzunu sıvazlıyor ve Logan bana doğru yönelip sıranın ucuna .

"İyi misin dostum?" Soruyorum, bilgi almak için çok zorlamak istemiyorum ama sadece burada olduğumu bilmesini istiyorum.

Birkaç saniye sessiz kalıyor ve sadece zemine odaklanıyor.

"Hayır," diye fısıldıyor. "Koç az önce birinden telefon aldı." Duraklıyor, elleri titriyor. "Bir süre önce takıldığım bir kız trafik kazasında ölmüş."

"Kahretsin dostum," dedim çabucak. "Özür dilerim."

"Hayır, hepsi bu değil." Sonunda bana bakıyor ve gözlerindeki korkuyu görebiliyorum. Ağzından ne çıkacağını tahmin edemiyorum. "Hamileydi. Ve bebeği bir şekilde güvenli bir şekilde dışarı çıkarmayı başardılar." Yutkunuyor. "Ailesi... bebeğin benden olduğunu söylüyorlar."

Tam bir şok içinde ona bakıyorum, ne söyleyeceğimi ya da nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum çünkü bu adamın aklından geçen düşünceleri hayal bile edemiyorum.

Elini başının üzerinde gezdiriyor ve gözlerini sıkarak kapatıyor. "Baba olabilirim James. Annesiyle yattığımı bile zor hatırladığım bir çocuğa."

Vay canına. Hay sikeyim. Logan Sterns bekar bir baba olmak üzere.

Son

Ateşli, bekar babalar size göre mi? Logan Sterns'ün kitabını [buradan](#) ön sipariş edin!

Hokeyden bir değişikliğe mi ihtiyacınız var? Hudson ve Briar'ın bir koruma/mafya hikayesi olan kitabını [hemen](#) ön sipariş verin!

Daha fazla Puck Boys ister misiniz? [Tüm seriyi](#) izleyin!

Logan Sterns'ün *Bana Yalan Söyle* adlı kitabına bir göz atmak için okumaya devam edin.

Bu New England Bay Sharks serisinin birinci kitabı. Ve söz veriyorum, bu bekar baba romantizmini kaçırmak istemeyeceksiniz.

Logan

Bir hemşire bebekten bebeğe dolaşp bir tür muayene yaparken cam pencereden bakıyorum. Bir rüyadaymışım gibi hissediyorum. Ya da belki bir kâbusun. Koridorda bipleyen makinelerin hafif sesi ve hastane temizleyicisinin kokusu genellikle beni rahatsız eder. Şu anda beynim tüm bunları düşünemeyecek kadar uyuşmuş durumda.

"Telefonuyla konuşuyordu ve ..." Esmer kadın burnunu çekerek gözlerini siliyor. "Sanırım dikkat etmedi ve karşıdan gelen trafiğin önüne çekti."

Onun konuştuğunu duyuyorum. Şu anda bir çocuğum olan kadının en iyi arkadaşı olan kız. Ölen bir kadın. Sesini duyuyorum, sayılır. Ama hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Ben kimsenin babası değilim. Ben Logan Sterns. New England Bay Sharks'ın sağ kanat oyuncusuyum. Geçen yıl *Sports Illustrated* dergisinin kapağında yer aldım. Havaalanındaki bir klozetten daha fazla kıcımin olduğu bir fotoğraf çekimi. Buzda çok sertimdir. Hatta korkulan biriyim. Ama buz dışında iyi vakit geçiririm.

Ben baba olamam. Bu konudaki ilk lanet şeyi bile bilmiyorum.

"Sen, bilirsin işte..." diye söze başlıyor ama duraksıyor. "Ona bakabilecek misin?"

Onunla.

Bebeğimde olduğu gibi. Bir saat öncesine kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir bebek. Hemşire *ona ulaşıyor*. Görünüşe göre kızım.

Birkaç dakika onu inceledikten sonra endişeyle bana bakıyor. Gözlerimin içine baktığında, yüzündeki acıma duygusunu okuyabiliyorum. Benim için üzüyor çünkü bugün birini kaybettiğimi düşünüyor. Bana bakışına bakılırsa, benim için üzüyor.

Ama o kadar boktan biriyim ki bu kadınla takıldığımı bile hatırlamıyorum.

Ölmüş bir kadın.

Bebeğe tekrar bakıyorum, yumruğunu dudaklarına götürmeden önce ağzının açılmasını izliyorum.

Onun babası olmayı hak etmiyorum. Büyüdüğünde ve bana annesini sorduğunda, ona ne diyeceğimi bile bilemeyeceğim.

Minik yumruğunu emiyor, sonra yüzünü tiksinti dolu bir ifadeyle buruşturuyor ve birden gözlerim doluyor.

Cebimdeki telefonum çalışıyor ama kendimi onu izlemekten alamıyorum.

Hemşire kafasını kapıdan uzattı. "Bay Sterns? Kızınızı kucağınıza almak ister misiniz?"

Avucumu bardağın üzerine koyarak daha da yaklaşıyorum. "Ben... Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ben... Onu bırakabilirim. Ben hiç-"

Bana doğru birkaç adım atarak kolumu okşadı. "İyi " Arkasını dönerek, büyük bir resim penceresinin hemen yanında, içinde bir yatak ve bir bulunan boş bir odayı işaret ediyor. "Git ve oraya otur. Ben onu sana getireceğim."

Bir an için donup kaldım. Ayaklarım olduğum yerde kalıyor ve hareket edemiyorum. Ama onun çocuk odasına geri döndüğünü ve yavaşça onu gördüğümde, ayaklarım beni diğer odaya doğru götürüyor ve tam onu içeri getirdiğinde koltuğa oturuyorum.

Hemşire bunu çok kolaymış gibi gösteriyor. Yine de ellili yaşlarının sonlarında olduğunu söyleyebilirim ve muhtemelen bu işi uzun yapıyor. İsim etiketine bakınca adının Judy olduğunu fark ediyorum.

"Rahatla canım," diye fısıldıyor gülümseyerek, kundaktaki bebeği yavaşça kollarıma bırakmadan önce. "Boynunu destekle. Gayet iyi gidiyorsun."

Ona bakıyorum ve her şeyi hissediyorum. Gözleri kapalı ama hafifçe kıpırdanıyor, yumruğunu tekrar ağzına sokmaya çalışıyor.

"Görünüşe göre karnı aç." Judy kıkırdar. "Gidip sana bir şişe getireyim. Panik yapmadan önce, panik yapma. Sana bir beslenme ve geçirme dersi vereceğim." Duraksıyor. "Hâlâ bir isme ihtiyacı var, biliyorsun."

Kalbim hızla çarpıyor ve paniğin vücuduma yayıldığını hissediyorum. Ama Judy gittiğinde ve bebeğin gözleri yavaşça açıldığında, doğrudan bana bakmadığı belli olsa da, başımı daha yakına eğiyorum.

"Her şey yoluna girecek, bebeğim. Söz veriyorum." Başının üstünü öpüyorum, gözlerimden ve yanaklarımdan aşağı yaşlar döküldüğünü hissediyorum. "Bir bebeğe bakmakla ilgili ilk şeyi bilmiyorum ama söz veriyorum... Seni tüm varlığımla koruyacağım." Ona tekrar bakmadan önce içime çekiyorum. "Amelia," diye fısıldıyorum. "Senin adın bu."

Bu kez yanağına bir öpücük daha kondurmadan önce onu biraz daha inceliyorum. "Sadece sen ve ben, Amelia. Sen ve ben."

HANNAH GRAY'İN DİĞER KİTAPLARI

NE ÜNİVERSİTE SERİSİ

Chasing Sunshine

Seeing Red

Losing Memphis

ŞİMDİ OKU!

BROOKS ÜNİVERSİTE SERİSİ

Sevgiler, Ally

Unut Beni, Sloane

Senden Nefret Ediyor,

Henley

BROOKS ÜNİVERSİTESİ FUTBOL-VERSE'E GİDİN!

FLORIDA DOĞU ÜNİVERSİTESİ

Dane Çalışıyor

Bama

Yakalıyor Kye

Oynuyor

BUGÜN DIZIYI KAÇIRMAYIN!

BROOKS ÜNİVERSİTESİ'NİN PUCK ÇOCUKLARI

Puck Boy

Broken Boy

Filthy Boy

Chosen Boy

Kayıp Çocuk

*Mükemmel
Çocuk Son
Çocuk*

DİĞER PUCK ÇOCUKLARIYLA !

TEŞEKKÜRLER

Bu seri ne güzel bir yolculuktu. Ve ne yazık ki, bu sefer... gerçekten bitti! Biliyorum, biliyorum. Muhtemelen hepiniz sonuna bir sürpriz disk çocuğu daha eklememi bekliyordunuz. Ama her güzel şeyin bir sonu olmalı, sanırım. Ama bu hikayelerdeki karakterler için çok minnettarım. Bana pek çok ders vermekle ve beni daha derine inmeye, hikayelerinin hakkını vermeye zorlamakla kalmadılar, aynı zamanda bana pek çok yeni arkadaş ve okuyucu da buldular. Çoğunuzun bildiği gibi, genellikle parlak ve yazması ya da okuması kolay olmayan konuları seçiyorum. Ama kitaplarımın her biri sonsuza dek mutlu sonla bitiyor. Bu da aşkın gerçekten her şeyi fethettiğini kanıtlıyor.

Öncelikle eşime ve çocuklarıma teşekkür etmek istiyorum çünkü bu işi yapmamın sebebi onlar. Hepinizi çok seviyorum. Siz benim bütün dünyamsınız.

Anneciğim, seni çok seviyorum. Her zaman en büyük amigom olduğun için teşekkür ederim. Bana ve kardeşime olduğun anneliğin yarısı kadar kızlarıma anne olabilirim, iyi iş çıkardığımı düşüneceğim.

Hayallerinizin gerçekleştiğini görmek istiyorsanız, bunun için çalışmanız gerektiğini bana uzun zaman önce aşıladığı için babama teşekkür ederim. Ve hiçbir şeyin bir gecede gerçekleşmeyeceğini her zaman hatırlamamı sağladığı için. Seni çok seviyorum.

Yazarlık kariyerimin başından beri yanımda olan Sonbahar'a teşekkür . Arkamda hiçbir eserim yokken bana inandın. Kimse adımı ya da güzel kapaklarımı bilmiyordu. Ben sadece ... Hannah Gray, yazar adayı. Sürekli değişen bu sektörde ilerlerken yanımda olduğun ve elimi tuttuğun için teşekkürler.

Unforeseen Editing'deki muhteşem editörüm Jo-Bu on altıncı kitap ve her birinde seninle çalışmayı çok sevdim. Bana karşı sabırlı olduğun için teşekkür ederim. Özellikle de ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim olmadığı zamanlarda. (Hala çoğu gün yok!)

Sara Stewart-TikTok'umun yuvarlanıp gitmesini engellediğiniz için teşekkür ederim. Sevginiz ve desteğiniz benim için çok şey ifade ediyor!

Candice Butchino-Her gün beş bin sesli mesajımı dinlediğiniz için teşekkür ederim. Ve beni her zaman desteklediğin, ama ihtiyaım olduğunda da yapıcı eleştirilerde bulunduğun için. Bu yazarlık yolculuğunda yanımda olduğun için çok minnettarım!

Sarah Grim Sentz, sana bayılıyorum. alışmalarınıza ve beyninizin güzelliğine bayılıyorum! Gelecekte sizinle çalışmak için sabırsızlanıyorum!

Amy Queau-Her zaman birlikte çalışmayı bu kadar kolaylaştırdığınız ve model kapaklarımı bu kadar sıcak yaptığınız iin teşekkürler!

Amanda Mudgett-Muhteşem düzenlemeler yaptığın ve harika bir PR kutusu oluşturmama yardımcı olduğun için teşekkür ederim! Seni çok seviyor ve sana tapıyorum ve kitap dünyası bizi bir araya getirdiği için çok mutluyum.

Teşekkür ederim, Jaimie Davidson, kritik zamanlarda her şeyi bırakıp bana fazladan göz kulak olduğun için. Seni çok seviyor ve takdir ediyorum. Seninle Kentucky'de buluşmak için sabırsızlanıyorum!

Okuyucularıma da çok teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız, sevdiğim işi yapmaya devam edemezdim. Kitap dünyasında pek çok inanılmaz ruhla tanıştım ve her birinize sonsuza dek minnettarım. Ve gelecek olan her şey için çok heyecanlıyım!

yazar hakkında

Hannah Gray günlerini Maine sahilindeki küçük, şirin bir kasabada tatil yaparak geçiriyor. Hevesli bir çağdaş aşk romanı okuru ve her yıl daha fazla kitap okumak için kendisiyle yarışıyor.

Gün boyunca üç mükemmel kızını seviyor ve olabileceği en iyi anne olmaya . Ama geceleri onları yatağına yatırdığında -tamam, onu geç. Onlar yatağında yanında uyuyakaldıklarında -çünkü görünüşe göre yatak odalarında canavarlar var- kendi fantezi dünyasına dalıyor, gece geç saatlere kadar uyanık kalıyor ve karakterleri hakkında hikayeler yazıyor. Bir eş ve anne olmayı ne kadar sevse de -ki kesinlikle seviyor- okumak ve yazmak onun çıkış noktası, fiziksel olarak ailesiyle birlikte olurken uzaklara seyahat etmesini sağlıyor.

Eşiyle 2013 yılında evlendi ve o zamandan beri her gün onun çılgınlıklarına katlanıyor. Onun dayanağı olarak, bu çılgın ve sürekli değişen dünyada değişmeyen tek şey o.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

